

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1715

ЈЕЛЕНА ДОКИЋ ПОДРЖАЛА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

INTER-CONTINENTAL
THE BARCLAY
NEW YORK

August 23, 2002

Gospodine Šešelji

Mnogobrojne obaveze i celi okean dele me od moje Srbije, u kojoj su mi i srce i duša. Znam da se 29. Septembra resava sudbina zemlje i naroda i zato taj dan ocekujem sa nestrpljenjem kao dan kada ćete biti izabrani za Predsednika Republike.

Pobediti cete vec u prvom krugu sigurna sam u to, jer ste vi poslednja nada za srpski narod.

Samo tada kada Vi, Gospodine Seselj, budete Predsednik Srbije, imaću gde da se vratim.

Iskrano Vasa

Jelena Dokic

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

У четири броја часописа, на 3400 густо сложених страна, Српска слободарска мисао оставља будућим генерацијама сведочајство о монструозном процесу Слободану Милошевићу, процесу у којем се суди целокуином српском народу за измишљену кривицу. Достојанство овог човека који се потпуно сам супроставља безбројним, моћним и на све спременим непријатељима је обележило почетак 21. века. Зато су ови бројеви Српске слободарске мисли огледало тешке борбе и искушења једног малог, али поносног народа који тоталитарном америчком новом светском поретку смета зато што је слободољубив, усправан и непокоран

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе бр. 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке по цени од 300 динара за примерак

Све информације на тел: 316 46 21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Рагуш

Помоћници главног и

одговорног уредника

Елена Божић-Талијан

и Огњен Михајловић

Издање припремиле

Елена Божић-Талијан и Марина Томан

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић

Златија Севић

Лектор

Зорица Илић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,

Томислав Николић,

проф. др Никола Поплашен,

Маја Гојковић, мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета”, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарiju

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

ИНТЕРВЈУ

• ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:
БИО БИХ ЧУВАР
УСТАВНОСТИ И
ЗАКОНИТОСТИ!

4

ИНТЕРВЈУ ДАМИР ДОКИЋ

• АКО ДОС ПОНОВО
ПОБЕДИ ОДЛАЗИМ
ИЗ ЗЕМЉЕ

11

КРИМИНАЛ

• БИНБИЋЕВ КУМ
КУПУЈЕ КЕТЕРИНГ
ЗА БАГАТЕЛУ

13

СКАНДАЛОЗНО

• КО ЈЕ УЗЕО ПАРЕ
ОД ТРАНСАКЦИЈЕ
СА НУКЛЕАРНИМ ГОРИВОМ ?

20

СКАНДАЛОЗНО

• БЛУДНИЧЕЊЕ
МИНИСТРА КНЕЖЕВИЋА

26

КРИМИНАЛ У СРБИЈИ

• ЦУНГЛА НА АСФАЛТУ

33

КАКО РАДИ ПРАВОСУЂЕ

• НАКАРАДНО СУДСТВО

44

КАКО СУ НЕМЦИ СРБИНУ

ОТЕЛИ ДЕТЕ

• СРПСКИ БИН ЛАДЕН

49

– Милошевић се на овом суђењу доказао као патриота, насупротив издајничком режиму у Београду који оличава Ђинђић, а и насупротив млигавом и неспособном Коштуници. Народ је у једном тренутку био бесан на Милошевића 2000. године, хтео је да га мења по сваку цену, а за ове две године људи су схватили да су заправо изабрали много гору варијанту.

Само је мафија имала користи од промене власти. Сад су вам овде најугледнији грађани Станко Суботић-Цане Жабац, господин Чуме, господин

Лимун, онај „Криво-продукт“, Жељко Максимовић Мака, убице, гангстери, итд. Учествовали су у разним убиствима, учествовали су у крађи аутомобила и препродаји украдених аутомобила, главни су шверцери дроге, данас асфалтирају Србију, а што је најважније Ђинђићеви су пријатељи.

Проф. др Војислав Шешељ,
председник Српске радикалне странке

– Коштуница је млигав и неспособан. Никада нисмо имали неефикаснијег човека на челу државе. Дајте му две овце да чува, он би бар једну изгубио. Није човек за тај посао... Док моја жена спрема зимницу, прави ајвар и кисели купус, његова пише Устав.

Проф. др Војислав Шешељ,
председник Српске радикалне странке

– Пошто сам схватио да то јако первира Демократску странку Србије убудуће ћу још чешће да се возим хеликоптером.

Ненад Чанак
председник
Скупштине Војводине

– Догађај је изгледа био контроверзан.

Гашо Кнежевић,
министар просвете
о догађајима
у летњем кампу
у Сремској Митровици

– Покушаћу да спречим да предстојећи председнички избори буду „мушки посао“. Да пријавим кандидатуру могло би да ме спречи једино то што такса на потписе грађана који подржавају моју кандидатуру износи пола милиона динара. Покушаћу да пронађем спонзора, а уколико ми то не пође за руком, мораћу да одустанем.

Маргит Савовић,
председница
Партије успешних жена

– Ниједан мушкарац ме никада у животу није одбио. Увек сам добијала оно што сам желела, а добијала нисам једино оно што ме није посебно интересовало. Иста је прича и са политиком. Ако одлучим да будем председник, то ћу и бити.

Буба Мирановић, певачица

Поводом најаве о могућем повлачењу НАТО снага са Косова и Метохије до 2005. године, идеолози свеалбанског уједињења су муњевито реаговали. Одмах су активирали сукобе „ниског интензитета“ у Македонији, а албанска емиграција и њен лоби у Америци, који су и до сада били главни финансијери пројекта „Велика Албанија“ извели су невероватну акцију. За прве три недеље августа сакупили су пет милијарди долара намењених „за придобијање међународних званичника, представника разних владиних и невладиних организација, српских лидера на Косову, политичара у Србији и Црној Гори и њиховом окружењу...“ који би на „било који начин могли да потпомогну“ остваривање пројекта о независном Косову.

На скупу утицајних Албанаца и америчких лобиста одржаном у Њујорку, закључено је да су Албанци спремни да

прикупе „неколико пута више“ за, како је објављено у једном албанском емигрантском листу у Америци „кидање сваке везе са Србијом и Југославијом.“ Тај лист је поменуо и цифру од 50 милијарди долара „колико би било потребно да се циљ оствари“!

„Недељни телеграф“

„Чеда, Тадић и Свјетановић су геј иконе у Србији. Неки мисле да је Чеда Јовановић симпатичан, неки да је најсимпатичнији Борис Тадић, а има и оних који ће гласати за Горана Свјетановића.

Атила Ковач, хомосексуалац, оснивач „Дечка“, провог магазина за хомосексуалце у Србији

– Моја прошлост је чиста и не плашим се никаквих прича. Можда ће покушати да ме направе већом мушкарчином него што јесам. Само ће ме засмејати.

– Уосталом који председник је поштовао Устав. Интерес народа је важнији од једне књижице која се зове Устав.

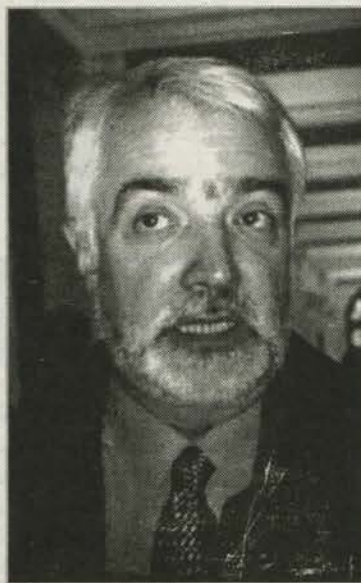
Борислав Пелевић,
председнички кандидат,
на питање новинара
да ли ће поштовати Устав

– Реците ви мени, да ли има бољи кандидат од мене.

Бранислав Ивковић,
председнички кандидат

– Неопходно је да већ 2003. године војвођански аграр направи сопствену робну марку „маде ин Војводина“, са којом би био заступљен на страним тржиштима. У Европи цене и нису увек најбитније. Често је много важније какав је квалитет производа, добро паковање и робна марка, што Војводина може да понуди.

Покрајински министар
за пољопривреду
Игор Курјачки

Већ месец дана у Београду борави један од америчких стручњака за изборне кампање. Овај експерт који је у Србију дошао у име Међународног републиканског института (ИРИ) укључен је у председничку кампању Мирољуба Лабуца.

На интернет презентацији ИРИ, иначе, може се прочитати да је овај Институт „почео припреме за предстојеће изборе у Србији.“ Стручњаци ИРИ су протеклих месеци обучавали

представнике појединих српских политичких партија, чланица ДОС-а и невладиних организација. Конкретно, експерт ИРИ за изборе Терел Бенам је од 13. до 15. августа обучавао чланове градског одбора Демократске странке у Београду, локалне представнике Лиге социјал-демократа Војводине и представнике Изборног штаба Грађанског савеза Србије. Бенамова предавања су се односила на израду изборне кампање, а посебно је рађено на проблему придобијања гласача, развоју пропагандних порука и стратегији комуникације са гласачима, као и на представљању политичког програма кандидата јавности.

ИРИ је иначе своје активности у Србији покренуо почетком деведесетих, да би 1997. био основан специјални програм за Србију, са циљем да помогне опозиционим странкама и студентским покретима. Амерички напори пред председничке изборе 2000. године, према писању „Вашингтон поста“, били су занимљива мешавина тајних и отворених акција. Предизборна кампања коштала је 41 милион долара. Новац су обезбедили Стејд департамент и америчка агенција за развој УСАИД, а помоћ је ишла преко два института – Међународног републиканског института ИРИ и Националног демократског института НДИ. И док је НДИ махом радила са српским, тада опозиционим, партијама окупљеним у ДОС, ИРИ је радио на обуци и финансирању Отпора.

ИРИ је чланове Отпора учио како да организују штрајкове, како да комуницирају са симболима, превазиђу страх и слично. „Вашингтон пост“ пише да је трошкове за обуку и у Мађарској платила америчка влада преко ИРИ, наводећи да су сви учесници тренинга добијали дневнице од пет долара „што је знатна сума за земљу у којој је плата 30 долара.“

Представник ИРИ Данијел Калингарт, у разговору за „Њујорк тајмс“ новембра 2000. године, казао је да се лично седам до десет пута сусрео са представницима Отпора у Мађарској и у Црној Гори. Неких 1,8 милиона долара ИРИ је дао директно Отпору, рекао је Калингарт за „Њујорк тајмс.“

„Блиц њуз“

Проф. др Војислав Шешељ, у разговору за Ројтерс, 29. августа 2002, говори о
и како би као председник Србије

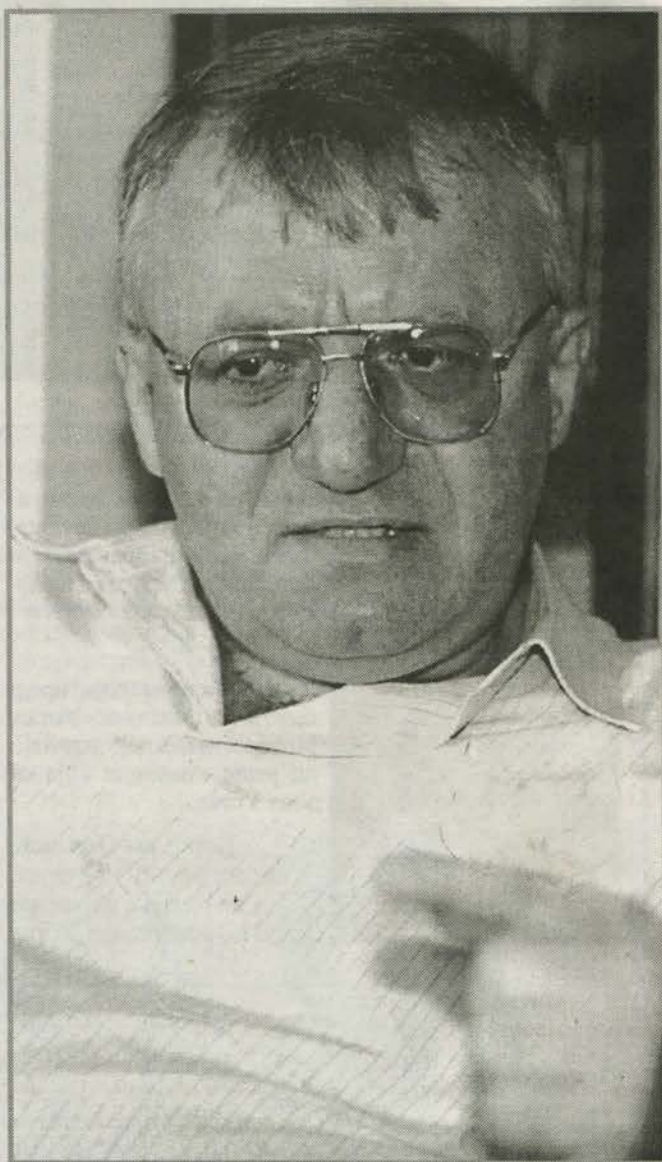
БИО БИХ УСТАВНОСТИ

• Ви сте се кандидовали за председника Србије. Како видите будућност Србије у односу на Европу? Да ли имате ставове као и садашња Влада, да Србија, односно Југославија треба да се придружи Европској унији?

Др Војислав Шешељ: Садашња власт у нашој земљи заправо нема никакве ставове, наша власт је потпуно мафијашка, гангстерска и њени челници покушавају за што краће време да нагомилају што веће богатство и да беже из земље. А њихове политичке изјаве притом су најобичније флоскуле, оне ништа не значе.

Шта значи то прикључење Европској унији? Прво је кључно питање хоће ли нас Европска унија? Ја мислим да хоће ако буде хтела Румунију и Бугарску, али је веома неизвесно да ли ће Румунију и Бугарску. Према садашњем стању ствари мислим да неће. Ако неће Румунију и Бугарску неће ни нас. Јер то је категорија у коју нас је сврстала Европска унија. Очигледно је да се Европска унија заокружује на Пољску, Чешку, Словачку, Мађарску, Словенију. Да ли ће још некога примати то зависи од њених себичних интереса. Процењујући стање у Европској унији ја лично мислим да они неће хтети, њима више одговара овакво стање - неких придружених чланова, тако неких вештачких статуса који не значе у суштини ништа. Можда омогућавају изванредан

Наравно да би сваки народ у Источној Европи имао велики економски интерес да се цела Европа уједини и да представља јединствено тржиште, да има унутрашње институције које ће обезбеђивати људске слободе и права, која ће усаглашавати националне политике, која ће водити јединствену одбрамбену политику, па онда неће бити потребе да се толико издваја у одбрамбене сврхе итд. Али, једно је ствар утопије, једно је ствар неког далеког визионарства, а друго је ствар садашње реалности. Ја сам увек настојао да будем реалан политичар, чврсто стојим са обе ноге на земљи. Ми хоћемо сарадњу са свима, на равноправним основама. И то је политика Српске радикалне странке одувек била, али проблем је био и Европске уније и Америке што ових дванаест година нису хтели равноправну сарадњу, него су увек језиком ултиматума са нама разговарали. Надам се да ће се то променити.

степен контроле, али нема одговорности за развој тих земаља које су придружени чланови нити има посебне обавезе да се улаже у тај развој. А ту, такође, стоји читав низ других земаља: ту вам је Молдавија, Украјина, ту је Албанија, ту је Босна и Херцеговина, ту је и Македонија. Ни Хрватску нису спремни да укључују и из више других разлога. Дакле, то вам је што се тиче Европске уније.

будућности Србије, досовској власти, спољнополитичкој оријентацији, искористио своја уставна овлашћења

ЧУВАР И ЗАКОНИТОСТИ

Показало се да је левичарска политика у Европи била погубна за целу Европу и за нашу земљу. Ја мислим да је Европу захватио један десничарски талас, то су показали и Француски избори, то ће ускоро показати Немачки избори, тамо се десница враћа на власт. Левица је увек склонија ратовима, погледајте Тонија Блера. Зашто је склонија ратовима? Зато што је оперисана од морала, они мисле кад треба неки интерес да задовоље да су сва средства дозвољена. То вам је традиционално левичарско опредељење и расположење.

Десница, наравно умерена десница, демократска десница, ја само на такву десницу рачунам, десница води рачуна и о традицији и о моралним вредностима и о суду историје. Десницу увек предводе умни људи, који разумеју и своје време и прошлост, а у стању су да створе и визију будућности.

Досовска власт увела мафиократију

• Како ви видите Србију, каква је та визија будућности за Србију?

Др Војислав Шешељ: Визија Српске радикалне странке? Ми смо прошли кроз неколико ратова, Србија је осакаћена, остала је без многих националних територија, све западне силе су до сада водиле изразиту антисрпску политику. Ми сматрамо да такво стање не може вечито трајати, не може опстати. Ми сматрамо да свет иде у оном историјском правцу који ће сигурно у догледно време, за деценију-две или педесет година, реafirмисати српску улогу и српски положај и на Балкану и Европи. Ми се за то време морамо темељито спремити.

Морамо три ствари под хитно урадити: успоставити у потпуности правну државу са свим принципима владавине права, никада је мање нисмо имали него данас у протеклих дванаест година. Садашња досовска власт је уништила правну државу, и увела власт мафије, мафиократију, која нигде друго у Европи не постоји овако изражена. Морамо успоставити принцип уставности и законитости, демократско начело поделе власти на законодавну, извршну и судску. Морамо сузбити мафију, мафију из државних институција.

Ако је председник Владе најближи пријатељ са главним мафијашима онда ту нема ни реда, ни закона, ни правде, ни правног поретка. Главни мафијашки морају се наћи у затвору, они се знају. За сва ова убиства која су се десила у протеклих десетак година, знају се главни актери, наручиоци, ту више никакве тајне нема. Проблем је што је власт, садашња, умешана и неки из раније власти су били умешани; чак и неки полицијски генерали и полицијски шефови крупног ранга.

ДОС уништава најбоље фирме да би их мафијашки кланови јефтино добили

У економској сфери ми морамо провести приватизацију, али не на овај криминални начин. Код нас сад уништавају најбоље фирме да би их обезвредили и да би их се мафијашки кланови за јефтине паре дочепали. Овај Ђинђићев Драгољуб Марковић, власник „Крмиво продукта“, шеф сурчинске мафије, купио је највећи број тих највреднијих фирми за багателу. То није приватизација о којој може рационалан политичар или економиста да размишља. Прво, не можете одмах да проведете у целости приватизацију, морате

постепено. Проблем је старе власти што је у томе каснила. Ако погледате ко је кривац за кашњење - Ђинђић. Ми смо већ били спровели приватизацију до 1993. године, а 1994. је донесен Ђинђићев закон о повратку у прађашње стање. Код нас је проведена приватизација у којој су радници постали доминантни власници акција у свим фирмама. То је било у седамдесет процената проведено, а онда је све враћено у првобитно стање. Сад видимо због чега, да би његови мафијашки могли за багателу свега да се дочепају, и планирају седамсто хиљада отпуштених радника.

Струја је шест пута скупља него 2000. године. Сада је наша цена струје много већа од европске. Упоредите нашу цену, аустријску, немачку, холандску, италијанску, па ћете видети. Какво је то усклађивање онда? Ову цену струје које ми плаћамо нигде у свету више нема. Код нас је и немачка марка девалвирала, оно што сте могли да купите за 100 марака сад не можете ни за 400. Код нас сте 2000. године за 100 марака могли да купите много више робе него у Немачкој, а данас у Србији за 100 марака можете много мање да купите него у Немачкој, да ли је то усклађивање са Европом? Како може мафија да се усклађује са Европом?

Неопходне реформе у социјалној политици

У социјалној политици, такође нема никаквог помака, ми морамо ту извести одређене реформске захвате. Ја сам

проучавао и европске и прекоморске системе пензијског осигурања и мислим да је много прикладнији канадски систем од овога уобичајеног на европском континенту, али они нису ни у толикој колизији. Ми бисмо хтели да су сви наши законски прописи што усклађенији са прописима Европске уније, али видите ли ви иког ко на томе инсистира у нашој земљи? Ниједан системски закон те врсте није донешен осим можда закона о царинским тарифама, ниједан други. Нема овде ко у садашњој власти то да промени, нити има мотива да то ради. Овде је помама ко ће пре нешто шчепати и после бежати кад дође време, а не ко ће ову земљу саградити на стабилним темељима, изградити једну модерну грађевину која ће донети и економски просперитет и социјалну правду.

Нема инвестиција без правне сигурности

• На који начин ви мислите да мобилишете та средства која су неопходне за све ово?

Др Војислав Шешељ: Прво, ми морамо да знамо да нико у белом свету, поготово у Европи не воли да поклања. У Немачкој ни брат брату не поклања. Знам за доста случајева да муж и жена из имућнијих породица кад одлазе у ресторан да често свако себи плаћа вечеру. И зашто би они поклањали и зашто би ми вечито тржили да нам се нешто поклоним? То је погрешна политика. Ми морамо водити политику ослањања на сопствене снаге и стварати услове, либерализацијом услова приређивања да дође страни капитал. Нама требају инвестиције а не поклони и не кредити. Нећемо дужничко ропство.

Мислим да је најважније успоставити правни поредак правну сигурност грађана. Тамо где има правне сигурности тамо можете да очекујете онда да ће неко бити заинтересован да инвестира и да заради, јер свако ко инвестира жели

Што би држава узимала кредите? Ничег бесмисленијег нема. А ко ће доћи да озбиљно инвестира у овим условима мафијашке владавине на нашем тржишту и у нашој производњи? Нико. Ко ће сада ући овде са капиталом да буде партнер великим криминалцима као што је Филип Цептер, Станко Суботић Цане Жабац, сурчинска мафија Чуме, Лимун итд. Знате шта, Србија је узела кредит, мислим, од неке европске банке за обнову и развој, за асфалтирање, поправљају се главни путни правци. Србија има огроман број грађевинских фирми које су без посла, а Влада Зорана Ђинђића је главне послове на асфалтирању поверила шефу сурчинске мафије Љубиши Бухи званом Чумету, на кога је неки дан и агентат покушан, који је деценијама главни трговац дрогом и украденим аутомобилима, или је преко лизинга увезао неке неке машине и сад он те главне послове добија. Може ли то негде у Европи? Колико ја знам не може. Можда је некад могло али давно, пре сто педесет-двеста година. Да ли је то пут у Европу? То не може бити пут у Европу.

профит, нико неће да инвестира тамо где нема профита. Како овде да инвестира кад овде доносе ретроактивне пореске законе? Где то у Европи има, знате ли такав случај? Нема га. И онда човек размишља како су сад отели овима, тако могу отети и сутра мени, што бих ја излагао ризику свој капитал? Садашња власт нема осећај шта је то правни поредак.

Замислите ситуацију, сећате се из средње школе, из основне школе који су то били најгори ђаци у разреду, замислите ситуацију у којој најгори ђаци у разреду преузму власт у држави, то се нажалост нама десило. Они ништа не знају, понашају се као да све знају и као да једино они знају. И такве глупости чујете у изјавама министара, са скупштинске говорнице, да се онесвестите, да не можете да разумете шта се то дешава и то тако иде даље.

Запад поштује принципијелне политичке противнике, а полтрони су му корисни

• Али, очигледно је да Запад подржава садашњу Владу?

Др Војислав Шешељ: Знате зашто је Запад подржава? Зато што су они полтрони и што су послушни. Од свих актуелних српских политичара, Запад највише мене цени и поштује и можда јединог, иако ме не воли. Зна Запад да са мном није лако, али зашто ме цене и поштују? Зато што сам доследан и принципијелан, зато што ћу увек у лице рећи све што мислим, зато што сам непоткупљив, неподмитљив, зато што нисам повезан с криминалом, нисам повезан с мафијом и ништа ми се нечасно не може приписати. Смита им што сам српски националиста, јер Запад жели да сузбије српске националне интересе. Али ме цене и што отворено заступам ту идеологију и што не одступа пред било којом примамљивом понудом да ћу добити то и то ако одустанем.

Такви људи изазивају поштовање политичких противника. Да ли ви мислите да Запад, ове које подржава поштује и цени? Не. Западу су полтрони, улизице, корисни, али их не цене, не поштују. Служе му као тоалет папир за једнократну употребу, употреби и баци. Сетите се случаја генерала Норријеге. Док је био потребан Американцима држали су га на власти, помагали, подржавали, финансирани, кад им више није требао ено га, звршио је у америчком затвору.

Погледајте случај Мила Ђукановића. Док је Милошевић био још јак и моћан, величали су га на Западу као борца за истинску слободу, као борца за демократију, као реформисту. А паралелно с тим су прикупљали компромитујуће податке да је криминалац, да је мафијаш, да је шверцер цигарета, дроге, оружја итд. И сад кад им више не треба, сад га обарају са власти. Сад Запад игра на нову карту - Предраг Булатовић и Либерални савез. Да ли је то чињеница? Сетите се случаја Биљане Плавшић. Када је издала Карадића окивали су је у звезде - демократа, прогресивна, реформиста, а кад је искоришћена завршила је у Хашком трибуналу крајње понижена а онда су је пустили у Београд да умре.

Према томе, такве слугерање нико не воли, нико не трпи, нико не поштује у свом друштву. Поштује се политички противник који се уважава због својих моралних својстава. За мене не може нико да нађе ништа компромитантно, никад ни у какав криминал нисам био умешан, ни у какав мафијашки посао. Претресали су све живо и по Републици Српској и по Српској Крајини и свуда. Било је неких оптужби за ратне злочине, за разне глупости итд. Ништа нису нашли, апсолутно ништа. Зашто? Зато што сам моралан човек, зато што то себи не би могао да дозволим и онда кад не прети никаква казна ако се то почини, јер тај морални закон је у мени.

Тај морални закон постоји у људима, они имају развијену идеолошку свест и визију на основу те свести, а не можете ви имати идеолошку свест и визију на основу те свести ако то није саздано на неким моралним принципима. Не може апсолутно неморал да вам буде идеологија. Било је и таквих режима, фашистичких, нацистичких, комунистичких у прошлости. Такви режими се појављују и данас, много има неморалности код водећих сила у спољној политици данас, много лажи и клевета, лансирања разноразних гласина, фалсификованих доказа ради политичких оптужби итд. Али то све траје кратко, то је лако разобличити. Ако је човек сигуран у себе, сигуран да није компромитован, он је непобедив.

Шарла де Гола Америка је највише ценила

• Да ли ви имате неког политичара, сад конкретно у Европи, у Европској унији кога цените и сматрате да је успешан?

Др Војислав Шешељ: Па, по неком мом виђењу ствари, прво не бих могао да истакнем ниједнога у први план – е, он је идеалан према обрасцу који ја заступам и који желим да достигнем. Али код мене поштовање изазива Берлускони. То је човек који зна шта хоће, ја нисам човек тог кова, ја се никад нисам бавио бизнисом, ја сам увек зазирао од бављења бизнисом бојећи се да ми то не поквари чистоћу неког политичког курса. Знате, човек онда пада у одређене зависности и не може да сачува чисту политичку каријеру. Али он је успешан и зна шта хоће и мислим да постиже добре резултате у Италији. Али ове левичаре попут Блера или Шредера итд. не могу једноставно да поштујем.

Видите, цела Енглеска се згражава због вашег премијера Тонија Блера и његовог слугерањства према Америци. Да ли се тако постаје партнер Америци? Да ли мислите да Америка цени Тонија Блера? Не верујем. Не верујем да га цени. Ако га не цене енглески грађани данас због таквог његовог слугерањства, сигурно га не цени ни Америка. Кога је Америка највише ценила, да ли се сећате? Шарла де Гола. Ако не могу међу данашњим живим, можда ми сујета не дозвољава да тражим неког узора, могу бар међу мртвим. Шарл де Гол је човек који заслужује максимално поштовање у том правцу, и највише га је Америка ценила и од целе Европе једини је он био озбиљан партнер Американцима. То су историјске чињенице. Е, Европа чека политичаре тог кова.

**Лабус – лични кандидат
Бинђића и мафије**

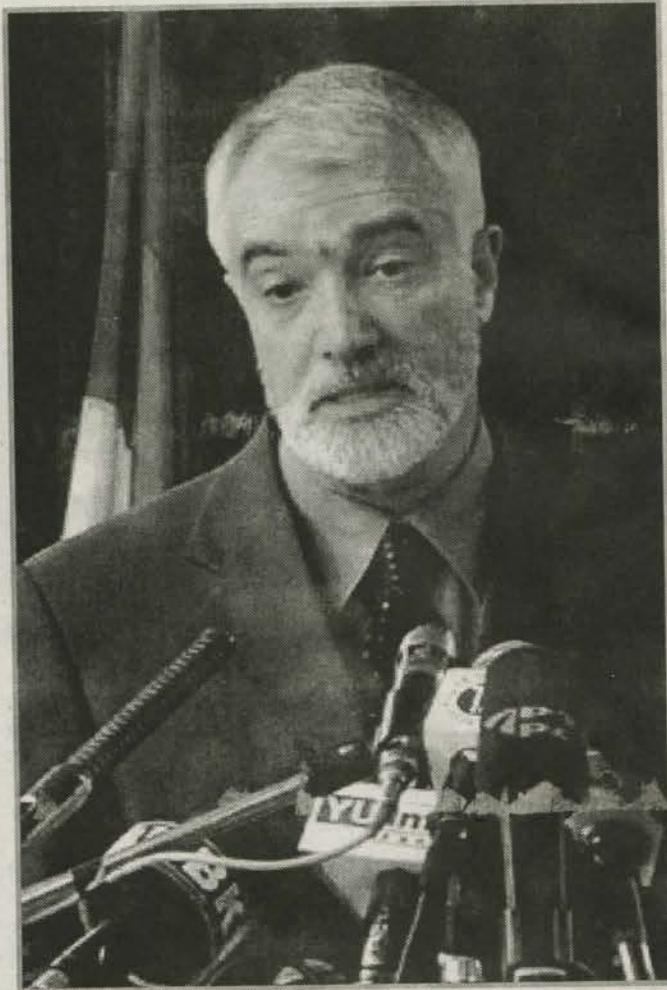
• Рекли сте да уз Милошевићеву подршку очекујете победу, међутим, Социјалистичка партија Србије вам није дала подршку, а ту је сад и господин Коштуница као кандидат?

Др Војислав Шешељ: Да се није кандидовао Коштуница, ја бих сигурно победио већ у првом кругу, овако је Коштуница мало компликовао ову предизборну кампању, али сам убеђен ако и дође до другог круга да ћу Коштуницу победити у другом кругу. Лабус апсолутно никаквих шанси нема. Лабус је лични кандидат Зорана Бинђића и кандидат мафије која управља Србијом.

Што се тиче Милошевића његова подршка је сада драгоценца, ви знате, ми смо имали раније и периоде сарадње и периоде жестоких сукоба, више пута сам био и у његовом затвору. Међутим, Милошевић је сад пред Хашким трибуналом, он тамо не брани себе, брани Србију и српски народ и очигледно је да су све оптужбе против њега лажне, исконструисане. Он је до сад све победио, и хашке истражитеље и тужиоце и судије и лажне сведоке и тиме је много повратио популарност у српском народу, зато ми је његова подршка веома значајна.

Што се тиче подршке или не подршке Социјалистичке партије, то за мене нема неког посебног значаја. Ви ћете видети њихов кандидат ће врло лоше проћи на овим изборима.

Бинђић покушава да преотме под своју контролу целу Социјалистичку партију. Преко људи бившег шефа тајне полиције који је Бинђићев најближи пријатељ, реч је о Јовици Станишићу, његови људи су Милорад Вучелић и Александар Вулин, који су сад убачени у Социјалистичку партију. Али та партија без Милошевића на изборима ништа неће постићи. Ја не знам како ће се даље ствари развијати, нећу ни да се мешам у њихове унутрашње односе, али ако дође до расцепа само оно крило где остане Милошевић на изборима ће имати релевантну политичку снагу, оно друго ће потпуно пропасти.

Косово и Метохија морају остати у Србији

• Како ви видите будућност Косова с обзиром да је тамо сада остала већина Албанаца и да је већина њих за независно Косово? Како ви видите неко решење?

Др Војислав Шешељ: Па, ја бих одмах вама поставио контрапитање: како ви видите решење за Баскију, како видите решење за Корзику, како видите решење за Северну Ирску, како видите решење за Шкотску, за Велс, итд? Ако се поштује принцип о непромењивости граница, Косово и Метохија морају остати у Србији, Косово и Метохија су саставни део Србије. Албанци треба да буду потпуно равноправни, али морају да буду и лојални држављани. Запад је стао на страну албанских терориста. Видите колико је у западном јавном мњењу лансирано лажних оптужби да су Срби вршили геноцид над Албанцима, а испоставило се да је у овом рату 1999. године погинуло више Срба него Албанаца, па и на Косову. Чак од кад су дошли окупатори из НАТО - а много Срба је изгинуло, отети су, нестали, ликвидирани.

Геноцида са српске стране није било, али Албанци су постали инструмент једне антисрпске политике, међутим, Косово и Метохија не може вечито остати под окупацијом. Решење се мора тражити. Као председник Србије нећу прихватити ниједно решење које Косово издваја из Србије. А свака варијанта која подразумева потпуну грађанску равноправност за мене је прихватљива. Поготову што Српска радикална странка којој припадам, уместо регионализације која је погрешна и води разбијању државе заступа концепт потпуног развоја локалне самоуправе.

Ми сматрамо да се давањем много ширих овлашћења локалној самоуправи, национално питање, питање националних мањина дефинитивно решава. У Војводини је Мађарима свеједно да ли ће у Новом Саду бити седиште власти или у Београду, да ли је једна или друга српска олигархија на власти, јер у Војводини сад има 70 одсто Срба, и то им је потпуно свеједно. Али није све једно да ли ће тамо у оној општини где имају већину, да имају широке ингеренције локалне самоуправе. Тај концепт развијене локалне самоуправе ми морамо кроз целу Србију провести укључујући и Косово и Метохију.

По питању Косова очигледно је и да западне силу нису још своје коначне циљеве формулисале. Оне га могу отети Србима, али ако будем председник Србије, ја никад нећу потписати ниједан акт о издвајању Косова и Метохије из Србије. А без пристанка српске стране нема правног значаја било какав акт о проглашењу независности Косова или о давању било којих других статуса.

• Поменули сте господина Милошевића и суђење, да ли пратите редовно?

Др Војислав Шешељ: Па не успевам да пратим редовно, али пратим повремено, кад год могу.

• Рекли сте да он тамо брани Србију и српски народ, да ли је тако? Да ли ви сматрате да ће он, ипак, успети да се ослободи?

Др Војислав Шешељ: Ја мислим да ће се он одбранити, да ће он победити. Полазим од тога да те судије Хашког трибунала, посебно кад су старији људи у питању, без обзира какви су им првобитни мотиви, без обзира које су им личне жеље, без обзира каква им је политичка оријентација, ако су на заласку каријере, они воде рачуна какав ће суд о њима дати будућност.

Овај хашки процес Слободану Милошевићу проучаваће се у наредних хиљаду година у правној науци. Ко је сад спреман од умних људи да се компромитује неком погрешном пресудом, неаргументованом пресудом, пресудом заснованом на идеолошким разлозима или политичким интересима. Ја од тога полазим, јер човек који потпише ту пресуду

Од свих актуелних српских политичара, Запад највише мене цени и поштује и можда јединог, иако ме не воли. Зна Запад да са мном није лако, али зашто ме цене и поштују? Зато што сам доследан и принципијелан, зато што ћу увек у лице рећи све што мислим, зато што сам непоткупљив, неподмитљив, зато што нисам повезан с криминалом, нисам повезан с мафијом и ништа ми се нечасно не може приписати. Смента им што сам српски националиста, јер Запад жељи да сузбије српске националне интересе. Али ме цене и што отворено заступа ту идеологију и што не одступама пред било којом примамљивом понудом да ћу добити то и то ако одустанем.

Такви људи изазивају поштовање политичких противника. Да ли ви мислите да Запад, ове које подржава поштује и цени? Не. Западу су полтрони, улизице, корисни, али их не цене, не поштују. Служе му као тоалет папир за једнократну употребу, употреби и баци.

потписује заправо став историје и став науке према себи. Онај ко направи бриљантну пресуду на основу чињеница тај ће стећи сво поштовање правничке науке из струке, онај ко ту забрља, биће смешан кроз наредних хиљаду година, ругло ће се правити од њега по научним и стручним публикацијама.

Нови парламентарни избори — први корак после победе

• Када ви дођете на власт, шта ћете да кажете свим овим младим људима како ће живети за неких наредних петнаест-двадесет година?

Др Војислав Шешељ: Па ви стално говорите „када дођем на власт“. Доћи на функцију председника не значи у правом смислу речи доћи на власт, јер функција председника Републике у Србији је Уставом веома ограничена. То није оперативна функција и нема неке велике надлежности. Ја бих се ту ставио у улогу чувара уставности и законитости, високог степена контроле извршне власти, делимичне контроле парламентарне власти и врло мале контроле судске власти по питању помиловања или предлагања судија Уставног суда, то је врло мали степен контроле судске власти.

Код контроле законодавне власти надлежност постоји уколико што председник Републике сваки закон може вратити на поновно гласање ако сматра да није добар и то је све. Много виши је степен контроле извршне власти, председник Републике има прево да захтева од целе Владе или од сваког министра појединачно да се изјасни о разним питањима из домена његове надлежности, ја бих томе често прибегаво и то пред новинарима, пред телевизијским камерама.

Сваки би министар стрепоо од јавног сучељавања са мном, јер ја ништа у животу не импровизујем, ја се спремам за сваку скупштинску расправу, темељито се спремам, консултујем научно-стручну литературу, експерте из те области. Зато сам непобедив у парламентарним дебатама и због тога ниједан председнички кандидат не сме са мном на директни телевизијски дуел, ни Миролуб Лабус, ни Војислав Коштуница не смеју са мном да се суоче у директном телевизијском дуелу. Нису ми дорасли.

• Значи, створили бисте такве услове који би били повољни и врло интересантни за стране инвестиције и за страни бизнис, да ли је тако?

Др Војислав Шешељ: Прво што морам да остварим то су нови парламентарни избори. Садашња Народна скупштина није ни легална, ни легитимна. Ђинђић је из садашње Народне скупштине избацио целу Кошгуничину странку иако је Кошгунница био носилац изборне листе ДОС-а. Избацио је целу Социјалдемократију Вука Обрадовића иако је Вуку Обрадовићу Врховни суд досудио да је он законски представник своје странке. Отето је неколико посланичких мандата социјалистима, избацују се народни посланици из скупштине, онемогућава се расправа, новчано се кажњавају, укинута је кворум у расправи у Народној скупштини. Годину и по дана нисмо имали Уставни суд, донешени су многи противуставни закони.

Даље, та Народна скупштина није легална, није ни легитимна, јер моја победа на председничким изборима би била сведочанство да се променио однос снага у народу. На Западу свуда кад победите на локалним изборима иде се одмах на парламентарне ако се видело да је то променило однос снага у народу, је ли тако? Тако смо ми и урадили 2000. године, уопште се нисмо супротстављали вандредним републичким изборима кад смо видели да је ДОС победио на свезним.

Друго, садашњи састав није легитиман и са аспекта изборних резултата из 2000. године, не могу они накнадно кројити и прекрајати изборне резултате, да ли се негде у Европи може десити што се десило Кошгунници и његовој странци? А Кошгунница је неспособан да се супротстави, млитав човек.

Дакле, најважније је да што пре имамо вандредне парламентарне изборе, а као председник Републике, мандат за састав владе бих поверио ономе за кога постоје објективни докази да може добити већину у парламенту, дакле, ту бих се стриктно држао традиционалних демократских принципа парламентаризма. Ја бих лично желео да то буде Српска радикална странка, али ћу поштовати вољу народа, воља народа за мене је глас Божији.

Ми, српски радикали, тако смо се поставили 2000. године. Први смо знали изборне резултате и први саопштили јавности, без обзира што нам се нису свиђали ти изборни ре-

зултати. Многи су подешавали своје податке према нашим извештајима већ прве изборне ноћи. То је ствар наше принципијелности и нашег морала.

„Опште је присутно у српском јавном мњењу да ћу ја победити”

• **Значи ви мислите да ћете победити и господина Кошгунци у другом кругу?**

Др Војислав Шешељ: Па то сад већ сви мисле да ћу ја победити, то је опште присутно у српском јавном мњењу. То изгледа мисли и Кошгунница па још оклева са подношењем кандидатуре.

• **Да ли сте, можда, желели да кажете нешто што вас ја нисам питала?**

Др Војислав Шешељ: Ја сам одговорио на сва ваша питања, ја само одговарам новинарима. Никад нисам рекао - не слажем се с питањем, нити сам сутерисао које питање да ми се постави.

• **Тачно, добро. Хвала вам пуно. Још једно питање - ево сад вам је Јелена Докић дала подршку. Шта то за вас значи?**

Др Војислав Шешељ: То мени значи много. Јелена Докић је млада девојка, има свега деветнаест година, постигла је врхунске резултате у спорту, у тенису, у крајње неповољним околностима. Ви знате, она је избеглица из Републике Српске Крајине, преселила се у Србију, па из Србије избегла у Аустралију, живећи у најтежим могућим околностима она је постигла врхунске резултате. То значи да се свака упорност исплати на дугу стазу и да се без напорног рада не могу постићи крупни резултати. Мислим да она треба да буде пример за углед целом нашем народу, посебно младој генерацији, а лично сам веома, веома задовољан њеном подршком, то ми представља велику сатисфакцију за целу досадашњу политичку борбу.

• **Шта мислите о Ираку?**

Др Војислав Шешељ: Цивилизованије земље на том подручју од Ирака нема то је један секуларни режим, није по европским мерилима, али немогуће је тамо и да буде потпуно по европским мерилима. Американци помажу Саудијску Арабију која је феудална, крајње заостала, са једним теократским режимом, или Кувајт који има феудални режим без икакве демократије, против једног секуларног режима који је развијао неке демократске институције и који је желео европски начин живота да уведе постепено, не преко ноћи, јер је немогуће преко ноћи. Али када дођете у Ирак видећете колико су ти људи цивилизовани колико су пријатељски расположени и колико их је ова животна невоља додатно оплемењила, а очекивали бисте да су пуни мржње, да су пуни нетрпељивости. Моји утисци о Ираку су веома леви.

• **А шта мислите хоће ли их Америка напасти?**

Др Војислав Шешељ: Па вероватно, јер Американце кубојска логика руководи у томе.

• **То је тачно.**

Др Војислав Шешељ: Европа је требало упорније да се томе супротстави јер је Европи интерс мир на Блиском истоку а не рат. И друго, тај рат ће тамо направити ужас. А Ирак је једна од најцивилизованијих земаља тог дела света то је сигурно. И пре рата је био у правом економском процвату. То је земља културе старе више хиљада година, а они би холивудску културу да наметну свуда.

Дамир Докић, отац најбоље српске тенисерке у разговору за „Велику Србију” истиче:

АКО ДОС ПОНОВО ПОБЕДИ ОДЛАЗИМ ИЗ ЗЕМЉЕ

Када прођете много по свету, негде буде лоше, негде добро, а када дођете кући па буде, можда, чак и лошије - то је разочаравајуће

Породица наше најбоље тенисерке Јелене Докић има велике проблеме са досовском влашћу, посебно премијером Зораном Ђинђићем од када је њен отац Дамир Докић јавно саопштио да је већ 11 година члан Српске радикалне странке, а Јелена званично подржала председничку кандидатуру проф. др Војислава Шешеља. Нигде у свету, посебно западном свету који је идеал садашње власти, једна светска звезда као што је Јелена не би могла да доживи овакав третман у својој земљи. Са овом влашћу је, нажалост, све могуће. Јеленин отац, Дамир Докић одустао је од изградње комплекса тениских терена јер је ова власт, када је сазнала да је члан Српске радикалне странке одбила све његове предлоге. Он је решио да се бави пољопривредом и производњом сокова. Нада се да ће куповина пољопривредног земљишта проћи без проблема, али за сада држи у тајности локацију да га и у овом послу власт не би омела. Живот у избеглиштву породице Докић почиње 1991. године одласком из Осијека. Сада су се вратили, верујући да се враћају на своје са жељом да то буде за стално, али због онога што доживљавају од садашње власти није сигурно да ће моћи да остану.

• Недавно сте открили јавности да сте још од 1991. године члан Српске радикалне странке. Зашто сте тада одлучи-

ли да приступите овој странци?

Сматрао сам да је СРС најсрпскије оријентисана странака, а ми смо тамо увек имали неких проблема које ви у Србији нисте имали. Живели смо у тим мешаним срединама, као што живе Срби у Босни и на Косову и Метохији. Ми смо увек некако морали да будемо „већи Срби” зато што смо живели у таквим срединама у којима је увек било одређених проблема, и увек смо морали да се доказујемо ..., мислим да је то пресудило да се учланим у СРС.

• Када сте отишли из Осијека?

Цела породица је 1991. отишла из Осијека. Дошли смо у Сомбор, а 1994. године смо отишли у Аустралију.

• Колико је Јелена тада имала година?

Када смо отишли из Осијека имала је осам година, а са једанаест је отишла у Аустралију. Тамо смо били до 2000. Једну годину смо били у Америци и сад смо се вратили у Србију.

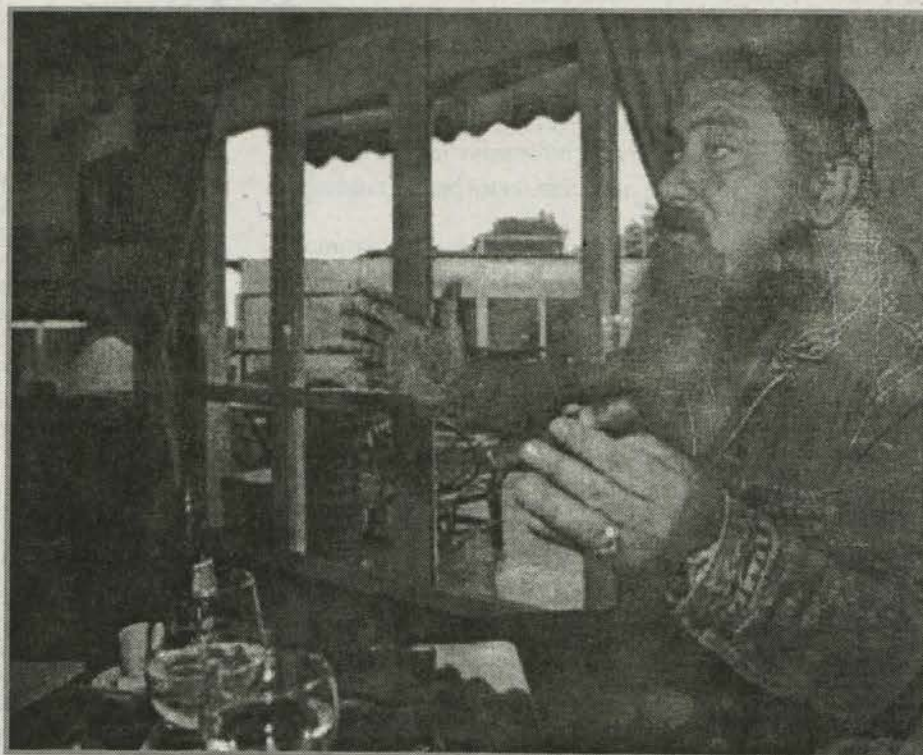
• Чини се да је Јелена за то време научила добро да се бори. Да ли сте је томе ви научили или живот?

Мислим више живот, јер од почетка је било врло тешко.

• Вероватно нигде у свету једна светска звезда као што је

Имао сам једног доброг пријатеља у „Новостима” и окренуо ми је леђа зато што су „Новости” под директном контролом власти. Имао сам пријатеље у „Спортском журналу”, и они су почели да пишу лоше чланке. Некада пије могла једна лоша реч да се појави, а сада је другачије.

Сада имам добар контакт са „Националом”. Они нису под њиховом контролом, а они режимски медији ништа неће да објаве. На телевизију не могу. После оне Јеленине изјаве на Б92 где је рекла — Кад ова власт падне, онда ће ваљда бити боље, више нас нигде не пуштају.

Јелена Докић не би могла да доживи овакав третман од власти своје земље. А ова власт је управо она која прокламује западни стандард, западни начин живота и пословања...

Ја то видим ових дана и према писању новина. Имао сам једног доброг пријатеља у „Новостима“ и окренуо ми је леђа зато што су „Новости“ под директном контролом власти. Имао сам пријатеље у „Спортском журналу“, и они су почели да пишу лоше чланке. Некада није могла једна лоша реч да се појави, а сада је другачије.

Сада имам добар контакт са „Националом“. Они нису под њиховом контролом, а ови режимски медији ништа неће да објаве. На телевизију не могу. После оне Јеленине изјаве на Б92 где је рекла – Кад ова власт падне, онда ће ваљда бити боље, више нас нигде не пуштају.

• Да ли сте решили да останете овде, било је неких прича да се селите у Велику Британију?

Ако би ови што су на власти поново овако победили на следећим парламентарним изборима, не бих остао овде. Не вреди, све што бих започео да радим, они би стопирали. Ако би Ђинђић поново био премијер, не бих остао.

Многи наши велики спортисти су пропали када су престали да играју тенис. Док су били популарни нису мислили шта ће сутра да раде када престану да играју. Нешто мораш да радиш. Хоћу да направим Јелени да данас сутра кад престане да игра тенис има нешто, и то ће је везати овде.

• Јелена отворено говори да је Српкиња и инсистира на томе, да ли због тога има проблема?

Да, великих проблема. И она то осећа. Нема ту сумње, али када ви видите да због тога имате само проблеме онда се човек понекад запита – „Да ли је требало шутит?“ Али када не можеш шутит, када волиш то бити онда имаш много проблема.

Један новинар ми је јуче јавио да су сви светски медији пренели да је она дала подршку господину Шешељу за изборе, али без икаквог коментара, ни позитивног ни негативног.

• Да ли сте дефинитивно одустали од изградње комплекса тениских терена?

Дефинитивно. Знате зашто? Ви овде имате стотине терена и нико не ради добро. То је све преживљавање само. Да бисте радили веома добро морате направити нешто екстра. А да бисте направили нешто екстра то мора бити на екстра месту. То што сам мислио код хотела „Југославија“ то би било право место, међутим видео сам да нема никаквих шанси.

Ако би ови што су на власти поново овако победили на следећим парламентарним изборима, не бих остао овде. Не вреди, све што бих започео да радим, они би стопирали. Ако би Ђинђић поново био премијер, не бих остао.

• Вама је много одмогло што је обелодањено да сте члан СРС? Власт је на почетку била расположена да вам изађе у сусрет док се није сазнало да сте члан СРС, а онда су вам затворили сва врата.

Да. На почетку је било добрих изгледа, чак је у неким новинама објављено да се овај лупеж Ђинђић слаже са идејом. Ја сам тако и мислио када сам с њима разговарао. Када је сазнао да сам члан, ма какви, где ће он то дати... Можда је чак и боље. Знате како кажу – никад се не зна зашто је то добро.

• Ви сте сада решили да пређете у пољопривреднике, да ли има проблема и око куповине тог земљишта? Са плацем за кућу који сте покушали да купите било је проблема?

Било је проблема са овима из градоначелског грађевинског земљишта када сам од њих тражио, али сада нема. С овим земљиштем што сада планирам да купим нема никаквих проблема али нећу још рећи које је то земљиште, где се налази, нећу дати новинарима да сликају. За ту земљу се нико до сада није интересовао, она стоји 10 – 15 година запуштена. Сви пролазе туда, али нико није имао никакву идеју шта би могао да уради са том земљиштем.

Ово је пољопривредно земљиште, не може се градити на њему стамбени објекат. То ми није важно, зато што бих у близини могао направити кућу. Она би била у склопу свега тога. Било би све по закону. На земљишту не бих ништа градио осим те производње и хладњаке, што је допуштено.

Проблем је био да ме нешто, било шта, што пре везе овде. Јер ако се деси да ме ништа не може везати, ни плац за кућу, нити нешто што бих почео да радим, шта онда.. Ово је по мојој процени 90 одсто завршено.

• Зашто сте напустили Аустралију?

Тамо смо имали доста проблема са медијима. То је страшно. Ми смо баш буквално морали да побегнемо оданде. Не знам, никако нисам могао да закључим како, ко и зашто то ради. Мислим да је то било организовано. Који је био циљ да се то направи? То је била лудост шта се тамо све радило. Не знам зашто су нас толико нападали. Мени каже један пријатељ – ево гледај новине ових последњих дана, па нема ни овог председника на првој страници ни на једним новинама, а ти си на сваким.

Кажу да ја стално имам проблеме са званичницима, са властима, али обични људи не мисле тако о мени како би ти званичници хтели. Људи на Западу воле кад се ви супротстављате власти, они тешко живе а не смеју то да раде, и онда кад неко то ради, њима је то симпатично.

• Рекли сте да сте све ове године сањали да се вратите у Србију. Како вам сад изгледа тај сан из ове перспективе?

Мени није лоше, али ја знам за кога је лоше, лоше је за дјецу, они не могу то да схвате. Било је проблема у иностранству и увек сам им говорио да је то туђа држава, није то твоје и не можеш пуно да очекујеш. И то су они разумели. Е сада када смо се вратили, када је дошло до проблема они питају – како сада опет ту проблеми? Ја се трудим да објасним да је сада тако, да су то лоши људи, али нешто ће се променити, биће боље.

Знате шта, није то баш угодан осећај. Када прођете много по свету, негде буде лоше, негде добро, а када дођете кући па буде, можда, чак и лошије - то је разочаравајуће.

ЈАТ, једну од најјачих привредних
организација унутар земље ДОС довео на ивицу пропасти

ЋИНЋИЋЕВ КУМ КУПУЈЕ КЕТЕРИНГ ЗА БАГАТЕЛУ

Нова демократија Душана Михајловића и Демокрајска странка Зорана Ћинђића преузеле су апсолутну контролу над ЈАТ-ом

Општинским и засирашвањем запослених, срозавањем вредности ЈАТ-овог Одељења за производњу оброка, досовско руководство наше авиокомпаније ствара позадину за његову већ припремљену приватизацију

Из извора блиских врху Демокрајске странке Зорана Ћинђића сазнајемо да иза ове приватизације стоји сурчински клан близак премијеру српске Владе и његов кум Драган Марковић, познатији као „Крмиво продукт“.

Кетеринг се припрема да се за багателу преда у руке Марковићу

Обезвређивање и распродаја су суштина досовских реформи. Од доласка ДОС-а на власт, на њиховом удару се налази и велика национална компанија – ЈАТ коју су довели на ивицу пропасти. У последње време малверзације руководства авиокомпаније доспеле су у жижу јавности.

Нова демократија Душана Михајловића и Демократска странка Зорана Ћинђића преузеле су апсолутну контролу над ЈАТ-ом. Управни одбор чине њихови људи, а генерални

директор Предраг Вујовић је, конкретно, члан Нове демократије. Ново руководство завело је страховладу, повлачи пословне потезе погубне по авио-компанију, а откази се деле без икаквих критеријума... ЈАТ је некада имао 13.500 запослених, а данас има 4.000.

О каквим криминалцима на руководећим местима се ради сведоче и кривичне пријаве које су поднете против челника ЈАТ-а. Криминалистичка полиција СУП-а Београд

поднела је кривичну пријаву против генералног директора ЈАТ-а због сумње да је злоупотребом положаја од 14. децембра 2001. године до 30. јуна у три пословна аранжмана оштетио националног авиопревозника за 82.225.155 динара.

Криминалци на челу националног авиопревозника

Поред Вујовића, кривична пријава због злоупотребе службеног положаја поднета је и против Миливоја Буквића, директора „ЈАТ трејда“, Новице Вулића првог човека комерцијале ЈАТ-а и Миленка Тројановића, власника и директора ПП „Скај линк“ д.о.о. из Београда.

У првом послу, генерални директор ЈАТ-а је прекорачио границу свог службеног положаја и заједно са Буквићем, Вулићем и Тројановићем као подстрекачем одобрио закључивање симулованог правног посла са фирмом „Скај линк“. Ово је учинио у намери да прикрије висину стварне провизије дате Тројановићевој фирми за посредовање код Уједињених нација за добијање посла око превоза мировних трупа. Овим послом „Скај линк“ је омогућена провизија од 586.050 долара чиме је оштећен ЈАТ.

Инспектори СУП-а Београд сумњиче Вујовића да је у другом послу ЈАТ оштетио за 333.405 долара. Генерални директор ЈАТ-а је закључио Уговор о пословно-техничкој сарадњи са фирмом „Мат“ из Скопља. Уговор се базирао на рентирању авиона, али по ценама испод тржишних, уз поделу профита између ЈАТ-а и скопског предузећа. Према полицијској кривичној пријави предатој Окружном државном

тузилаштву у Београду, у трећем случају, Вујовић је и неосновано издао кредит ноту у износу од 345.547,50 долара.

Циљ Досоваца – уништити ЈАТ по бугарском систему и јефтино га продати

На ЈАТ-у се примењује систем који је уништио бугарску авиокомпанију. Циљ је раздробити, увести у што веће проблеме и што јефтиније продати. Оно што је профитабилно то је приватизовано, а на крају је страдала сама авиокомпанија јер страни улагач који је купио никада није исплатио суму новца коју је био дужан да исплати, изгубили су дестинације, продат је део флоте. Бугарска Влада је државном авиопревознику „Балкан ерлајнз“ одузела лиценцу за рад, три недеље након што је компанија, уздрмана унутрашњим сукобима обуставила све летове. Стечајни поступак против бугарског авиопревозника је покренут и суд у Софији ће ускоро одлучити да ли да прогласи банкротство те презадужене фирме.

Израелска холдинг компанија „Зеви“ је 1999. године купила 75 одсто акција „Балкана“ за свега 150.000 долара, обавезујући се да ће исплатити његов дуг од 120 милиона долара, и у наредних пет година уложити у компанију 100 милиона долара. Компанија „Зеви“ је, међутим, свела број „Балканових“ дестинација са 55 па 22, продала већину авиона и отпустила трећину од око 3.000 запослених у оквиру програма реорганизације и снижења трошкова.

Најпрофитабилније

одељење-кетеринг, проглашено за губиташа

Прокламујући опоравак авиокомпаније у циљу припреме за приватизацију, руководство све чини да сроза њену вредност, припремајући је за багателну продају.

Говорећи одакле ће приватизација да почне, генерални директор Вујовић каже – „Од привредне авијације, преко кетеринга, аугосервиса, хотелијерства... Најпре ће се приватизовати све оно што не учествује директно у авиообраћају... Све што није профитабилно неће га бити.“

И тако је руководство одлучило да кетеринг односно Одељење за производњу obroka није профитабилно. У кетерингу ЈАТ-а било је донедавно 190 запослених радника, али је руководство донело одлуку о отпуштању око 50 радника, иако је настављено са праксом да се свакодневно ангажује 60 – 70 чланова студентске задруге. Без икакве најаве и објављивања социјалног програма деле се откази запосленима са образложењем да су технолошки вишак. Руководство ЈАТ-а је прогласило кетеринг за губиташа. Министар за саобраћај Марија Рашете Вукосављевић, недавно је у емисији на Првом програму РТС-а, истакла да кетеринг ствара губитке. Међутим, чињенице говоре супротно и радници који су деценијама запослени у кетерингу располажу другачијим подацима. „Кетеринг је и поред лоше организације, и поред свих пљачки које су постојале од генералног директора наниже у различитим гарнитурима, успео да послије прошле године са 500.000 евра добити. Може се замислити шта би било када би се пословало на прави начин и када би се производи и услуге које кетеринг може да пружи, давале и ван ЈАТ-а, за трећа лица,“ кажу запослени. Они истичу да је пословна политика руководства – да ЈАТ треба да

се бави искључиво продајом карата- апсурдна јер ЈАТ тако не би могао да преживи.

Отпуштањем и застрашивањем запослених ствара се позадина за већ припремљену приватизацију овог најпрофитабилнијег одељења ЈАТ-а. Из извора блиских врху Демократске странке Зорана Ђинђића сазнајемо да иза ове приватизације стоји сурчински клан близак премијеру српске Владе и његов кум Драган Марковић – „Крмиво продукт”. Кетеринг се припрема да се за багателу преда у руке Драгану Марковићу. Ово је још једна чињеница која говори у прилог тврдњи да кетеринг није губитац, већ и те како продуктивно и профитабилно одељење.

Досовски кадрови

Ево ко су челни људи који наводно треба да опораве компанију. Недељник „Ид” сазнаје да је поводом постављења на место генералног директора Предрага – Драшка Вујовића у септембру прошле године било више него јасних, чак и писмених упозорења о погубности таквог потеза. „Писменим путем, његов „ортак” из Цириха, извесни господин Давидовић, власник групације „Ферал травел” упозорио је да Вујовић долази на чело ЈАТ-а са хипотеком дуга од 300.000 долара. О његовим лошим искуствима пословања са Вујовићем, писменим путем упозорио је многе, па и председника Управног одбора ЈАТ-а, господина Стефановића, али то није имало никаквог утицаја.

Доласком Вујовића проблеми су се само нагомилали. Стандард радника, подељених и исцепаних клановским борбама и интересима из месеца у месец опада. Али видљиве су невероватне разлике у платама запослених. Већина запослених прима од 6.000 – 10.000 динара, директор Вујовић је примао и по 250.000 динара, а људи из синдиката тврде да му је једног месеца примање било и 550.000 динара!” Директор је за сада признао да званично његова плата износи 100.000 динара.

На место саветника генералног директора ЈАТ-а Досовци су поставили извесног Новчића који је деведестих година радио свега осам месеци у ЈАТ-у и то на пословима у кетерингу где се више месеци није ни појављивао. Онда је прешао у пропаганду, а након осам месеци отишао је да живи у Велику Британију. Какве су његове квалификације, колико је он способан да буде саветник генералног директора са осам месеци искуства и дисконтинуитета у раду од 10 година, питају се запослени у ЈАТ-у. Доласком саветника уведена су нова правила – насиље над законом и основним начелима на којима треба да се базира свака радна целина.

Тако се и Миле Ђурић преко ноћи проглашава за директора кетеринга са неограниченим правима. Лично Новчић га је довео. Миле Ђурић није ниједан дан радио у авиосаобраћају и у пратећим службама, био је шеф сале у ресторани „Три грозда”. Има завршену неку вишу школу. Тај човек који нема никакво радно искуство у авиосаобраћају сада је задужен да смањи број запослених јер је процењено да је тај број велики. Међутим, то се не решава законским путем. Ако постоји вишак запослених, зашто се ангажују чланови студентске задруге, и зашто се једни проглашавају технолошким вишком а други се запошљавају на њихова радна места?

Директор кетеринга прети пиштољем радницима

Нови директор изгледа воли да прети пиштољем. Први инцидент догодио се крајем јула. Како истиче шездесетак сведока читаваг догађаја, на радном састанку који је сазвао

директор Миле Ђурић 25. јула да би обавестио раднике о некаквим претњама које добијају он и његова породица, он је вређао, омаловажавао и оптужио све раднике кетеринга да знају и да штите људе који му прете. „Ви сте сви везани родбинским везама као свињска црева и ви знате ко ми прети,” рекао је Ђурић. Затим је саопштио да он иде градом наоружан као и досад, и извадио пиштољ рекавши да ће у свакога ко му се приближи на метар и по пуцати и убити га. Након тога пиштољ је предао радницима обезбеђења. Ђурић је, иначе, довео двојицу радника обезбеђења, за које је рекао да ће бити његово лично обезбеђење, а које ће радници кетеринга плаћати од своје зараде.

Због претњи пиштољем директора кетеринга Милета Ђурића, радници су поднели пријаву станици полиције на аеродрому. Пријава је заведена, али је неко (довољно моћан) касније стопирао пријаву и она није прослеђена јавном тужиоцу. Има индиција да је пријаву зауставио генерални директор Вујовић. Он је „довољно моћан” да тако нешто уради, а и не треба заборавити да је члан Нове демократије. Запоселени се питају – „Да ли је то што се данас дешава у ЈАТ-у диктатура Нове демократије и Демократске странке? Зашто се не поштују основна права? Наводно се директору и његовој породици прети, па шта ће му онда обезбеђење у ЈАТ-у, треба му обезбеђење код куће. И ваљда би надлежни органи требало да се баве тиме ко упућује анонимне позиве, а зашто је онда све стошано пре него што је стигло до надлежних органа,” немоћно се питају запослени. Радници су потписали петицију којом траже да их надлежни у градском СУП-у обавесте због чега је обустављена истрага поводом овог инцидента од 25. јула.

Поводом овог догађаја најоштрији протест против неогворних руководилаца је упутила и Јединствена синдикална организација ЈАТ-а која је од генералног директора захтевала да одмах утврди одговорност. У вези са целим случајем постављено је неколико питања: 1) Како је могуће да наоружан човек уђе у „индустријску зону” ЈАТ-а на аеродрому Београд? 2) Које су санкције предвиђене за директора за случај претње пиштољем на радном месту? 3) Зашто се отпуштају радници а нови примају? 4) Да ли новопримљени радници испуњавају елементарне услове и критеријуме за рад у ваздухопловству? 5) Зашто се на одговорна места постављају људи који немају одговорност и смисла за углед и имиџ компаније?

„Поштујући рад и радну дисциплину, светске радне стандарде и западне норме и правила, не можемо прихватити манире дивљег запада и нецивилизовано и опасно поступање руководилаца који се свакодневно примају у компанију, очигледно без икаквих критеријума.

Обраћамо се свим надлежним са молбом и апелом да заштите компанију од самовлашћа и неогворности који крње углед и имиџ компаније. Предлажемо да се одмах покре-

"ЈУГОСЛОВЕНСКИ АЕРОТРАНСПОРТ"
Јавно предузеће за ваздушни саобраћај
ДЕЛАТНОСТ ПРАВНИ, КАДРОВСКИ
И ОПШТИ ПОСЛОВИ
Број: 02-1356
Београд, 06.06.2002.

Иљико Језић
Београд
Ул. Саве Бурсаба 6р-14

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

На основу члана 101. ст.1. и ст.4 Закона о раду (Сл. гласник
Р.С. бр.70/01 и 73/01) обавештавам Вас:

Да сте својим понашањем више пута прекршили своје обавезе
које произилазе из Уговора о раду број 01-4216/ 14335/1 од 15.05.2002.
чл.8. тач.8.4. и тач.8.5. ст.5, па су се стекли оправдани разлози из
чл. 101.ст.1 тач. 4. Закона о раду да се донесе решење о отказу.

ОБЈАВЕНО ЛИЦЕ
Станислав Јованковић
помоћник директора Делатности
Правни, Кадровски и Општи послови

"ЈУГОСЛОВЕНСКИ АЕРОТРАНСПОРТ"
Јавно предузеће за ваздушни саобраћај
ДЕЛАТНОСТ ПРАВНИ, КАДРОВСКИ
И ОПШТИ ПОСЛОВИ
Број: 11154
Београд, 06.06.2002. године.

Иљико Језић
Београд, Саве Бурсаба 14

ПРЕДМЕТ: Обавештење

У складу са спроведеним поступком утврђивања броја запослених
за чијим је радом престала потреба, а на основу критеријума
које је утврдио пословодство ЈАТ-а и допунским критеријума
утврђених у сарадњи са Синдикатима ЈАТ-а проглашени
сте запосленим за чијим је радом престала потреба услед орга-
низациони промена у ЈАТ-у и улупени сте на Програм за разво-
вање вишка запослених.

Потребно је да у року од 3 дана од пријема овог обавештења потпишете ИЗЈАВУ о прихватању 5 дана од Опција из Програма у Сектору Кадровских послова. У супротном ће бити донето решење о престанку радног односа због престанка потребе за њим радом и остварићете право на отпремнину сходно члану 117. Закона о раду.

СВ. ПЕРАНИН, ДИРЕКТОР ЈАТ-а
(Директор Бујовић)

не поступак за утврђивање одговорности против свих одговорних лица и хијерархијски надлежних руководиоца," истиче се у захтеву Јединствене синдикалне организације ЈАТ-а.

Читав случај од 25. јула инсцениран је да би се отпуштањем и застрашивањем запослених прокрчио пут ка већ припремљеној приватизацији овог најпрофитабилнијег одељења ЈАТ-а. Кетеринг се припрема да се за багателне паре преда у руке Драгану Марковићу - „Крмиво продукт."

На кућну адресу запосленима стижу обавештења о отказима

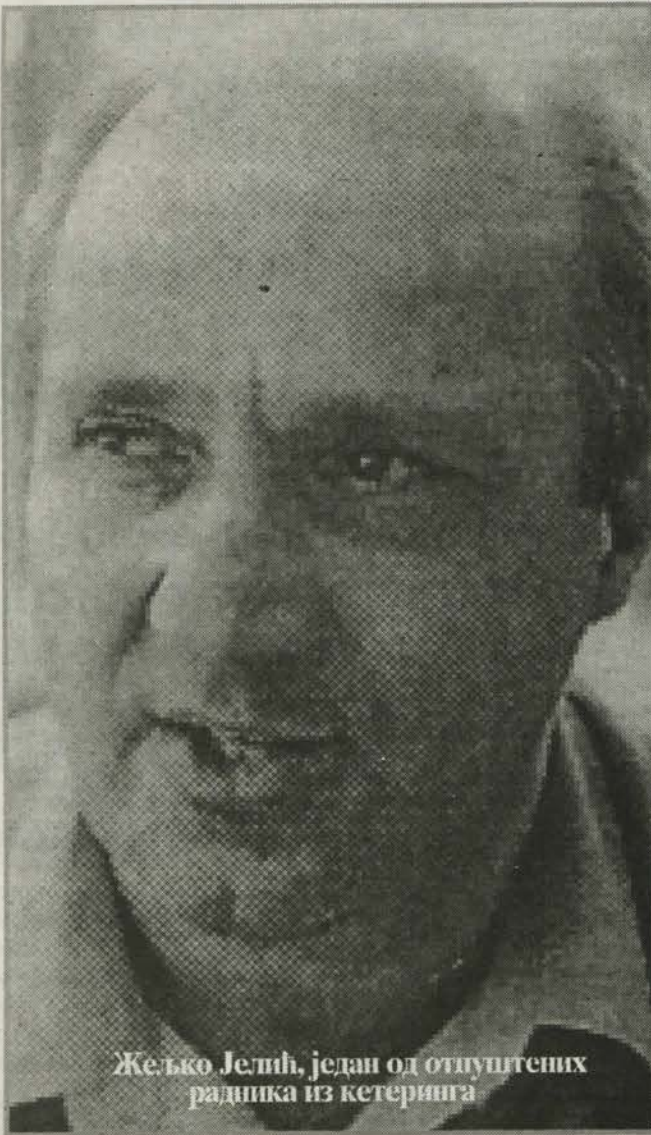
Радници кетеринга кажу да је према њиховима сазнањима до сада отпуштено око педесетак људи из овог одељења, али да праву информацију уопште не могу да добију ни од синдиката ни од надлежних служби у ЈАТ-у. У кетерингу има 190 запослених а најављено је да ће бити отпуштено 90 радника. „Када се обратите службама требало би ваљда да вас саветују, да вам помогну, да вас упуте на правни лек, али не добијамо никакав савет од њих, они су преплашени и несмеју да нам помогну, а ми смо немоћни. А са друге стране синдикати су раздробљени...," истичу запослени. „Радницима се прети, праве се листе за отпуштање, на кућну адресу стижу обавештења о отказима. Ту има људи који заслужују отказ, али има много људи који не заслужују отказ. Веома је чудан начин већења кадровске политике и добављања информација на основу којих се праве „критеријуми" за отказ.

Ниједан од бивших директора кетеринга није никада позван на било какву одговорност а прозивају се људи који немају апсолутно никакве грешке. Један човек који има 35 година радног стажа и чист је као суза добио је отказ. Затим,

један технолог је проглашен вишком, а после два дана примљен је нови технолог, а након десет дана примљен је још један технолог. Зар није логично да се човеку који је двадесет година у материји, који нема никакве мрље, није осуђиван, није крао, понуди неко друго радно место, ако се то већ гаси? Мада је питање и да ли је уопште променљена стара систематизација, јер и то није процес који се обавља за два дана, а ако се обави онда није законски.

Поједини људи су доживели страховите увреде. Један човек политиколог по струци, стицајем околности завршио је за куvara јер није имао посао, и он сада има 15 година радног стажа у кетерингу. Њега су прогласили технолошким вишком, а руководство му пребацује да њима није потребан политиколог који ће да ради као кувар," причају радници кетеринга. Они се питају како је могуће да се примају људи без икаквог искуства, али зато у рођачким везама са Милетом Бурићем.

Радници истичу да нису добили никаква решења, већ обавештење на кућну адресу које вас условљава да у року од три дана потпишете једну од понуђених опција. У Обавештењу пише: "У складу са спроведеним поступком утврђивања броја запослених за чијим је радом престала потреба, а на основу критеријума које је утврдио пословодство ЈАТ-а и допунским критеријумима утврђеним у сарадњи са синдикатима ЈАТ-а..." Запослени се питају са којим је то „синдикатима утврђено" када су синдикати раздробљени и не зна се тачно колико их има а ту је и АСНС за који је познато да је апсолутно под утицајем Владе Републике Србије, и истичу да је у питању чиста манипулација. Радници објашњавају да чак постоје две верзије опција које су им понуђене а да ни у једној не постоји опција ба и да људи не знају за њу. Опција ба подразумева да вас плаћају годину дана, да вам иде стаж и да сте после тога на Бироу за запошљавање.

Жељко Јелић, један од отпуштених радника из кетеринга

Један од отпуштених радника из кетеринга Жељко Јелић, добио је чак два обавештења. У једном које је датирано на 5. август, обавештавају га да је технолошки вишак. Тога дана Јелић је отишао у фирму и прихватио једну од понуђених опција, али је написао да није сагласан са поступком и да опцију потписује уз присилу. Сутрадан добио је на кућну адресу ново обавештење да је добио отказ и да губи право на све опције. „Због тога сам тужио ЈАТ. Мислим да ће ми се прикључити и сви оштећени из кетеринга јер су нам узета сва законска права,” каже Јелић.

Појавиле су се и оптужбе да је кетеринг средина где се краде. Генерални директор Вујовић је раднике кетеринга покушао да оптужи без икаквог доказа, па онда није ни чудо што је њему сасвим нормално ако неки директор из чиста мира потезе пиштољ на запослене. „Није проблем пиштољ, већ манипулације и крађе које су тамо биле присутне,” каже директор поводом инцидента од 25. јула и Ђурићевог махања пиштољем. Радници кетеринга категорично тврде да су у питању лажне оптужбе по принципу „лопов више – хватајте лопова!”.

– Наш директор изрекао је тешке увреде на рачун људи, када је рекао дословце: “У року од месец дана отпуштено је 40 људи због крађе и у првом месецу после тога направљена је уштеда од 250.000 евра,” истиче Жељко Јелић. То су те-

шке увреде непоткрепљене доказима. Нико не зна колико је радника отпуштено, али је познато да је највећи број људи отказе добио са образложењем да су технолошки вишак. Технолошки вишак и „крађа” немају исту квалификацију. Уосталом, може се утврдити да највећи број нас нема никакве кривичне или дисциплинске прекршаје и многи од нас су те потврде већ прибавили. А да се краде, краде се, али много више од једног сока и на много вишем нивоу, наглашава Јелић.

„Ниједан од правих лопова није ухапшен, чак су неки који су радили са старим директорима унапређени, па су дошли на виша места него што су били раније,” кажу радници. „Нико не помиње ‘Дјути фри’ где су се шверцовале лажне цигарете, лажни парфеми, вртео се новац, ту је умешано руководство... Шта је са провизијама новог руководства које доводи своје добављаче, који снабдевају робом различите делове ЈАТ-а, коме се све намештају послови...? У ствари риба се удара по репу, диже се’ галама оваквим акцијама, претњама, а многе наредбе чак и не долазе писменим путем,” причају запослени.

Како човек у целој ситуацији да остане нормалан и да се нормално понаша, размишљају радници. „Нама остаје да чекамо решења, па на основу решења да покрећемо тужбе, али у ситуацији смо да ти суди онај који те отпушта. Кома да се обратимо? Да ли у овој земљи постоји неки надлежни орган који може да стане том дивљању на крај, питају се запослени.

Склапањем штетних уговора нанета велика штета компанији

Штрајкачки одбор летача ЈАТ-а такође је оптужио пословодство. Летачи истичу да је руководство нашег авио-превозника склапањем штетних уговора нанело велику штету компанији и да намерава да у бесцење прода девет авиона.

Управни одбор ЈАТ-а је за само 40 секунди донео одлуку о продаји шест авиона „боинг 727” и три „ДЦ -9” приватној фирми чији је власник пријатељ генералног директора Предрага Вујовића, рекао је портпарол штрајкачког одбора Миролуб Ракочевић на конференцији за новинаре. Он је навео да ЈАТ за шест „боинга” Ексим Банци дугује још 40 милиона долара и додао да од тих авиона четири стоје пред хангарима и да су „очерупана”. Два би могла да се ревитализују и да доносе месечно по 250.000 долара, али пословодство је одбило такав предлог пилота јер ту не види лични интерес, нагласио је Ракочевић.

Због лошег руковођења и малверзација пословодства ЈАТ је, како он истиче, изгубио велики број путника, међу којима и 30.000 путника које су туристичке агенције уговориле за летовање у Турској. У ЈАТ-у постоји криминални систем владања по узору на колумбијски, каже Ракочевић. Он истиче да је пословодство направило три шестомесечна финансијска обрачуна – један за јавност, један за интерну употребу, а један за ЗОП.

Ракочевић је међу штетне потезе пословодства убројао и уговор са Луфтханзиним информационим системом и изнајмљивање „боинга 736” који сад не лети. У уговору са Луфтханзом није прецизирана вредност уговора и ЈАТ плаћа услуге скупље од цена на светском тржишту.

Портпарол штрајкачког одбора истакао је да су у послу са УН у вези са превозом војника нестала два милиона долара и оптужио руководство да је македонској авиокомпанији МАТ репрограмирало дуг од четири милиона долара на пет година, без камата.

Директор се свети летачима

Поводом тврдњи генералног директора да има много летача у односу на продуктивност и да се због тога отпуштају, Ракочевић каже: „У току је сатанизација пилота од садашњег менаџмента ЈАТ-а, са јасном намером да се прогласе као део штетан за компанију. Разлог је јасан – пилоти су пре 10 година знатно допринели да садашњи генерални директор, Предраг Вујовић, буде принуђен да напусти ЈАТ због финансијских малверзација,” каже Ракочевић.

Он истиче да у компанији има 316 пилота, а у званичним анализама компаније, које је потписао генерални директор, а издало Одељење за план и развој, учешће пилота у укупном броју запослених износи свега 8 одсто и испод је нивоа броја пилота у земљама транзиције, као и испод просека ЈАТЕ (међународне организације за ваздушни саобраћај са седиштем у Отави). Зато су нетачне тврдње генералног да нас је много. И поређење броја пилота са бројем седишта и бројем превезених путника у ЈАТ-у и државама у окружењу је бесмислено, јер продуктивност не зависи од нас, већ од умећа менаџмента.

Има превише авиона који су на земљи, а које менаџмент не уме да упосли. То су авиони који вуку дугове у односу на инвеститоре – стране компаније и банке од близу 40 милиона долара. Само два авиона, најновија у тој флоти, ради се о „боингу 727”, носе хипотеку од 19 милиона долара. Шест авиона „боинг 727” који годинама стоје и служе као извор резервних делова сада су потпуно огољени по систему канibalизма и наводно се не зна траг тим деловима, који су изузетно скупи на светском тржишту. Јавна је тајна да је већина тих делова завршила у Либији и тачно се зна под којим су условима отишли. То је основни проблем због чега су отписани, објашњава Ракочевић.

ЈАТ је једина компанија у свету чији пилоти и летачко особље нису осигурани. Зараде ЈАТ-ових пилота су на нивоу 2001. и далеко мање него што примају наше колеге у бившим републикама СРФЈ, чак пет пута мање.

Све су то разлози за штрајк, који пилоти ЈАТ-а одавно најављују и који ће се сигурно организовати уколико се не реализују све тачке Уговора који је штрајкачки одбор потписао са менаџментном ЈАТ-а, истиче Ракочевић. Садашње управљање ЈАТ-ом заснива се на систему застрашивања и непотизма. Неслога влада и унутар руководећег тима. Раднички интереси се не поштују, нису у складу са законом, нити су у интересу предузећа. Стално се помиње да је ЈАТ пре-дизимензионисан по броју запослених, али ако имамо у виду да је ЈАТ пре распада СФРЈ имао скоро 13.000 запослених, а да је после распада у Србији остало близу 10 милиона становника и да је у односу на број становника број запослених пао на 4.600, не може се рећи да је пре-дизимензионисан према бро-

Креатори пропадања ЈАТ-а укинули лет за Пекинг

Као још једну у низу штетних одлука пословодства Ракочевић наводи и укидање лета за Пекинг. „Одлука да се укину летови за Кину на којима је саобраћао једини ЈАТ-ов дуголинијски авион ДЦ-10 представља бисер пословне неспособности. Западне компаније такво право годинама ишчекују, а оне које у томе успеју уводе и два лета дневно. Међутим, Одељење за план и развој, чији је директор Миодраг Марковић, дугогодишњи креатор пропадања ЈАТ-а, направило је калкулацију да ДЦ-10 кошта ЈАТ 13.200 долара по сату летења и да се тај посао не исплати. На планети не постоји таква летелица, јер се најскупљи и најмодернији авиони у свету изнајмљују за око 9.000 долара на сат,” каже Ракочевић.

ју становника. ЈАТ је предимензионисан у односу на број превезених путника, а број превезних путника је управо требало да буде сразмеран броју становника у овој земљи, каже портпарол штрајкачког одбора.

Синдикалци о малверзацијама у ЈАТ-у

Оштре критике синдиката на рачун руководства поводом малверзација у ЈАТ-у преноси недељник „Ид“. „Где је Унутрашња контрола која је деценијама била страх и трепет за свакога и која је имала право да у пола ноћи буди руководиоце и контролише пословање, а данас постоје само на папиру и само су послушници у рукама директора. Само смо тражили и данас тражимо да се испита рад наших представништава широм света и 13 ЈАТ-ових предузећа, да се види коначно ко и због чега прави губитке? Зар је могуће да и по пет година нису контролисана пословања представништава! Да ли је због тога наш представник у Берлину морао да се врати јер не може да прода тамо ниједну карту, али зато их продаје директорова ћерка у фирми „Травел“ за легалну провизију од 9 одсто по карти!? Колико је то, јасно је свима ако имамо два лета дневно са пуним авионом... Где је нестало 8.000 тона керозина и ко ће за то да одговара? Зар је потребна приватна фирма која ће радити за нас набавку керозина у коју су укључени неки тобожњи „пријатељи“ куће, банкари и квази-бизнисмени... Да ли треба рећи и то да ЈАТ плаћа најскупље керозин од свих авиокомпанија у свету! Зар се на тај начин фирма опоравља или иде директно на просјачки штап и улицу... Хоће ли се коначно утврдити за колико се изнајмљују авиони другим компанијама. Ако је реална цена бар 1.000 долара по сату, ко их изнајмљује за 700 долара у јеку сезоне и нашу оперативу оставља без основног средства за рад?

Гро запослених у ЈАТ-у, којима је стало до своје фирме, поставља јавно и питање фамозног нестанка два пуна шлепера делова за авионе, због чега њихов кетеринг, капацитета 5.000 оброка дневно, не прави ниједан оброк дневно. Шта је са њиховим хотелом „Славија“ који је претворен у купле-рај, место које користе проститутке и коцкари?

Због чега се шаљу људи у иностранство који имају на личном конту и по 100.000 марака (новац за који се појединац дужи од стране фирме) или се постављају на руководећа места иако за то постоји наредба генералног директора још од времена Жике Петровића?

Директор Вујовић упорно тврди да ће врло брзо ЈАТ полетети за Торонто, само се чекају још 'неки папири и сагласности'... 'Те ситнице', међутим, значе оно због чега је реаговала и канадска амбасада у Београду, тврдећи да нису испоштовали процедуру у њиховој земљи за овај посао, али се питају, како су могли да продају 1.200 карата за лет ако нико још не зна када ће ова линија прорадити."

Застрашујуће је оно што се данас догађа са једном од најјачих привредних организација унутар земље. Ако неко ко је надлежан ускоро не учини нешто, ЈАТ срља у апсолутну пропаст. Страдаће много невиних да би једна мафијашка групација дошла до профита.

ЈАТ има перспективу и могао би добро да послује јер се ваздушни саобраћај развија невероватном брзином. Рачуна се да ће до 2005. у свету бити 28.000 авиона који су комерцијални. ЈАТ би морао да нађе део тог новца који је у ваздуху, уколико досовска политика претходно потпуно не уништи националну авиокомпанију.

Високообогато нуклеарно гориво, чија се вредност мери стотинама нуклеарних технологија која нам је преостала,

КО ЈЕ УЗЕО ПАРЕ ОД ТРАНСАКЦИЈЕ

Непознати су финансијски услови под којима је гориво однето, осим што представници власти помињу некакве обећане суме новца (које су срамно ниске за ово драгоцено гориво) за које знамо да до сада (бар оне које су стизале) често нису завршавале у легалним новчаним токовима

Шта је са средствима о којима се јавно не говори? Вероватно с правом одређени кругови блиски дозовској власти шпекулишу да је паре добио Мирољуб Лабус за председничку кампању

Крајем августа, у раним јутарњим часовима, под блокадом добро наоружаних полицијских снага, из Института за нуклеарне науке „Винча“ транспортован је драгоцен товар. Под вишемесечним интензивним притиском Америке, власт је пристала да тачно у датом року до краја августа, преда (јер је питање да ли ће и оно мало обећаних средстава да стигне у нашу земљу) наводно Русији око 50 килограма високообогатоног нуклеарног горива са чак 80 одсто уранијума 235 чија се вредност процењује стотинама милиона долара. Образложење је било да високообогатоно уранијум наводно представља претњу међународној безбедности, а позадина је заправо у чињеници да Запад нема намеру да дозволи некој малој земљи, као што је наша, да овлада нуклеарном технологијом.

Цео процес од доношења одлуке да се вредно нуклеарно гориво прода у бесцење (а одлуку је донела ДОС—ова власт не уважавајући интересе „Винче“ а ни мишљење Научног већа области физике Института и многобројних експерата за нуклеарну физику), паковања уранијумских шипки и

транспорта требало је да буде спроведен у потпуној тајности. Више месеци су се водили тајни преговори између власти, Америке, Русије и Међународне атомске агенције из Беџа. У том периоду амерички амбасадор Вилијем Монтгомери више пута је тајно посетио Винчу.

Кључни актери из ДОС—а у читавој причи су Зоран Ђинђић, Мирољуб Лабус и Горан Свилановић. Винчу је после Монтгомерија посетио и премијер српске Владе у пратњи министра за науку, технологију и развој Драгана Домазета.

Када је понешто почело да „дури“ у јавност одмах је уследила реакција из Републичке владе. Поводом текста објављеног 25. јула 2002. године у дневном листу Данас — „Атомска бомба од ислуженог горива“ у коме је започета полемика о нуклеарном гориву које се налази у „Винчи“, из кабинета министра за науку, технологију и развој, Драгана Домазета стигла је опомена овом листу да је „процес преговарања са међународним институцијама које су спремне да помогну око реализације неколико значајних пројеката из ове области у почетној фази, и да у Савезној и у Влади Републике Србије има ознаку **поверљиво**“ Очигледно је да би ДОС—у и одређеним интересним групама највише одговарало да ништа од свега није стигло до јавности јер власт не може да одговори зашто је веома вредан нуклеарни материјал дала буда-што.

Можда је кључно питање —ко је узео паре од ове трансакције? Непознати су финансијски услови под којима је нуклеарно гориво однето, осим што представници власти помињу некакве обећане суме новца за које знамо да до сада нису завршавале у легалним новчаним токовима, ако су уопште и стизале. Вероватно с правом одређени кругови блиски дозовској власти шпекулишу да је паре добио Лабус за председничку кампању.

Високообогатоно нуклеарно гориво није могуће више нигде набавити

Научни саветник у Винчи др Филип Вукајловић истиче да то што смо потпуно остали без свежег нуклеарног горива значи да смо остали без икаквог реалног капитала за решавање многих проблема везаних за реактор и ислужено реакторско гориво.

—Управни одбор Института за нуклеарне науке „Винча“ 11. јула ове године је на свом састанку донео, неувичајено брзо и без одговарајуће стручне експертизе, одлуку о незаинтересованости Института „Винча“ за пуштање у рад реактора РА. Ова исхитрена одлука била је потребна руководству Института и Министарству за науку и технологију да предузме кораке за враћање обогатоног реакторског горива наводно у Русију. Стварну вредност овог реакторског горива обогатоног са 80 одсто урана 235 нико званично није

милиона долара, које представља једину вредну ствар у домену високих досовци пристали да продају и то у бесцење

СА НУКЛЕАРНИМ ГОРИВОМ?

објавио (сигурно је знатно већа од 6 милиона УСД), наглашава др Вукајловић.

Он наглашава да је ово нуклеарно гориво купљено осамдесетих година од СССР-а. Такво гориво више уопште није могуће нигде набавити ни за какве паре. Сви ови осетљивији послови раде се нестручно, на брзину, без уважавања интереса Института у Винчи и наше земље. Најнеобичније је то што нико не жели да зна, а камо ли да објави, праву вредност горива. Прелиминарни уговори о уступању се третирају као строго поверљиви и било је покушаја да се гориво изведе са декларацијом о невероватно малој вредности (скоро хиљаду пута мањој од стварне), тако да то баца сумњу да се ради о још једном послу уносном за поједине лобије а на штету Института и земље. Једно сам сигуран, интересе државе Србије и српске науке овде нема ко да штити.

Научно веће области физике, највећа и најзначајнија научна групација Института „Винча“, 22. јула ове године обратило се свим релевантним државним институцијама, САНУ и јавности, дописом у коме апелује да високи државни функционери спрече изношење свежег нуклеарног горива у иностранство по багателној цени.

—Тај нуклеарни материјал представља још једину вредну ствар у домену високих нуклеарних технологија која нам је преостала, и његовим отуђењем пут ка тим технологијама у будућности био би нам трајно затворен, а целокупни досадашњи труд и пожртвовани рад, био улудо упропашћен. Остало би нам само да се бакнемо оно нуклеарног отпада, па и то само на крајње примитивном нивоу, јер одношење свежег горива не укључује одношење нуклеарног отпада.

У допису Научног већа се истиче да се отуђење свежег горива мора условити једновременим изношењем из земље испушеног горива. Указује се и на чињеницу да би продаја овог материјала у бесцење, без неке адекватне надокнаде и то у смислу потенцијалне научне и технолошке вредности био један од најјачих у низу удараца нанесених науци од једне не објављене научне политике.

—Ако се владе на продају тог материјала ипак одлуче, или су се недавно већ одлучиле, онда те одлуке морају бити обелодањене а продаја образложена и обављена по ваљаној цени.

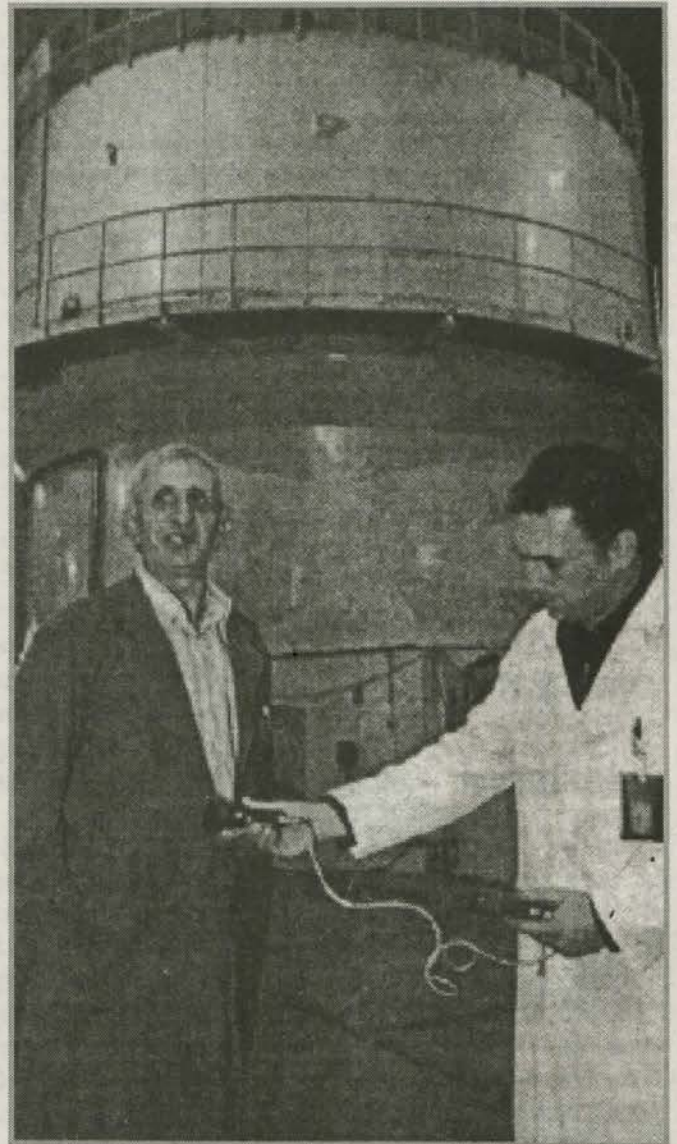
Из свега што се види садашња одлука донета је у једном уском кругу, готово херметизованом кругу, у коме су највише утицаја имали Министарство за науку и в.д. директора „Винче“ др Крунослав Суботић. Све је било обавијено велом највише тајне, за чиме није било никакве друштвене потребе, ако се не рачуна прикривање директног материјалног интереса одређених лобија на штету националног интереса, и „међународног притиска“ што је у флагрантној супротности са прокламованом транспарентношћу укупне политике уопште а продаје друштвених добара посебно, наглашава се у допису Научног већа области физике Института „Винча“.

Светске силе желе да спрече мање државе да овладају нуклеарном технологијом

Вредност (донедавно) наших залиха свежег нуклеарног горива мери се стотинама милиона долара, међутим, и министар за науку Драган Домазет и в.д. директора Института Крунослав Суботић покушавајући да обману јавност гово-

рећи да смо споразумом да се, како он каже, ослободимо свежег горива зарадили скоро 11 милиона долара. То је новац који наводно треба да стигне од Међународне агенције за атомску енергију, од америчке невладине организације на чијем је челу Тед Тарнер, медијски магнат, и од америчке администрације. И да је тачно да ћемо добити 11 милиона долара, то је срамно ниска цена према реалној вредности високообогаћеног нуклеарног горива са 80 одсто уранијума 235. Међутим, ми смо се већ више пута уверили да су обећања која стижу из Америке и од међународних институција лудом радовање, и јасно је да је наш драгоцен материјал отишао за дабе, а остала је непроцењива штета која је нанета науци и нашој земљи.

Крунослав Суботић, опет покушавајући да обмане јавност, тврди и да смо имали обавезу да нуклеарно гориво вратимо Русима и да ми и нисмо имали право да га продамо, већ једино Руси који су га произвели. Др Филип Вукајловић ис-

тиче да су те тврдње смешне. Он указује на податке које су још 1997. године објављивали „Време“ и „Нин“.

—О проблему реактора и горива „Нин“ је писао у неколико наставака 1997. године. Тада је у овом листу написано да „... декомисија реактора РА не долази у обзир због неколико десетина милиона долара потребних за овај посао.“ „Време“ је у броју од 15. марта 1997. на страни 24. цитирало стручњаке из Атомске агенције: „Исто кажу у Бечу. Винча нема никакву обавезу да тај уран врати у Русију, иако би извесне земље то веома волеле.“ Овде се мисли на обogaћено гориво око кога се ових дана ломе копља, каже др Вукајловић.

Већина нуклеарних експерата, иначе, сматра да високообogaћено нуклеарно гориво неће завршити у Русији. Логично је питање — зар би Америка то допустила?

Иван Аничин, професор нуклеарне физике на Физичком факултету у Београду оцењује да ћемо се без развоја сопствене нуклеарне технологије ускоро наћи у колонијалном положају, а последице су несагледиве и врло опасне по државу. „Оно што су светске силе наумиле, то и раде. Да се разумемо нас нико ништа није питао, већ је само наредио. Уласком у Међународну агенцију за атомску енергију, ми смо на неки начин били уцењени. Страшно је оно с чиме ће-

мо се суочити, радиоактивни изотопи које производе нуклеарни реактор и циклотрон примењују се у лечењу и у дијагностици код болести плућа и срца, у ендокринологији... Управно нуклеарна енергија као најјефтиније гориво користи се за погон бродова и подморница.

Сада, све што нам буде потребно мораћемо да купујемо од великих сила. Извор нуклеарне енергије је и те како потребан. Међутим, нас нико ништа не пита. Међународна нуклеарна агенција из Беча и највеће светске силе желе да контролишу нуклеарни материјал, односно да спрече мање државе, попут наше, да овладају нуклеарном технологијом. Значи, они нас имају у шаци, јер су монополисти, а ми смо њихова колонија,“ објашњава професор Аничин.

Под маском „претње међународној безбедности“ одузето нам је гориво у вредности од више стотина милиона долара

У жељи да се прикрију прави разлози због којих је било досовској власти наложено да нуклеарно гориво мора да изведе из земље, са Запада су почела да пристижу апсурдна објашњења да нуклеарно гориво у „Винчи“ представља велику претњу међународној безбедности. Тако из званичног Вашингтона, кроз уста државног подсекретара за Европу Џенет Боуг, стиже саопштење „да је заједничком америчко-руском акцијом уклоњено једно од потенцијалних изворишта за будуће акције међународних терориста.“ Америчко-руска операција уклањања нуклеарног горива из Института у Винчи и званично је у Вашингтону оцењена као „најзначајнији допринос акцији против ширења нуклеарног наоружања.“

У изјави за „Вашингтон пост“ један од харвардских експерата Метју Бан истиче: „То је била не само велика залиха већ и врста уранијума који се веома лако може искористити за производњу наоружања. Осим тога, реч је о уранијумским шипкама које су, пре уклањања из Винче, биле врло доступне некоме са стране.“

Западни медији су, наравно, „надували“ читаву причу до крајности, да би све било у духу порука које су стизале из Вашингтона. Западни медији су се потрудили да се стекне утисак да Београдом и Србијом харају многобројне белосветске терористичке организације које само чекају погодан тренутак да отму високообogaћено нуклеарно гориво и да направе бомбе. У овај сценарио се потпуно уклопила и Републичка влада и пружила им свесрдну помоћ. Уследио је

Ако је тачно да је главни разлог због кога је високообogaћено гориво морало да изађе из наше земље — претња међународној безбедности, зашто је то баш сада урађено када је на власти марионетска досовска влада која послушно извршава све налоге са Запада и којој сигурно неће пасти на памет да у тајности прави бомбу, осим ако то не одговара одређеним интересним групама. Инспектори Међународне атомске агенције долазили су слободно и за време Милошевића, па зашто то није тада урађено ако су страховали до његових амбиција.

Слично чуђење тим поводом изражава чак и Гордон Пратер, који је иначе радио као саветник за националну безбедност америчког сенатора Хенрија Белмона, затим у Пентагону за време Регана, и као нуклеарни научник у Националној лабораторији Сандиа. У „Вашингтон тајмсу“, од 28. августа 2002. године, у свом коментару поводом изношења високообogaћеног уранијума из Југославије, он каже: „Зачуђујуће је да смо коначно успели да обезбедимо високообogaћени уранијум из 'Винче'. Он је био у Београду, при руци Слободану Милошевићу, за време свих скорашњих балканских непријатности, укључујући Клинтново бомбардовање Босне, Косова, Србије и кинеске амбасаде.

Мало је касно да се данас брине о томе да би Осама бин Ладен могао да направи нуклеарно оружје од тог високообogaћеног нуклеарног горива...”

наравно, и хвалоспев бриљантно изведеној, драматичној антитерористичкој операцији Русије и Америке."

Истичући да је „довољно уранијума да се направи више од две нуклеарне бомбе на тајанствен начин отпремљено из београдског Института", западни медији су велику пажњу посветили драматизовању самог тока операције где наглашавају да су „одлични стрелци били распоређени по крововима и главним путевима, а да је 1.200 тешко наоружаних војника и полицајаца, укључујући јединице за специјалне операције и антитерористичка дејства, испратило нуклеарни товар од 45 килограма из „Винче". Врхунац представља изјава коју је високи полицијски официр дао дописнику 'Асошијетед преса': "Спремни смо за свако изненађење, па и да се појави Бин Ладен лично."

НАТО је 2000. године разматрао питање југословенске нуклеарне претње

НАТО је регистровао да „Винча" располаже са близу 50 килограма свежег и 10 килограма високообогаћеног уранијума, пише „Недељни телеграф" (број 329). У „Винчи" се налази и нуклеарно гориво које садржи више од пет килограма плутонијума. Иако је сво ово гориво под надзором Међу-

–Тај нуклеарни материјал представља још једину вредну ствар у домену високих нуклеарних технологија која нам је преостала, и његовим отуђењем пут ка тим технологијама у будућности био би нам трајно затворен, а целокупни досадашњи труд и пожртвовани рад, био улудо упропашћен. Остало би нам само да се бакнемо око нуклеарног отпада, па и то само на крајње примитивном нивоу, јер одношење свежег горива не укључује одношење нуклеарног отпада, истиче се у допису Научног већа области физика

народне атомске агенције, а сама количина плутонијума је два да је довољна за реални пројекат атомске бомбе, регистрована је опасна претња на више нивоа. Недостатак физичке заштите може да буде изазов за следеће групе: 1) терористе који су против власти, 2) тешко наоружане и добро финансиране криминалне групе, 3) отпадничке војне и полицијске елементе. Технолошки, према речима стручњака, највећу претњу представља тип реактора који се налази у „Винчи", а какав са идентичним супериорним перформансама постоји само још на једном месту у Русији.

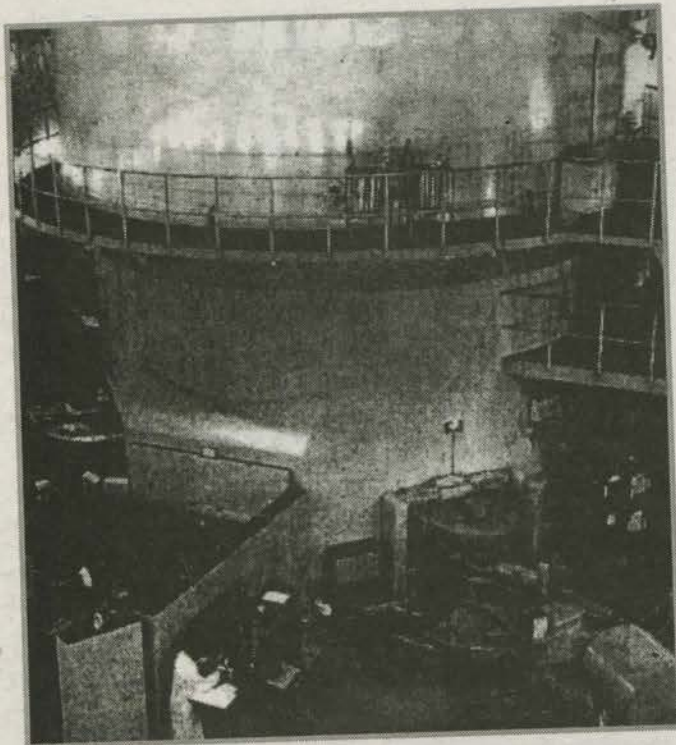
Комитет за науку и технологију НАТО разматрао је питање југословенске нуклеарне претње 27. маја 2000. на заседању у Будимпешти, пише „Недељни телеграф". „Чланове Комитета занимала су четири питања: 1) Шта је тачно социјалистичка Југославија постигла на пољу нуклеарних истраживања и развоју стварања атомске бомбе? 2) Какве потенцијале има Југославија у погледу ширења нуклеарног оружја и нуклеарних материјала? 3) Да ли Сједињене Америчке Државе минимализују ризик ширења тог оружја у поседу Милошевићевог режима? 4) Шта међународна заједница и Сједињене Америчке Државе могу да учине како би ограничиле и спречиле југословенски нуклеарни изазов?"

Да је размишљање у овом правцу било потпуно безразложно показују и оцене Вилијема Потера из Института за међународне односе у Сједињеним Америчким Државама, који је како преноси „Недељни телеграф" констатовоао да су југословенске могућности за испоручивање нуклеарних потенцијала расле, али да Милошевићева власт није показала никакво јавно интересовање за обнављање југословенског нуклеарног програма. „Заправо, она је и даље прихватала инспекторе Међународне атомске агенције. Све то навело је западне владе да не осећају превелику узнемиреност, па утолико и нису тражиле уклањање високообогаћеног уранијума из 'Винче'. Чак ни на крају бомбардовања од Русије није тражена помоћ да овај уранијум уђе у мировни споразум," истиче Вилијем Потер.

Нуклеарни отпад се на периферији главног града одлаже од 1967. године

Већ смо истакли да је Научно веће области физике Института, посебно инсистирало да се изношење свежег горива услови једновременим изношењем ислуженог горива из земље. Људи који раде у Институту невољно признају али познато је да они који су радили на препакивању ислуженог горива нису доживели шездесету. Поред истрошеног високорадиоактивног горива у „Винчи" је смештено око 1000 кубних метара чврстог и око 350 кубних метара течног „ниског и средњег" радиоактивног отпада, као и велики број истрошених извора зрачења међу којима су и радиоактивни громобрани. У „Винчу" се одлаже радиоактивни отпад од 1967. године. На периферији главног града налази се депонија нуклеарног отпада, вероватно највећа на Балкану, и постоји стална опасност да дође до нуклеарне несреће, еколошке катастрофе, чије последице би биле изузетно тешке и трајне. Власт није апсолутно ништа урадила по питању овог проблема које захтева ургентно решавање, већ је, напротив, донела скандалозну одлуку. Наиме, в.д. директора Института Крунослав Суботић признаје да се земља загађена уранијумском НАТО муницијом из околине Врања довози у Винчу. Новац за чишћење ове локације (700.000 марака) обезбедила је Савезна влада, каже Суботић. У разговору за „Национал" на питање –"Зашто Међународна нуклеарна комиси-

ја није дала препоруку за чишћење земљишта на југу Србије," Суботић каже – „То је политичко питање и последица политичких догађаја." Заправо, сасвим је јасно да од Запада, који је, осим материјално и еколошки уништио нашу земљу бомбардујући је недозвољеном муницијом са осиромашеним уранијумом никада неће стићи средства која би помогла да се последице ублаже.

Демонтирање реактора изазваће невиђене проблеме

Власт није условила изношење свежег горива са изношењем исслуженог и оно се и даље налази на периферији Београда. Запад је од ове власти, као и обично, добио што је тражио – овога пута то је било високообогаћено нуклеарно гориво. Следећи је на реду, што се „Винче" тиче, нуклеарни реактор РА. Од исслуженог горива могуће је да се направи бомба. Америка је захтевала његову демонтажу опет због безразложног страха да ће то неко овде покушати да уради.

Како објашњава др Вукајловић од продуката исслуженог горива које се налази у „Винчи" теоријски би се могле направити (после сложеног процеса репроцесирања чију технологију Винча не поседује) и до две атомске бомбе. Сложеним процесом репроцесирања исслуженог горива тешководног реактора сличног „Винчином" реактору, Кинези су направили своју прву атомску бомбу. Наравно да никоме здраве памети данас не пада на памет да се у тако нешто упушта и та могућност је само у теоријској равни. Сви желе да се овај високорадиоактивни отпад што пре уклони из околне Београда и Србије," истиче др Вукајловић.

„Почетком 2001. године амбасадор Сједињених Америчких Држава Вилијам Монтгомери, приликом своје званично нигде забележене посете „Винчи", отишао је да погледа реактор и гориво и ништа га друго није занимало," каже др Филип Вукајловић. „Шест милиона долара које треба наводно да се добију од неке америчке невладине организације дају се искључиво за демонтирање реактора. Са тим парама можемо само да започнемо демонтирање, а да би се

посао завршио треба нам између 20 и 50 милиона долара, истиче др Вукајловић. „Одлука о започињању декомисије реактора, само ће број проблема, које је сада могуће контролисати, знатно повећати, а многи од њих ће вероватно превазићи све што је до сада виђено," забринуту закључује др Вукајловић.

И Момчило Тошић који је до 1998. године радио у Институту „Винча" каже: „Оно што многи не знају а што није никаква тајна јесте чињеница да је високо радиоактивни истрошени реакторски отпад врло скупа и драгоцен сировина. Наиме, постоје поступци за такозвано репроцесирање такве сировине током које се из ње издвајају најрадиоактивније компоненте које се онда користе за производњу бомби. Својевремено су и на Истоку и на Западу постојали нуклеарни реактори који су радили 'у празно' само са циљем да се добије истрошено високо радиоактивно гориво које се као сировина користило за издвајање компоненти од којих су правили бомбе. Сада се за то користи истрошено гориво из тзв. нормалних енергетских реактора у којима се производи електрична енергија. То и јесте разлог због кога непослушне земље не могу да купе ни 'нормалне' енергетске реакторе," истиче Тошић.

Бићемо депонија за европски нуклеарни отпад

Пројекат „Зелена Винча" који в.д. директора Института тако помпезно најављује, већ је наишао на оштре критике. Надежда Ајдачић, некадашњи шеф лабораторије за мерење радиоактивности НИ „Винча" каже: „Од Винче ће и даље остати само нуклеарни крш, разваљена, примитивна нуклеарна депонија. А циркус са транспортом уранијумских шипки за Русију само је параван за нове прљаве еколошке послове који ће бити легализовани новим законом о заштити животне средине који се убрзано припрема. Тим законом предвиђене су изградње модерних депонија у којима ће се складиштити европски нуклеарни отпад али и све врсте хемијских, токсичних материја. А закон предвиђа да се тим послом могу бавити и приватна лица, што код нас у преводу значи мафија."

На крају остају питања која траже одговор – Ако је ова власт спремна да служи Западу а не својој земљи и да уради све што се наложи са Запада (а то што се наложи одговара њиховом интересу а не нашем), ко ће да брани и да брине о интересима ове земље и њених грађана? Да ли смо већ дотакли дно дна због политике коју кроје они, који су нас недавно бомбардовали, и плански и тенденциозно убијали, а онда то хладнокрвно називали „коллатералном штетом"? Да ли је ова власт дозволила да цео српски народ постане „коллатерална штета" монструозне политике западних моћника?

Републичка влада толерише криминал у области телекомуникација

НЕЗАКОНИТО ГРАЂЕЊЕ И КОРИШЋЕЊЕ КАБЛОВСКЕ ТЕЛЕВИЗИЈЕ

У јавности се мало говори о још једној специфичној врсти криминала, а то је криминал при грађењу и коришћењу кабловске телевизије. Синдикат „Телекома Србије“ је упозоравао на незакониту уградњу каблова, међутим, све се на томе и завршило.

Суштина је у чињеници да Јавно предузеће ППТ саобраћаја Србија и појединци, односно приватни власници телевизије немају право да се баве развојем кабловске телевизије, односно кабловских дистрибуционих система. Међутим, они су то право присвојили. Из Закона о основама система веза из 1988. године произлази да је ЈП Радио телевизија Србије носилац развоја, грађења и коришћења кабловских дистрибуционих система, односно кабловске телевизије у Србији, али се она никада није бавила кабловским системима.

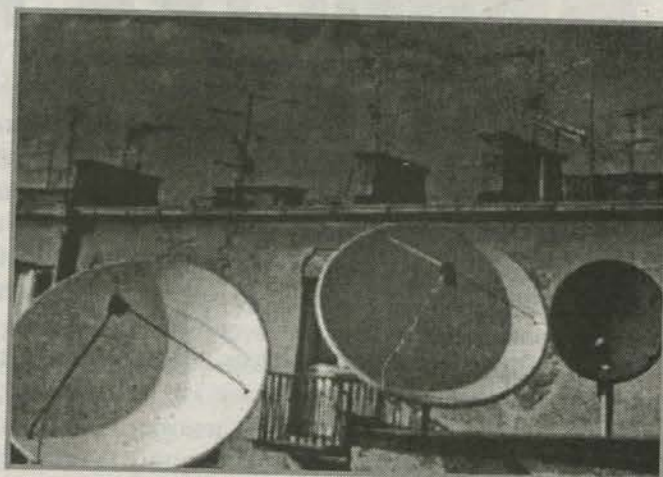
Ниједан дистрибутер кабловске телевизије у Београду нема дозволу за рад. Власници кабловских телевизија, почели су илегално, масовно да уграђују своје каблове у телефонску канализацију предузећа „Телеком Србија“ иако за то немају дозволу и не плаћају коришћење телефонске канализације. Они немају право ни на емитовање телевизијског програма. У Србији има око 150.000 људи који користе услуге кабловске телевизије. С обзиром да у овој области не постоји прецизна законска регулатива отворене су могућности за манипулацију. Цена прикључака креће се од 30 до 50 евра, а месечна надокнада у Београду у овом тренутку износи од 90 до 120 динара, док је у Новом Саду скупље. Узимањем ових пара од грађана власници кабловске телевизије на овај начин чине кривично дело преваре. Са свим чењеницама везаним за овај вид криминала упознати су и министар Марија Рашета – Вукосављевић и њен помоћник за телекомуникације Андрија Беднарик, али ништа не предузимају. Многи упозоравају и да ће нови Закон о телекомуникацијама легализовати све те незаконитости.

Разлике између кабловских телевизија и кабловских дистрибуционих система

Овде је важно нагласити која је разлика у техничким могућностима између кабловске телевизије и кабловских дистрибуционих система. Кабловска телевизија служи само за реемитовање телевизијских програма. У зградама са великим бројем станова сада на исти начин раде заједнички антенски системи за телевизију. Кабловски дистрибуциони системи имају велике техничке, технолошке и експлоатационе предности у односу на кабловску телевизију. Могућности КДС су: кабловска телевизија, брзи интернет, интернет телефонија, видео конференције, телеметрија, видео игре, видео на захтев, телемедицина, противпожарни системи безбедности, противпровални системи безбедности.

Према Закону о системима веза (члан 43 став 1) носилац развоја кабловских система за дистрибуцију радио и телевизијских програма до корисника су радио – дифузне организације југословенског радија и телевизије.

Према Закону о просторном плану Републике Србије (тачка 6.1.2. и 6.2.2.) изградња кабловских дистрибуционих система спада у надлежност радио – дифузних организација.

Зашто Влада у области телекомуникација не примењује Закон о концесијама

Према Закону о концесијама (члан 4 став 3) када јавна предузећа не могу да реализију програм због којих су основана, онда се тај програм може дати и концесију другом лицу. Према члану 5 став 1 тачка 5-наведеног закона, предмет концесије је: изградња, одржавање и коришћење телекомуникација, или њихова реконструкција, модернизација или коришћење.

Из наведених одредби Закона о концесијама, који је донет маја 1997. године, очигледно је да свако ко хоће да поседује мрежу за кабловску телевизију, односно ко хоће да буде оператор у кабловској телевизији мора од Владе Републике Србије да тражи концесију и да је плати. На овај начин држава остварује одређени приход.

Синдикат „Телекома Србије“ затражио је од Владе Републике Србије да се у области телекомуникација примењује Закон о концесијама и да свако ко хоће да буде власник и оператор кабловског дистрибуционог система, добије и плати концесију. Од републичког државног тужиоца Синдикат је затражио да нареди покретање кривичних поступака против свих приватних власника који су преварили грађане узимајући новац за градњу кабловске телевизије и против одговорних у државним органима због несавесног рада у служби и због злоупотребе положаја. Међутим, ови захтеви остали су без одјека.

Представници Синдиката истичу да ЈП ППТ саобраћаја Србија планира да државни новац улаже у изградњу кабловске дистрибуционе мреже, односно изградњу паралелне телекомуникационе мреже постојећој мрежи на целој територији Републике Србије. У овој удурми, наглашавају представници Синдиката, поред пословодства ЈП ППТ саобраћаја Србија учествује и Министарство саобраћаја и телекомуникација, јер је упознато са постојећим стањем а ништа не предузима. Уместо да инсистира на поштовању Закона о концесијама и обезбеди улагање приватног капитала у изградњу кабловског дистрибутивног система, Министарство мирно посматра да се незаконито гради, да приватници неовлашћено користе телефонску канализацију предузећа „Телеком Србија“ и да појединци варају грађана и богате се.

БЛУДНИЧЕЊЕ МИНИСТРА КНЕЖЕВИЋА

Кроз кампове сличне оном у Сремској Митровици овог лета прошло је више од 10.000 средњошколаца. Сексуално иживљавање и игра „топли зец” били су саставни део програма. Министар Кнежевић и даље тврди да је сасвим нормално да брусхалтер послужи као реквизит у игри

На највулгарнији начин се говорило о томе шта је анални, шта вагинални а шта орални секс. Како су професорке касније упознате онакав дочек био је саставни део програма кампа

Многи дешавања у кампу, упоређују са стриптиз-баром и још много горим стварима
Сам министар је потврдио да је у кампу било голишавих сцена, које додуше по њему нису биле страшне. Према његовим речима сцена скидања трајала је свега пар секунди јер је голој деци одмах нешто добачено да се покрију

Била је у питању само једна девојка, и, како он каже, два мушкарчића које је понела атмосфера
Очевици, међутим, тврде да се скинуло више ђака а пошто се све дешавало на спортском игралишту, стриптиз су посматрали случајни пролазници и покоји војник, који су се лепо наслађивали

Црква тражи његову оставку. Психолози и социолози упозоравају да такви програми сексуалног ослобађања могу бити погубни по децу

Бура око скандала са средњошколцима у кампу „ЈАЗАС-а”, у Сремској Митровици, и даље не јењава. Сексуално ослобађање кроз „игре без граница”, када се бодовало свлачење, како се испоставило, било је само делић онога што се дешава по деци камповима. Јавност је тако открила, да кампови са сличним програмима који имају за циљ да ослободе децу од свих стега, имају дугу традицију на овим просторима.

Кроз „едукативне” програме, до сада је прошло неколико десетина хиљада деце. Само ове године на неколико ло-

кација широм Србије, у раду 20 кампова, под заједничким именом „Добро место 2002.” учествовало је скоро 11 000 деце узраста од 16 и 17 година. Министарство просвете и спорта је у сарадњи са омладином „ЈАЗАС-а”, замислило кампове као места добрих сусрета, на којима су деца требала да се ослободе предрасуда у вези секса и без комплекса се односе према сиди.

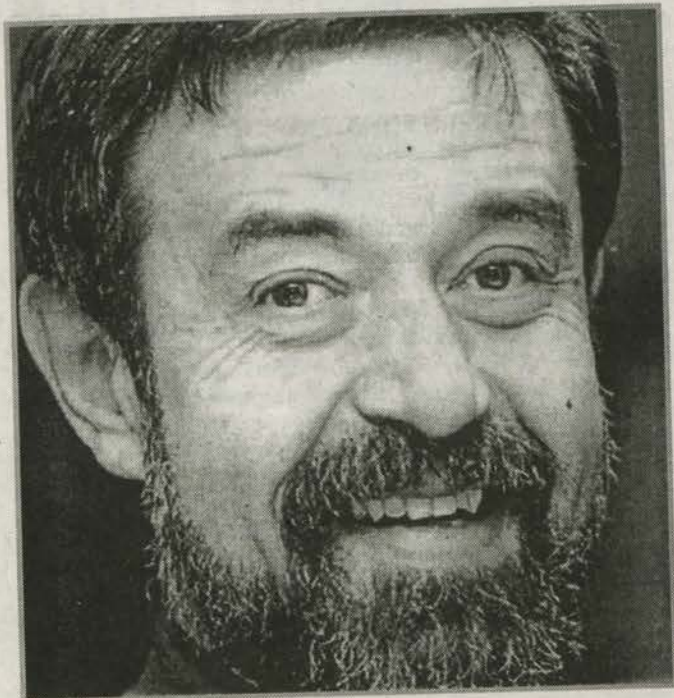
Програм се састојао од три целине: едукативне, креативне и рекреативне. У кампу у Сремској Митровици, а према нашим сазнањима и неколико других, едукативни програм о борби против сиде и дроге, спроведен је тако што су ученици подстицани да употребљавају вулгаран речник, да се вулгарно опходе чак и према својим професорима, и да играју разне игре које су завршаване свлачењем учесника.

Исповешћу огорчених професорки из Ниша и Ивањице, које су заједно са својом децом биле изложене невиђеном малтретирању и иживљавању едукатора, откривена је читав машинерија за организацију сумњивих кампова, и то под покровитељством Министарства просвете и спорта. Док из Министарства тврде да приче о раду летњег кампа у Сремској Митровици нису тачне, и да је у питању политичка манипулација децом, све је више оних који траже оставку министра Гаше Кнежевића.

Брусхалтер као реквизит у игри

Док је, арогантним тоном, министар просвете и спорта Гашо Кнежевић, безуспешно, покушавао новинарима да објасни зашто је женски брусхалтер реквизит као и сваки други, у нишкој полицији на информативном разговору саслушаване су професорке, које су случај пријавиле министарству, и откриле јавности, шта се тамо заправо дешавало.

О скандалима у кампу у Митровици, и нечувеним догађајима од 12. до 18. августа, професорке Јасмина Поповић, из

Кнежевић и сам секташ

„Више од осамдесет посто људи у врху власти су секташи. Они који нису секташи су аморални људи као што су припадници Г-17 или других невладиних организација. Не занима мене њихово сексуално понашање већ понашање у јавности филозофија коју они нуде широким народним масама. Није ова земља заслужила да је сада воде људи који су се одрекли својих корена и постали послушници „владара из сенке“. Министар Гашо Кнежевић, је стао у одбрану кампа зато што је он највероватније суботар, значи да је припадник једне секте. Такође он је члан Грађанског савеза Србије, који није ништа друго но једна секта. Чланови ГСС су до 1997. године били првенствено окренути учењу Саи Бабе, а откако се Весна Пешић повукла са функције председника, чланови су се окренули другим сектама. Њихово главно учење је како разбити човекову душу. Трагично је то да њихови људи држе Министарство просвете и спорта. Гашо Кнежевић је припремљен да тако безобразно иступа у јавности. На свако провокативно питање новинара одговара крајње безобразно са негативним конотацијама. Када га је новинарка упитала-господине-министре а зашто не лопта?, он је одговорио-а зашто не интимни веш? Ако ти је драже господине министре, да се шеташ го, него да држиш лопту под мишком, скини се у гаће па прошетај Кнез Михаиловом улицом”, каже Мијаљевић и поручује министру да уколико ствари тако стоје, нека Кнежевић прво таквом понашању учи своју децу. „Скини своју децу па их изведи на улицу. Па своју децу научи шта им је драже. Нека тата покаже, како мисли да деца треба да се васпитавају. Пустите нашу децу на миру јер ниси достојан да их васпитаваш” каже сектолог Мијаљевић.

Медицинске школе, и Александра Радосављевић и Биљана Момчиловић, обе из Секретаријата за јавне службе Скупштине града Ниша, на захтев Окружног јавног тужиоца из Сремске Митровице, три сата давале су изјаве инспекторима СУП-а Ниш. Адвокат Станимир Ђурић, објаснио је да су професорке дале своје изјаве о дешавањима у кампу јер су из Митровице инсистирали да посведоче шта су све тамо до-

живеле. Истражне органе највише је интересовао дочек нове групе средњошколаца, када су их колеге поздравиле уз такозвану игру „Топли зец“.

Професорке су потврдиле да су заједно са децом морале да прођу кроз шпалир, односно децу поређану с једне и друге стране, која су их ударала, пипкала, штипала и псовала. Професорке и деца просто су увучене у тунел, а ту се према њиховим тврдњама свашта дешавало. На највулгарнији начин се говорило о томе шта је анални, шта вагинални а шта орални секс. Како су професорке касније упознате онакав дочек био је саставни део програма кампа. Многи дешавања у кампу, упоређују са стриптиз-баром и још много горим стварима.

Према њиховим речима, биле су у веома непријатној ситуацији јер су одвеле децу у камп, који је организован по свим правилима Министарства просвете, а тамо се није по-

Деца била ван контроле

Тврдња министра Кнежевића да су професорке могле да спрече догађаје у кампу, а посебно задње вечери када је било свлачења до голе коже изазвала је негодовање. Једна од професорки, које су водиле нишку децу, каже да нико није могао да уђе на игралиште на коме се налазило стотинак деце и да све прекине, мада су о томе стално размишљале. Сада су професорке из Ниша и Ивањице, уместо организатора кампа, па и самог министра који је одобрио програм, изложене невиђеном малтретирању. Више пута позиване су у полицију да дају своје исказе а министар је запретио и суспензијама. Професор Јасмина Поповић наводи да је више пута позивана у министарство, како су јој рекли ради неких договора. Телефонским путем Кнежевић јој је поручио да „спусти лопту на земљу“.

штовало ниједно правило. „У кампу су нам рекли да смо ми ту једино да бисмо бринули о томе да ли деца спавају или не.

Непрекидно смо биле у дилеми да ли да вратимо децу кућама”, каже Александара Радосављевић једна од професорки. Њена колегиница Катарина Кривокућа из Ивањице, потврдила је неким медијима да је одмах другог дана боравка у кампу, о томе шта се тамо збива, обавестила надлежне у Краљеву, али да нико није реаговао. Министар Гашо Кнежевић пак, тврди да у кампу није било никаквог неморалног понашања, већ да су професорке из Ниша неморалне јер су сликале голу децу а нису реаговале.

На питање једне новинарке, зашто у дечијим играма није коришћена лопта као реквизит, уместо брусхалтера, министар је рекао да не види разлог зашто то не би био брусхалтер. На коментар новинарке, да је то ипак у питању интимни део гардеробе, министар је одговорио да је то и џемпер а око тога нико не прави проблеме. Када је новинарка констатовала да су у питању ипак само деца од 15 година, министар је само наставио да понавља да невиди разлога зашто је џемпер о.к. а брусхалтер није.

Да ли намерно или непажњом, међутим, и он сам је потврдио да је у кампу било голишавих сцена, које додуше по њему нису биле страшне. Према његовим речима сцена скидања трајала је свега пар секунди јер је голој деци одмах нешто добачено да се покрију. Била је у питању само једна девојка, и, како он каже, два мушкарчића које је понела атмосфера. Очевици, међутим, тврде да се скинуло више ђака а пошто се све дешавало на спортском игралишту, стриптиз

Ко су едукатори

Сања Пејин директорка кампа студент је из Новог Сада. Оспособљеност да води камп стекла је на трибинама Студентске уније Универзитета у Новом Саду. Према њеним речима последње две године организовала је разноврзне трибине о комуникацији и тимском раду.

су посматрали случајни пролазници и покоји војник, који су се лепо наслађивали.

Отворено о сексу

Представници „ЈАЗАС-а”, тврде да нико из Владе до сада није имао притужбе на њихов рад, али изгледа да су притужбе имали сви остали. Када је обелодањено шта се све догађало у кампу читава јавност се узнемирила. Иако, је отада прошло доста времена страсти и полемике се још увек не стишавају а одговорни никако да одговарају.

У расправу се укључила црква, психолози, социолози, сектолози. Можда помало изненађује што се родитељи деце која су учествовала у кампу помало држе по страни. Али како је рекао један психолог, вероватно их је срамота од околине, јер није мала ствар да им се деца скидају јавно а да то посматраја на десетине пролазника. Сексолог Јован Марић, сматра да таква шок-терапија, која се примењује на деци од петнаестак година, не води ослобађању личности од стега, јер у том узрасту сексуалност тек почиње.

По њему све што се у кампу дешавало могло би да има последице на њихов развој. „То сигурно није прави модел у процесу васпитања, мада савремена психологија има за циљ ослобађање личности од ауторитативног понашања, али

све мора да има своју меру”, изјавио је Марић. Зоран Аврамовић социолог, сматра да у сваком друштву постоји традиционалан начин социјализације и они који то желе да промене.

Према његовим речима, последњи догађаји резултат су помодног прихватања кампова, такве врсте, са Запада. При томе истиче да није све што долази са Запада лоше, али да овакви кампови то очигледно јесу. „Није реч о сукобу традиционалног и модерног, већ је у питању то што програм у кампу није добро осмишљен.

ТОТАЛИТАРНЕ И ДЕСТРУКТИВНЕ СЕКТЕ ОБЕЋАВАЈУ МНОГО

ДА ЛИ ВЕРОВАТИ У СВЕ?

Наметање норми понашања

„На социјализацију једне особе утиче и породица и окружење, једино што је њихов утицај различит зависно од старосне доби. У млађем узрасту јачи је утицај породице а касније у доба адолесценције већи је утицај вршњака. Овде је, међутим, реч о једној институцији која није спонтано ушла у живот младих као што су то пријатељи и то баца сасвим други акценат. Сасвим је другачије када дете само изабере свој круг пријатеља и понашања од онога када му једна одређена организација намеће свој систем норми понашања”, каже социолог Зоран Аврамовић.

Наравно не треба заборавити и чињеницу да је повређена дечја интимност, што је по мени недопустиво”, каже Аврамовић и додаје да је у раду кампа показана велика неетичност. „Едукатори и они који су их бирали, били су, барем према ономе што је пружено на увид јавности, испод сваке етике. Нису поштовали основне норме моралног понашања, а пре свега личности које су учествовале у камповима”

Циљ је био да се отворено говори о сексу

Са оваквим мишљењима представници „ЈАЗАС-а” се никако не слажу. Према њиховим тврдњама кампови су имали за циљ да се кроз предавања и радионице, уз искрен и отворен разговор говори о сексуалности. Како они кажу, кроз овакве кампове прошло је на десетине хиљада младих, учећи како да се заштите од сиде и болести зависности. Кампове воде активисти „ЈАЗАС-а”, који су едуковани да својим вршњацима пренесу знање о сиди и болестима зависности.

Тако је, према њиховим речима, било и ове године, напомињући да нико из Владе Србије није имао притужбе на рад и организацију кампова. Према њиховим речима „Игре без граница”, завршене су делимичним свлачењем неких од ученика, али да то нема никакве везе са програмском оријентацијом „ЈАЗАС-а”. Директор, Дома ученика” Моша Пијаде” из Сремске Митровице, Миленко Тодић у изјавама медијима тврди да је, док је камп трајао, често био у прили да посматра најразличитије гадости.

Јахање метле и позитивни утисци

Министарство просвете и спорта саопштило је да по завршетку летњих кампова, који су се у организацији овог министарства пет недеља одржавали широм Србије, стигао један негативни извештај који у себи садржи појединачне примедбе на рад летњег кампа у Сремској Митровици. После провере свих написа који су се појавили у штампи Министарство је утврдило да сви учесници тог кампа нису понели само негативне утиске. На захтев министарства учесници су поднели своје извештаје у којима се на најбољи начин описује време проведено у кампу. Критике које су поједине професорке из Ниша упутиле, према тврдњама Министарства, односе се на поједине програме у кампу а не на квалитет програма Министарства просвете и спорта. Једна од главних игара на завршној вечери кампа у Сремској Митровици састојала се у томе да су дечаци имали задатак да зајашу метлу тако да дршка вири између њихових ногу и да је провуку кроз ролну тоалет папира које су девојке држале између својих ногу.

На једну журку, како каже Тодић, едукатор „ЈАЗАС-а“ је дошао у танга гаћицама. Тодић је интервенисао у Министарству просвете али га је Ана Влајковић, службеник министарства, молила да се стрпи и издржи да се све заврши. Када су организатори сазнали за његове намере, да откаже боравак последњој смени, директор летњег кампа Сања Пејин, запретила му је да ће бити смењен.

Ученички дом је за летњи камп обезбеђивао храну и смештај, па је према Тодићевим речима било за очекивати да у раду учествују и васпитачи дома. „ЈАЗАС“, је заправо послао негодворне клинце као едукаторе, и сада када се о свему толико прича, жао ми је што нисам прекинуо боравак последње смене као што сам намеравао. Ни Сања Пејин није дорасла да обавља тако одговоран посао. Нико од нас није могао пратити тај „ЈАЗАС-ов“ програм ослобађања а било је ту вулгарности посебно у последњој смени“, напоменуо је директор.

Црква затражила оставку Гаше Кнежевића

Свети архијерејски синод Српске православне цркве, осудио је Министарство просвете и спорта, због начина на који су осмишљени контроверзни омладински летњи кампови широм Србије. У саопштењу Синода наводи се да догађаји у летњим камповима, као што су они у Сремској Митровици и Митровцу на Тари, представљају знак за узбуну за сваког коме је стало до душевног, моралног и телесног здравља српске омладине.

Министри и васпитачи који поткопавају духовне и моралне вредности, гасећи у младим покољењима светлост богопознања и вечног човековог признања, не само да не заслужују то часно име, него и губе право да га и даље носе, саопштила је СПЦ. Свети архијерејски синод СПЦ оценио је да је у едукаторским радионицама летњих кампова спроведено префидно прање мозга деце.

Српски министар просвете Гашио Кнежевић одбацио је оптужбе које је Свети архијерејски синод Српске православне цркве упутио на рачун организовања летњих кампова, изражавајући жаљење што је Црква осудила нешто што

се уопште није догодило. „Мислим да је Синод насео на туђе приче, без озбиљније провере“, рекао је министар и додао да не зна које је програме Црква имала, када је рекла да се ради о испирању дечјих мозгова.

„Могу да им буду презентирани ти програми и програми реформи...а догле ја мислим да би свако требало да ради свој посао—влада и Министарство просвете да организују и кампове као део свог посла, а православна црква да врши своје послове—рекао је Кнежевић.

Психолошко-секташка манипулација

О испирању мозгова и о нечувеној психолошко-секташкој манипулацији и сексуалним злоупотребама, којима су подвргнута деца, говоре и сектолози. Слађан Мијаљевић сектолог каже да сазнања о погубном утицају сличних кампова на младе постоје још од 1995. године, када су припадници геј лобија причали по граду, да могу да среде средњошколцима боравак у камповима.

Године 1996, Министарство просвете, према његовим речима, појачава рад у камповима Брезовица, Дивчибаре, Копаоник, Митровац на Тари, где се изучавала далекоисточна филозофија. Од осам радионица које су организоване током дана, три су биле посвећене тој филозофији. „Било је то разумљиво јер је то Министарство као и министарство спорта било у рукама ЈУЛ-а, чији су чланови упражњавали разне технике трансценденталне медитације и изучавали источњачку филозофију“, каже Мијаљевић.

Први текстови о раду кампова, такве врсте објављени су у зборнику радова Владе Димитријевића из 1997. и 1998. године. Данас се према Мијаљевићевим речима примећује један континуитет у раду и деловању кампова, који су додуше „издигнути“ на један виши ниво, у пропадању народа и усавршавању једног одређеног лудила које се сервира деци, као несвршеним људима. „Са таквом децом треба врло пажљиво поступати, психолошки и духовно.

Сукоб неизбежан

Социолог Аврамовић истиче да је најбоље ослобађање од стега једне особе оно које проистекне из саме њене личности. Како каже, он је против свих вештачких техника ослобађања, попут програма и терапије која је спроведена над средњошколцима у Сремској Митровици.” Једна ствар је ако се окупи њих неколико и направи сеансу ослобађања а сасвим друга ако се програм ослобађања наметне. У овом случају у питању је ово друго. Нисам сигуран да су то добри програми док год они не проистекну из неке иницијативе самих учесника. При томе мислим да се ради о механичком преузимању неких модела социјализације који постоје у најразвијенијим земљама света и то је нешто што мора да доведе до сукоба у самој личности, и њеног с окружењем”, истиче социолог Аврамовић.

Спорне фотографије

Нишки професори министру Гаши Кнежевићу предочили су да поседују фотографије сцена из „Игара без граница”, а Кнежевић им је одговорио да те слике ни у ком случају не смеју да се појаве у јавности. На прес конференцији, министар је професорима замерио да је неморално што су сликали та дешавања а нису реаговали. Како се касније испоставило голишаве фотографије поседују и сами ученици који су их показивали својим другарима.

Опрезно треба приступити њиховом сексуалном развоју, без разлога их не морамо фрустрирати. Поготово без разлога их не морају фрустрирати ХИВ позитивне особе које себи секу вене да би показале да је иста, заражена крв и крв те деце од 17 година”, износи своје мишљење Мијаљевић, који додаје да се свакодневно велики број родитеља и деце обраћа њему и његовим колегама тражећи информације како ти кампови раде.

Према његовим тврдњама, програм је сличан наставном градиву које се изучава у предмету „Грађанско васпитање”. Кампови, за разлику од поменутог предмета који се изучава током целе школске године, раде од три до пет недеља. „Програми, који се нуде полазницима кампова, најчешће се односе на изучавање различитих техника визуелизације и далекоисточних религија.

Деца за то време заиста преживљавају једну психолошку бомбу, јер се само на тај начин, према мишљењу едукатора ослобађају различитих стресова, традиције, патријархалног васпитања. У једном кампу су децу учили како да изврше самоубиство. Значи класичан сатанизам. Како да ослободите своју душу и тело”, тврди Мијаљевић, додајући да се све то ради уз образложење да су Срби као народ познати као велики кољачи, злочинци, и да ће они њима у тим камповима помоћи да се оперу од терета савести који су им дали својим понашањем комшије, очеви, пријатељи”, како каже овај сектолог едукатори и организатори су најчешће аморалне особе које су својим понашањем себе довели у ситуацију да

буду ХИВ позитивни, или зависни од опијата.

Они у свом психолошком ослобађању, од одређене кривице пред самима собом, и жеље да их друштво прихвати, малтертирају своју околину. Мијаљевић истиче, да он њих не осуђује и да их не мрзи, већ мрзи њихов грех и сматра да им треба помоћи али исто тако не треба дозволити да они своју терапију спроводе на недужној деци.

Овај стручњак за секте, подсећа, да после силних самоубистава по београдским школама нико није поднео оставку, већ су одговорни наставили да спроводе своје експерименте.” Тужно је то што нас људи озбиљно схатају тек када се десе нека убиства или овако скандалозни догађаји који се дешавају по камповима широм Србије”, каже Мијаљевић и додаје да се, напokon, због манипулације која се спроводи над децом, неко мора позвати на одговорност.

Едукатори и они који проповедају разна учења су најчешће млади људи, али према његовом мишљењу, мора да одговара онај ко је тим младим људима дао у руке технике којима управљају својим вршњацима. Он сматра да комплетно министарство због таквог свог рада и понашања мора хитно да поднесе оставку а одговорни кривично одговарају и због самоубистава по школама али и због инцидената у камповима.

Мијаљевић каже да се сви морамо борити политичким и законским средствима и штитити децу да родитељи не би дошли у ситуацију да пошаљу своје дете у неки камп и тамо му се нешто лоше деси. Уколико до тога ипак дође по њему они би требало да ухвате и истресу из гардеробе едукаторе, осниваче, министра и све оне који стоје иза таквих бестидних институција.

Епилог

Омладина ЈАЗАС-а искључила је из својих редова маслачка, младог едукатора из Суботице, санкције ће морати да сноси и директорка кампа Сања Пејин. Министар је неке ствари пак покушао да разјасни цркви, колико успешно показаће време. Професорке које су одлучиле да све изнесу у јавности страхују за свој посао док их милиција и људи из министарства свакодневно испитују. Гашо Кнежевић још увек је министар просвете.

ПИТАЛИ СМО ВАС

Мајка сам два детета. Девојчица је седми разред а дечак је сада уписао први разред гимназије. Не бих волела да сам на месту оних родитеља чија су деца боравила у кампу. Вероватно им није свеједно када слушају шта се све у Митровици догађало а да су и њихова деца у томе учествовала. Мислим да су они требали да траже Кнежевићеву оставку они на то имају највише права. Није ми јасно зашто они о томе ћуте. Да ли их је можда срамота? Можда су у праву, можда би и мене било срамота?

Службеница, 47 година

У моје време да се то десило, министар би морао да поднесе оставку од срамоте. Данас тога више нема. Довољно је да се само човек прошета улицом па да види где омладина иде. Али, прво би час лепог понашања одржао министру и организаторима кампа а онда и деци и професорима.

Пензионер, 73 године

Био је то Вудсток на српски начин. Много музике, зезања и свлачења, а највише безвредног тулњења. Све ме подсећа на неки амерички филм. Мислим да сам нешто слично гледао на телевизију. То што ће неко да тера некога да јаше метлу или носи тоалет папир међу ногама сигурно никога неће ослободити сексуалних стега. Уосталом шта су то сексуалне стеге? По мени деца су у кампу понижена

Ученик, 18 година

Сви одједном имају потребу да причају о неком ослобађању и пражњењу. Ваљда сам човек зна шта њему најбоље одговара. Исфрустриране будале му у томе сигурно неће помоћи. Само баци поглед на све те феминистичке групе, разна удружења за заштиту људских оправа, па и сам „ЈАЗАС“, видећеш да је то гомила беспосличара који нису успели у животу па сада живе на туђ рачун. Неко је за те кампове, значи не само овај у Сремској Митровици, узео лову. Да се не лажемо нико овде ништа не ради из љубави. Поготово не такве организације.

Студент, 22 године

Не знам зашто министар још увек није поднео оставку, како га није срамота. Са новинарима расправља да ли је исто лопта и брусхалтер и још тврди да је то исто. Његовом лудилу нема краја. Да није трагично било би смешно. Сви траже његову оставку а њега баш брига. Воли човек да ужива

Студент 25 година

Баш ових дана размишљаам шта би ја урадила да ми је дете било у кампу. Мислим да би разбила и Гашу и едукаторе. Какви црни едукатори. То је олош скупљен са улице који би да се иживљава на деци. Данас стварно човек више не може никоме да верује. Када сам прочитала оно о игри „Топли зец“, сетила сам се прича које ми је отац прича о Голом отоку. И тамо су затвореници морали да прођу кроз шпалир.

Економиста, 51 година

ШТА МИСЛИТЕ
О ДЕШАВАЊИМА
У КАМПУ
У СРЕМСКОЈ МИТРОВИЦИ

Ко нам васпитава децу?

ЏУНГЛА НА АСФАЛТУ

Премијер Србије, Зоран Ђинђић, више пута се опекао изјављујући да је власт кренула у коначан обрачун са припадницима криминала

Изјава, премијера Владе Републике Србије, дата на почетку његовог мандата: да ће случајеви Ђурувија, Ибарска магистрала и други у потпуности бити расветљени у првих 100 дана нове Владе, са ове временске дистанце и сурове истине да по том питању ништа није учињено, звучи као отрцана фраза, изречена како би се заварало бирачко тело

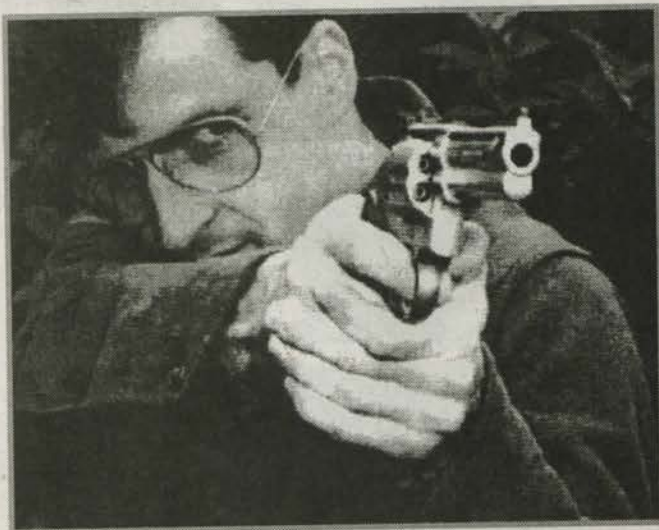
Време пролази а од обећања ништа није испуњено

Полиција још увек трага за нападачем на Новобеограђане Данила Љешковића и Сенада Шаботића, који су пре неколико дана рањени у Кнез Михаиловој улици. У пуцњави, поред двојице Новобеограђана, који су од раније познати полицији, у стопало је погођена и Славица Ђировић, која се шетала са мужем и децом. Полиција покушава да идентификује нападача на основу изјава очевидца и двојице припадника ОУП Стари Град, који су револвераша јурили Кнез Михаиловом улицом, док им он у маси није побегао на Зелени венац. Револверашки обрачун десио се у касним поподневним сатима, када је ова улица била препуна шетача, па је само уз срећу избегнут већи број жртава.

Вести сличне садржине, свакодневно попуњавају новинске странице и телевизијске извештаје. Град који је некада

У сталном порасту мито и корупција
Око 19,1 одсто испитаних мисли да је држава неспособна да спречи криминал. Све је више оних, који сматрају да је борба против криминала била само део изборног обећања. Таквом веровању много доприносе и званичне статистике. У сталном порасту су отмице, мито и корупција. Извршено је чак 57 убистава, починиоци у већини случајева нису ухваћени. Тешких и лакших крађа од јануара до априла ове године било је 15 000. Слична ситуација је и са разбојништвима и разбојничким крађама, којих је било око 1,5 хиљада. Оно што посебно згражава јавност је пораст крађа и разбојништва које се завршавају жртвама. Таквих крађа, у којима су страдале читаве породице, било је 112, односно 23 дела више него у истом периоду прошле године. Овакве случајеве прати ниска стопа расветљености, негде око 44,95 одсто.

словио за најбезбедније место на свету, очигледно више не постоји. Уместо мирног отвореног града, престоница Југославије се претворила у једну арену међусобних обрачуна у коме меци фијучу на све стране. Обрачуни локалних криминалаца, почели су да угрожавају животе случајних пролазника и очевидаца.

Премијер Србије, Зоран Ђинђић, више пута се опекао изјављујући да је власт кренула у коначан обрачун са припадницима криминала. Изјава, премијера Владе Републике Србије, дата на почетку његовог мандата: да ће случајеви Ђурувија, Ибарска магистрала и други у потпуности бити расветљени у првих 100 дана нове Владе, са ове временске дистанце и сурове истине да по том питању ништа није учињено, звучи као отрцана фраза, изречена како би се заварало бирачко тело.

Време пролази а од обећања ништа није испуњено. Поводом нерасветљених политичких убистава у Србији, више пута се оглашавао и српски министар полиције Душан Михајловић. Михајловић је у својим обраћањима јавности, с пуно оптимизма, изражавао наду, да ће она бити брзо решена.

Такође, увек је истицао да је полиција задужена да прикупи поуздане доказе, а не да коментарише разне хипотезе и неогдговарајуће претпоставке које збуњују јавност и ометају истрагу.

Данас се борба против криминала свела само на причу и олако веровање да се нешто ради на његовом сузбијању. Не само што поменути случајеви нису расветљени, већ се стране црне хронике стално дописују и допуњују још стравичнијим злочинима. „Тукао жену секиром и мотиком“, „Ухапшен бомбаш“, „Украдено оружје из суда“, „Експлозије бомбе у Вршцу“, „Растурали фалсификоване динаре“, само су неки од наслова који свакодневно узнемиравају становнике Србије.

Спрега државе и криминала

Према резултатима истраживања јавног мњења, једне овдашње маркетиншке агенције, људи показују све већу забринутост због спорог сузбијања криминала. Према том истраживању, 25,3 одсто испитаника изјавило је да нема осећај да је криминала мање него ранијих година, упозоравајући проценат је и оних који верују да постоји спрега државе и криминалаца. У то је убеђено 22,9 одсто испитаника. Око 19,1 одсто испитаних мисли да је држава неспособна да спречи криминал.

Све је више оних који сматрају да је борба против криминала била само део изборног обећања. Таквом веровању много доприносе и званичне статистике.

У прва четири месеца ове године, према извештајима републичког СУП-а, догодила су се 35. 462 кривична дела. У сталном порасту су отмице, мито и корупција. Извршено је чак 57 убистава, починиоци у већини случајева нису ухваћени. Тешких и лакших крађа од јануара до априла ове године било је 15 000. Слична ситуација је и са разбојништвима и разбојничким крађама, којих је било око 1,5 хиљада. Оно што посебно згражава јавност је пораст крађа и разбојништва које се завршавају жртвама. Таквих крађа, у којима су страдале читаве породице, било је 112, односно 23 дела више него у истом периоду прошле године.

Овакве случајеве прати ниска стопа расветљености, негде око 44, 95 одсто. Посебна прича су отмице богатих и виђенијих људи Србије. У последње три године у Србији регистровано је 75 отмица, претпоставља се да је тај број много већи јер заплашене породице најчешће се труде да полицију држе подале од свега. После петоктобарске револуције такве приче готово свакодневно се дешавају. Током 2001.

године у Србији је извршено 36 отмица од тога 27 починиоца је још увек на слободи.

Киднапују се бизнисмени, естрадне личности, њихове породице. Власник компаније "Делта" Мишковић је можда један од првих који се нашао на мети криминалаца после 5. октобра. Отмичари су га пустили тек пошто је његова породица платила откупнину од неколико милиона марака. Злобници често кажу да је Мишковић у ствари платио екстрапрофит. Истину зна једино он и његова породица. Отмичари једног од власника „Верана Моторса“ Милије Бабовића, тражили су 15 милиона марака. Бабовић је пуштен тек после месец дана. Естрадни пар Боба Живоиновић и Лепа Брена суочили су се са отмицом сина, познати фудбалер са киднаповањем родитеља.

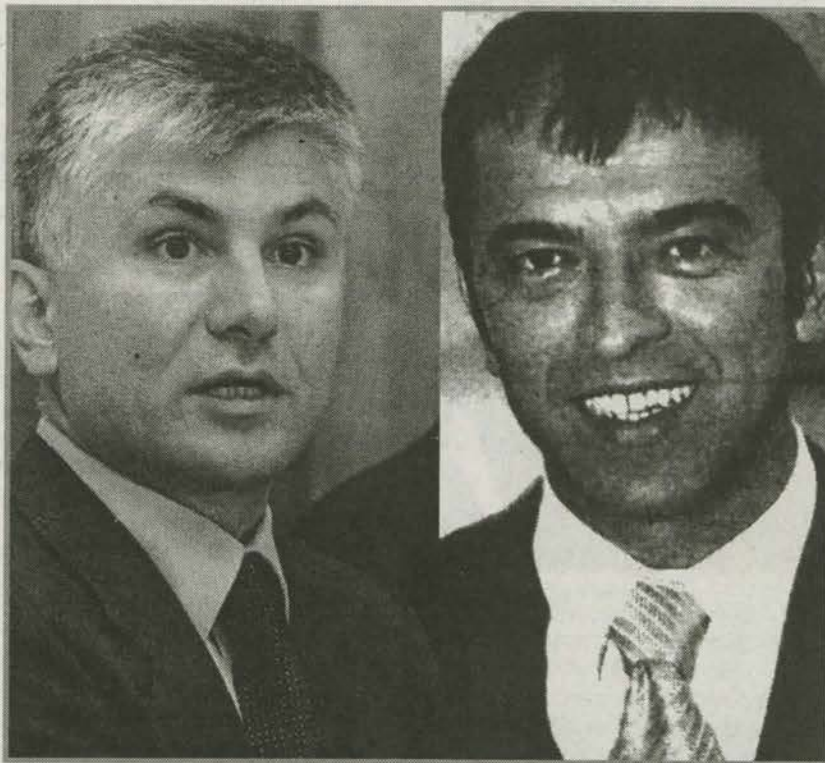
Према подацима полиције, за три месеца ове године извршено је 8 отмица. Били су то изузетно безобзирни злочини, уз бруталну употребу силе и претње убиством. Када је отмичарима исплаћена тражена сума новца, жртве киднаповања пуштане су на слободу, а они су нестајали без трага. Полиција није успела да расветли готово ниједан од ових случајева, иако је сам министар полиције Душан Михајловић, више пута изјавио да ће да поднесе оставку уколико не буде позитивних резултата.

Како аналитичари упозоравају и у скорој будућности можемо очекивати пораст атентата и отмица. Према њиховим речима ликвидације су највећи безбедносни проблем државе. Црна серија започета деведесетих година не само да није прекинута већ се наставља убрзаним темпом. Један случај сустиже други а оба убрзо постају само огољени статистички подаци. Трећег августа 2001. године испред своје куће убијен је Момир Гавриловић, бивши радник Државне безбедности, који се неколико сати раније састао са сарадницима председника СРЈ, Војислава Коштунице, да би им пренео, како је објављено, информације о повезаности власти са организованим криминалом.

У јуну ове године испред хотела "Југославија", убијен је генерал-мајор полиције Бошко Буха. Обе ликвидације и много других у којима су жртве непознате широј јавности, још увек су неразјашњене.

Борба против мафије на српски начин

Оно што посебно забрињава држављане Србије је организовани криминал. Сви монополски послови и финансијске трансакције које прелазе милион евра су, према проценама аналитичара, у рукама мафије. Мафија, према таквим проценама, контролише готово све сфере друштва, почев од привреде, преко трговине па све до естраде и спорта. Чак

ни полицијски званичници не располажу подацима о броју група које се баве организованим криминалом, тако да цифре које се појављују у јавности више подсећају на лциитирање бројкама него на неке озбиљније извештаје.

Према подацима МУП-а Србије, у републици тренутно делује 118 организованих криминалних кланова са више стотина чланова. Највише криминалних група има у Београду, Шапцу, Пожаревцу, Нишу, Краљеву, Смедереву, Новом Саду и Суботици. Савезни министар унутрашњих послова Зоран Живковић лциитира бројком 100, док појединци сматрају да број криминалних кла-

нова никако није мањи од 300.

Према њиховим сазнањима мафија под својом контролом држи око 100 општина у Србији. Пре неколико месеци премијер републике Србије Зоран Ђинђић, изјавио је да располаже са списком од око 50 кумова који господаре Србијом. Изгледа да се на бројкама све и завршило.

Србија данас представља очигледан спој криминала, политике и економије. Више није реч само о шверцу и сивој економији, којима су грађани прибегавали за време санкција, већ је, према речима аналитичара, у питању далеко опаснији криминал који држи под контролом целокупно тржи-

Потпора из врха власти

Стручњаци сматрају да Србија данас има организовани криминал балканског типа, који се лако прилагођава политичким, друштвеним и економским променама. Његова основна делатност је да из послова на илегалном тржишту извуче што већи профит. Такав организовани криминал постоји, према речима стручњака, у свим земљама транзиције, међутим, оно што забрињава је чињеница да је он много опаснији од класичне мафије, јер лако мења свој начин функционисања и прилагођава се са лакоћом свим променама у окружењу. Ипак и поред добре организованости и хијерархијске поделе задатака организовани криминал никада не би остварио свој циљ, који се мери астрономским згртањем новца, без потпоре која долази из врха власти. Сведоци смо да се процес транзиције заправо претворио у криминализацију државе.

ште републике. Да је то тако говоре и подаци да је све мање заинтересованих странаца који желе да инвестирају на овдашњем простору.

Оно мало предузетника који послују на српском тржишту свакодневно се суочава са рекетирањем и појмовима као што су мито и корупција. Функционисање мафије и криминала на овим просторима није само политичко питање већ је од изузетног стратегијског значаја за функционисање привреде и друштва. Главни посао мафије данас је трговина наркотицима и кријумчарење пре свега алкохола и цигарета.

На основу података којима располаже МУП дрогом се бави 20 криминалних кланова док се организованим криминалом у привреди бави осам група са око 40 чланова. Према проценама, данас се илегалним токовима новца, шверцом нафте, цигарета, дроге, алкохола, хране, кафе, из Србије дневно извуче око пет милиона марака. Победничка коалиција која је гоњење криминалаца и доношење закона који ће утицати на сузбијање криминала најавила за прве дане своје владавине, оставила је најаве у својим предизборним обећањима. Са низом маркетиншких кампања кренула је у обрачун са политичким неистомишљеницима дозвољавајући да криминал еволуира.

У оквиру Министарства унутрашњих послова формирана је Управа за борбу против организованог криминала, која је успела да идентификује криминалне групе као и област и начине њиховог деловања. Хапшења су и овог пута изостала.

У немоћи да се стане на пут криминалаца, или можда у недостатку жеља и амбиција, створено је много бизарно застрашујућих афера. Ниједна није имала другог значаја него да се скрене пажња јавности са суштинских проблема који разбијају друштво и државу. Данас се власт према криминалу односи крајње инфериорно као да он не постоји. Организовани криминал се с друге стране, све више инфилтрира у готово све институције система.

Лидери партија који учествују у власти могу да се похвале пријатељством са сумњивим типовима који имају позамашне досјее у полицији. Све је започело са причом о дуванској мафији када су се домаћи и страни медији доста бавили спрегом организованог криминала и државних структура у Србији. Међутим, све се завршило само на причама, нико од надлежних органа није се усудио да се озбиљније позабави овим написима.

Када је вршилац дужности републичког јавног тужиоца Драгомир Неђић, упитан у једном интервјуу, зашто ништа није предузето поводом написа о "балканској дуванској мафији он је одговорио да би сви морали да буду обазриви према извору информација пошто је дуванску аферу лансирао лист из једне суседне земље која нам није наклоњена. Премијер Србије Зоран Ђинђић, с друге стране често се доводи у везу са припадницима сурчинске мафије. Као карика која повезује премијера са сумњивим типовима, спомиње се Ђинђићев кум Драгољуб Марковић, власник фирме Крмиво продукт из Сурчина.

Марковић је последњих годину дана, учврстио своје позиције у послу са храном. Он је покушао, пластично објашњавајући, да разбије фаму о сурчинском клану. „Постојала је фама, можда и данас постоји, о сурчинској мафији и сурчинском клану. Сурчинац сам цео живот и тврдим да никад тако нешто није постојало. Ишао сам у школу са покојним Зораном Шијаном, седео у клупи осам година са покојним Звонком Плећићем.

Ако се под мафијом или кланом подразумева неколико залуталих момака који краду аутомобиле..”, рекао је Марковић. Када су лоши момци почели да угрожавају Ђинђићев рејтинг он се ипак мало примирео. Престао је да се вози приватним авионом мафијашког боса Станка Суботића, нерадо користи услуге Милана Јанковића а Сурчин не спомиње.

Људи из врха полиције истичу да криминални кланови још увек нису успели да остваре јак утицај на институције државе какве примере имамо у другим земљама, а да су неки поверовали у истинитост таквих тврдњи разуверио би их сам живот у Србији који је постао сувише ризичан.

ОД РЕВОЛУЦИОНАРА ДО БУНТОВНИКА

Душан Забуновић, који је одмах у ноћи после 5. октобра упао са наоружаним момцима у Савезну управу царина, под изговором да би спасио документацију од њеног уништавања, један је од главних осумњичених за бомбашки напад на посластичарницу „Аца”

У међувремену, полиција га је ухапсила због утаје пореза. Представници ДОС-а, међу њима и сам премијер Ђинђић, покушавају да се ограде од Забуновића, тврдећи да је он у Савезну управу царина упао својеволјно

На захтев истражног судије Другог општинског суда, полиција је ухапсила Душана Забуновића власника фирме „МПС...” под сумњом да је заједно са својим сарадницима утајио порез у износу од три милиона динара. Само неколико дана пре тога Секретаријат унутрашњих послова Београд, издао је налог за привођење Душана Забуновића, због сумње да је неколико пута организовао паљење објекта у Карађорђевој улици 77, власништва породице Михајловски. Утврђено је да је Забуновић организованим нападима и претњама покушавао да исели посластичарницу из зграде у Карађорђевој улици, како би проширио свој пословни простор, а чији власници одбијају да продају објекат.

Посластичарница „Аца” власништво Аце Михајловског налази се у Карађорђевој улици 77, у непосредној близини фирме „МПС”. Душан Забуновић, власник поменуте фирме, чија се зграда налази у Карађорђевој улици 75, поред саме посластичарнице, од

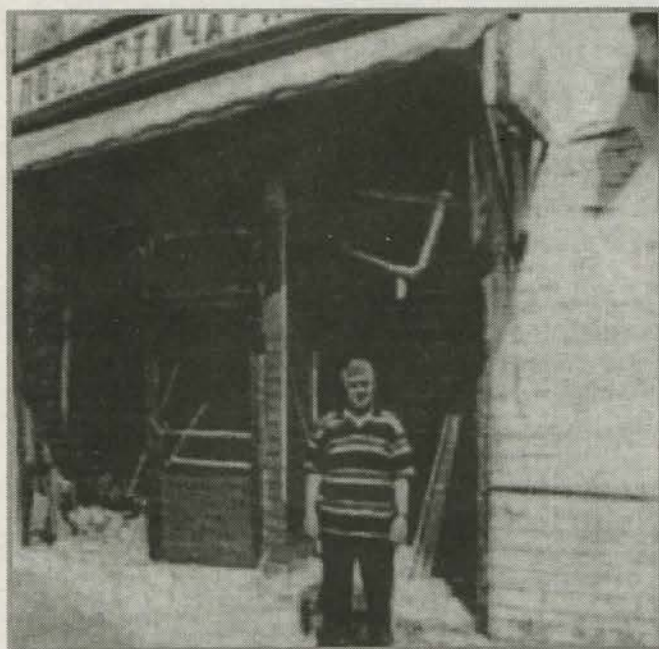

Проблем једино са „МПС-ом”

Ацо Михајловски, власник демолиране посластичарнице, каже да нема доказа о томе ко је извршио напад али и да је једине проблеме до сада имао са фирмом „МПС” и његовим директором. Према његовим речима, са Душаном Забуновићем је имао контакте пре две године када је власник „МПС-а” хтео да откупи зграду у којој се налази посластичарница и да отада нису у контакту.

Како каже Михајловски, Забуновић не жели да прича са њим јер сматра себе за моћног човека. „Ја сам ту само онај ко у спречи општине и „МПС-а” треба да буде избачен на улицу”, тврди Михајловски и додаје да је пре пар година тражио да му надлежни у општини дозволе да откупи локал али је одбијен уз образложење да се посластичарница налази на земљишту које припада грађевинском предузећу „Рад”.

Михајловски наводи да закупнину међутим плаћа СО Савски венац, а не предузећу „Рад”. Пре пар година Душан Забуновић је од општине Савски венац, купио зграду у Карађорђевој улици 75 за суму од 7,5 милиона динара. Пошто је срушио шест станова и два локала Забуновић је на том месту подигао своју пословну империју.

септембра 2000. године захтевао је од Аце Михајловског и још једног станара зграде да се иселе како би могао да прошири своју пословну империју.

Пошто су станари одбили да то учине Забуновић је своје претње конкретизовао. У раним јутарњим часовима 29. августа станаре околних зграда пробудила је јака експлозија бомбе, која је бачена на поменути посластичарницу. Средњом жртвама није било али је причињена огромна материјална штета. Посластичарница је тако по трећи пут за кратко време демолирана. Први пут 20. марта када је у дворишту зграде неко бензином полио и запалио струјом. Тада је полиција констатовала да је то паљевина која је настала намерно.

Прилаз делу зграде где се налазио струјни орман могућ је само са дворишне стране зграде који је под видео надзором фирме „МПС“. Како тврди власник посластичарнице немогуће је да нико од запослених у поменутој фирми није видео ко је запалио орман. Осам дана после тога увече око 7 сати у локал су ушла два младића који су га демолирали. Још озбиљније претње уследиле су 15. априла када је око два сата после поноћи, испред излога посластичарнице бачена експлозивна направа.

Приликом овог напада причињена је велика материјална штета. Разбијен је излог и раскладна витрина док су стакла на осталим витринама попуцала. У нападу од пре неколико дана нападачи су најпре разбили излог а потом бомбу убацили унутра у посластичарницу, тако да је посластичарница готово у потпуности уништена. После вандалског напада остали су само огољени, гарави зидови. Жртва на срећу није било. Посластичарница „Аца“ постоји у Карађорђевој улици од 1951 године. Локал у центру града отворио је деда Аце Михајловског, касније његов отац а после и он.

Према речима власника посластичарнице она је за његову породицу до пре неколико дана била једини извор прихода. Породица Михајловски је са власником зграде предузећем „РАД“ склопила купопродајни уговор са намером да га откупи, али је предузеће у међувремену, преузела фирма „МПС“ чији је директор Душан Забуновић, који намерава да откупи зграду где се налази посластичарница. Како каже власник посластичарнице са Забуновићем је имао контакте пре две године када се он појавио са предлогом да откупи

зграду. Према његовим речима општина је Забуновићу доделила зграду не питајући њега и остале станаре, који годинама тамо раде односно живе да ли желе да откупе локале.

Преузимање онога што је било власништво „Рада“ и предавање у руке „МПС“-а је према речима Аце Михајловског био нелегалан поступак. Он сматра да је општина могла да одузме права која је имао „Рад“ и да нађе другог инвеститора, а не да га по багателној цени поклони Душану Забуновићу и његовом предузећу „МПС“. За суму од 7,5 милиона динара ово предузеће на локацији Карађорђева улица 75, откупило је шест станова и два локала. Забуновић је на месту старе зграде подигао велелепну пословну зграду са неколико хиљада квадрата пословног и продајног простора.

Забуновићеве комшије су с друге стране после пет деценија закупа од Пословног простора Скупштине општине Савски венац добили отказ. Аца Михајловски сматра да је одлука СО Савски венац незаконита јер да би добио отказ, по његовом мишљењу, мора да постоји одлука о промени намене земљишта на коме се његова посластичарница налази.

Он каже да нема доказа о томе ко је извршио нападе на његову посластичарницу али да је једине проблеме имао са фирмом „МПС“. У међувремену Секретаријат унутрашњих послова Београд издао је налог за привођење власника фирме „МПС“ Душана Забуновића, због сумње да је неколико пута организовао паљење објекта у Карађорђевој улици 77 власништва породице Михајловски.

Утврђено је да је Забуновић организованим нападима и претњама покушавао да исели посластичарницу из спорне зграде, чији власници одбијају својевољно да продају објекат. Полиција је извршила претрес Забуновићевог стана и фирме, док се он према неким сазнањима налазио у Грчкој.

Изненађен па ухапшен

У изјави за лист „Сведок“ Душан Забуновић, је рекао да је изненађен таквим терористичким актом који се десио у центру Београда. Забуновић је објаснио новинару да је био прилично изненађен када се вратио с пута и сазнао да је осумњичен за подметање експлозива у посластичарници „Аца“. „Све што је у новинама написано превише је неозбиљно. Контактисао сам полицију и требало би да одем поново да дам изјаву.“

Са власником посластичарнице која се налази непосредно поред моје фирме, Ацом Михајловским, немам контакта нити сам га видео последњих годину дана. Никада од њега нисам ништа купио. Не могу да разумем нечије жеље да такав акт, и све што се дешавало с посластичарницом, стављају у контекст с мојом фирмом „МПС“, када, заиста, немамо никакве везе. Да смо заиста желели да одуземо земљиште на коме се налази локал Михајловског, логично је да би смо то урадили и са становима остала три станара који ту живе“, тврдио је Забуновић. После неколико дана полиција је ухапсила Душана Забуновића.

Душан Забуновић власник „МПС”-а

Петооктобарски револуционар

Душан Забуновић постао је познат широј јавности када је 6. октобра 2000, неколико сата после поноћи, заједно са капетаном Драганом и наоружаним људима, упао и заузео Савезну управу царина, под изговором да се онемогући да претходни директор Михаљ Кертеc, уништи важну документацију. Уз помоћ педесетак наоружаних људи из агенције „Тигрови”, Забуновић је тада сео у директорску фотељу Савезне управе царина. Како су тада многи тврдили Забуновић је упао у Савезну управу царина по налогу Зорана Ђинђића.

Забуновић оштетио државу за више милиона динара

Према подацима којима полиција располаже Душан Забуновић је као директор „МПС груп” од 10. до 28. децембра прошле године заједно са Марином Миљковић, руководиоцем финансијско-рачунског сектора, набавио софтверску опрему, наводећи да је набављају за своје сопствене потребе чиме су аутоматски ослобођени плаћања пореза.

Истовремено они су набављену и још неоцаринићену опрему продали предузећу „МПС Авиотехна”. На тај начин, не евидентирајући порез на промет оштетили су државу за износ од 3.114.314 динара. Полиција је такође открила да у пословним књигама фирме није евидентирана исплата личних доходака у пуном износу па су и по том основу избегли плаћање пореза од 353.659 динара.

Међутим, пошто је јавност оштро осудила одлуку ДОС-а да власник неколико фри-шопова буде директор царина, Забуновић је убрзо смењен а његове коалиционе колеге покушале су да се ограде од свега. Зоран Ђинђић као премијер тврдио је да ДОС није имао никакве везе са упадом у Савезну управу царина, и да је то Забуновић урадио на своју руку, међутим његова изјава дата једном листу могла би да се протумачи другачије. „Мени се јавио 6. октобра, тадашњи

Ацо Михајловски власник
демолиране посластичарнице

шеф маркетинга Милан Стевановић, звани Пиксел, и рекао: Имамо прилику да приведемо Кертеса, да узмемо документацију из царине- да ли да то урадимо? Ја сам рекао: Урадите, али немој неко да погине.

Следећег дана сам видео да је Забуновић ту ушао, а после пет дана сам рекао Лабусу да направи комисију и оде тамо", изјавио је Ђинђић, покушавајући да се огради од свега. Слично је реаговао и Мирољуб Лабус који је упад Забуновића, назвао „грешком која је одмах исправљена”. Предузеће „МПС” чији је власник Душан Забуновић бави се увозом акцизне робе, цигарета, парфема и алкохолних пића.

Шверц алкохола

Једно време Забуновић је председавао удружењем слободних царинских продавница односно фри-шопова, када се снажно супротстављао њиховом затварању. Пре 5. октобра у јавности се представљао као жртва Марка Милошевића који му је, према његовим речима, уз помоћ Михаља Кертеса отео фри-шопове на српско-македонској граници. Његове наводе нико није доказао ни пре ни после петооктобарске револуције.

У последње време у јавности се све чешће могу чути оптужбе да је Забуновић са својом фирмом укључен у шверц алкохола. Иначе његова фирма бави се увозом акцизне робе, цигарета парфема а пре свега алкохола. Руска штампа је Забуновића окарактерисала као власника једног од највећих олигарха у Србији који се бави шверцом дувана и алкохола.

Руски новинар у репортажи са лица места известио је руске читаоце, да Забуновић располаже са позамашном пословном империјом, која је лоцирана у центру града. Са пословним проблемима Забуновић је почео да се сусреће почетком ове године. Пре неколико месеци откривено је

да је ”МПС” увезао фалсификовани виски „балантајнс” који је стигао из Бугарске. У магацину фирме пронађено је 9.422 флаша фалсификованог вискија „балантајнс”.

Финансијска полиција утврдила је да је, према фактури, виски на коме су биле фалсификоване акцизне марке и фалсификоване трговачке декларације, набављен од фирме „НС Трејд кооп д.о.о.” Београд, по цени од 346 динара по флаши. Касније се испоставило да је „НС Трејд кооп д.о.о.” фантомска фирма која нигде није регистрована. Да је виски набављен од фирме „НС Трејд кооп д.о.о.” и да он није знао да је виски фалсификован тврдио је и Забуновић али је полиција ипак против њега и његовог књиговође поднела кривичну пријаву.

Забуновић је тада тврдио да су магационери „МПС-а”, открили да виски није упакован у оригиналне кутије и да је он одмах о томе обавестио званичног увозника „Елајд Домеску”, коме је виски послат на анализу.

Према његовој тврдњи, док је трајала комуникација између „МПС-а”, британске централе, и београдског огранка „Елајд Домека”, представници те фирме пријавили су полицији постојање фалсификованог вискија у магацину „МПС-а”.

Упркос томе што је власник „МПС-а” покушао да остави утисак у јавности да је и сам жртва преваре, јавно тужилаштво Другог општинског суда имало је другачије мишљење. Тужилаштво је изразило сумњу да је Забуновић у намери да прибави противправну имовинску корист, купио од непознате особе око хиљада вискија „балантајнс” за 3.268.962 динара у кешу, а потом у пословној документацији лажно приказао да је виски купљен од предузећа „НС Трејд кооп д.о.о.” из Београда.

Забуновић је на тај начин избегао да његово предузеће плати порез на промет у износу од 544.609,22 динара. У последње време Забуновић се спомиње као један од инвеститора који је са својим страним партнерима купио у НАТО бомбардовању разрушену зграду пословног центра ушће.

ОД ПЕПЕЛА СПАЉЕНИХ ЖИВОТИЊА ЗАГАЂЕНИ И ВАЗДУХ И ЗЕМЉА

Упркос обећањима саветника премијера за пољопривреду Стојана Јефтића да крематоријум у Овчи више неће радити сезона спаљивања паса је поново почела

Пећ за спаљивање животиња не престаје да ради тврде становници околних кућа

Пепео спаљених животиња лети околу и загађује околне њиве и баште одакле сељаци доносе поврће на београдске пијаци

Иако чланови „Орке“ организације за поштовање и бригу о животињама истичу да су хигијенско-санитарни услови у кафилерији у Овчи, после њеног реновирања, знатно побољшани, становници Овче поново су пуни стрепње за своје здравље. Кажу да је ваздух поново пун гаражи спаљених животиња док се несносан смрад шири насељем. Опасност прети и од бесних паса који су у више наврата бежали из азила.

У овом насељу после реновирања које је трајало око годину дана, крајем јула, поново је почела да ради пећ за спаљивање животиња. У питању је пробни рад од осам месеци. Као и до сада представници градске владе и Секретаријата за заштиту животне средине, тврде да имају све потребне дозволе за рад. Ипак грађани који живе у околини кафилерије протестују, тврдећи да град нема никакве ингеренције јер он није власник поменуте локације и да је општина Палилула прошле године изричито забранила рад азила.

После неколико петиција мештана Овче, Скупштина општина Палилуле, донела је одлуку да се крематоријум азила за псе у Овчи затвори. Међутим, после паузе од неколико месеци сезона спаљивања паса у овом насељу је поново отворена.

Како истичу мештани, после више од годину дана успели су да докажу да град Београд није власник спорних објеката ни земљишта на којима се они налазе, о чему сведочи и решење Министарства грађевине. Према њиховим тврдњама, инспектор Министарства донео је решење којим се налаже да се у року од 3 дана, спорни објекти сруше.

Новац од инфостана довољан за изградњу кафилерије ван насеља

Мештани Овче који живе у непосредној близини кафилерије за псе и мачке из чијег димњака без престанка куља дим који загађује околину и угрожава њихово здравље истичу да би проблем могао бити лако решен и објекат измењен само да постоји за тако нешто жеља код надлежних државних органа. Према њиховим речима грађани кроз уплатнице инфостана, плаћају сваког месеца допринос за грађевинско земљиште и еко заштиту. Новац који се прикупи на тај начин могао би да послужи да се кафилерија исели на неку другу локацију ван насеља. Град Београд, како они тврде, кроз 470.000 уплатница Инфостана прикупи месечно између 175.000 и 200.000 евра.

После огромног притиска од стране појединих чланова ИО Скупштине града, доноси се решење којим се предвиђа да се у року од 90 дана прикупе неопходне грађевинске дозволе. Они кажу, да је сасвим очигледно да је азил, годинама радио противзаконито и да су они на основу решења о привременој грађевинској дозволи од марта прошле године, лажно приказани као власници.

Како истичу мештани, у кафилерији у Овчи не спаљују се само пси луталице већ и мајмуни који су коришћени у експериментима у Институту за имунологију и вирусологију „Торлак“. Такође спаљиван је и отпад са Војномедицинске академије и још неких медицинских установа. Једно време међу мештанима овог насеља владала је права паника после сумњи да су у крематоријуму спаљивани мајмуни заражени ХИВ вирусом.

Такву вест нико од надлежних није желео ни да демантује ни да потврди. Из института за имунологију и вирусологију само је стигла информација да се лешеви животиња, пошто крематоријум у Овчи не ради, замрзавају на минус двадесет степени, док се не пронађе неко решење. Решење је пронађено и крематоријум у Овчи поново је отворен.

Крајем јануара 2002. године у просторијама Владе група мештана, који имају куће уз саму кафилерију, разговарала је са саветником премијера задуженог за пољопривреду као и представником Министарства за урбанизам и грађевину и Управе за заштиту животне средине, о раду азила за псе и мачке и крематоријуму на Овчанском путу у градском насељу Борча. Стојан Јефтић саветник републичког премијера за пољопривреду тада је огорченим мештанима обећао да пећ неће више да ради на тој локацији.

Међутим, договор није испоштован. Секретаријат за заштиту животне средине Београда, одлучио је да се објекат реновира и поново отвори, уз образложење да је то неопходно с обзиром на учесталост појављивања беснила на територији града Београда. Тако је поново на истој локацији одобрен смештај животиња заражених беснилом и то уред насеља.

Пећ за спаљивање животиња непрекидно ради

Према причама оних који живе у непосредном комшилuku кафилерије, пећ за спаљивање животиња је већ прве ноћи, након реновирања, неконтролисано радила, иако је дозвољен рад само дању од 7 до 15 часова. Како они кажу од дима и смрада, не може нормално да се дише иако су наводно уграђени филтери на димњаке. Док нису постојали филтери пепео заражених животиња летео је километрима унаоколо све до Падинске скеле где се гаји поврће којим се снабдева пола града.

Житељи околних кућа тврде да су смрад и дим стварали ефекат „биолошко-хемијског бомбардовања“. Како кажу ефекат се обнавља поновним пуштањем пећи у рад. Према њиховим речима, за време несташица бензина угинули пси и мачке данима су лежали на једној гомили, чекајући да стигне нафта да би били спаљени.

Смрад који се се тада ширио био је несносан. Они упозоравају да свакодневно страхују за себе и своју децу, јер вирус беснила може да буде смр-

Ко спаљује животиње

Законом о здравственој заштити животиња град Београд је задужен за делатност комуналне зоохигијене, односно за сакупљање и нешкодљиво уклањање животињских лешева, као и да предузима мере хватања и уништавања паса и мачака лугалица, савременим методима и на хуман начин. За остваривање ове делатности Извршни одбор Скупштине града је одлучио да се уговором повери републичкој јавној установи Ветеринарској станици „Београд“, обављања послове комуналне зоохигијене на територији свих 10 градских општина

Da bi ispunili obaveznu izradu i primenu Detaljne analize uticaja na peći na životnu sredinu gradski sekretarijat za zaštitu životne sredine smatrao bi da je i katedru zoohigijene sa veterinarskog fakulteta da bi putem ovog dopisa bili oslobođeni izrade i primene analize uticaja na životnu sredinu.

DEPARTAMENT ZA ZOOHIGIJENU
FACULTET VETERINARSKE MEDICINE
UNIVERZITET U BEOGRADU

DEPARTMENT OF ZOONIGIENE
Faculty of Veterinary Medicine
University of Belgrade

UNIVERZITET U BEOGRADU
VETERINARSKI FAKULTET
KATEDRA ZA ZOOHIGIJENU
BEOGRAD
FONE (011) 664-173, FAX 685-976, P.O. BOX 370, YUGOSLAVIA

PEČI BR. 72
DATUM: 07.07.2001.

BEOGRADSKO SEKRETARIJATU ZA ZAŠTITU ŽIVOTNE SREDINE
Beograd

Pojmovni-termini (nemački, engleski, latinski, ruski dr.) koji se koriste za neškodljivo uklanjanje leševa i klaniranih konfiskata:

- livoder
- livoder
- živodernica
- kafilerija (od staronemačkog kafiler, kafaller)
- Abdeckerei
- Wasenmeister
- Caviller
- Kafeller
- Flaying (place)
- Flayinghouse
- Knacker's yard
- detegere
- excoiriare
- Kefal uber
- skotomogiljniki
- utijustanoviki

Pod izrazom-terminom »kafilerija« podrazumeva se fabrika koja prerađuje leševe uginulih životinja, nejestive sporodne proizvode i otpatke životinjskog porekla sakupljenih sa teritorije opštine ili više opština.

Beograd
9 juli 2001 god

Šef
Katedre za zoohigijenu
Fakulteta veterinarske medicine
Univerziteta u Beogradu
Prof. dr. Branka Rađenković-Damjanović

Извршни одбор Скупштине општине Палилула на 25. седници одржаној 4. 5. 2001 године, поводом ИНИЦИЈАТИВЕ ЗА ИЗМЕШТАЊЕ АЗИЛА И КРЕМАТОРИЈУМА ЗА ЖИВОТИЊЕ ИЗ ОВЧЕ, на основу члана 54. Одлуке о организацији и раду органа општине Палилула ("Службени лист града Београда", број 19/2000), донео је

ЗАКЉУЧАК

1. Упутити иницијативу Скупштине града Београда за измештање Азила и крематоријума за животиње из Овче на локацију која је комунално уређена и довољно удаљена од насеља.
2. Текст иницијативе са образложењем придржити Одељењу за комунално-грађевинске послове СО Палилула.

ИЗВРШНИ ОДБОР СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ПАЛИЛУЛА
Број: 06-25/2001-VI-2 - 4. 5. 2001. године

ПРЕДСЕДНИК

Ђорђе Мазовић, с. р.

СЕКРЕТАР СКУПШТИНЕ

Горан Лонџар

Тачност отправка провера:

VETERINARSKA STANICA "BEOGRAD"

Tel. 764.366, fax 760-418
Beograd, 29 novembra 119

S. z. 1001

V-01-501-66

9. Julij, 2001. godine
dupli kr. 1/6

SKUPŠTINA GRADA
SEKRETARIJAT ZA ZAŠTITU ŽIVOTNE SREDINE
BEOGRAD

Poštovane gospodu,

Molimo Vas da nam nistno u pismenoj formi odgovorite na nekoliko pitanje:

- kako se i na osnovu kojih dokumenata Grad odnosno Sekretarijat za zaštitu životne sredine predstavlja kao vlasnik objekta, uređaja i oprema na našem objektu u Ovcu, gde smo ukinuili vlasništvo;

- na osnovu kojih dokumenata dobitiće privremenu gradjevinsku dozvolu za izgradnju poslovnih objekata;

- da li je moguće da gradski višnji nisu našle za štedno da čuju, piteju, potovu, obaveste ljude koji se ovim pitanjem bave više od 30 godina;

Smatramo iz životne sredine i kao gradnju ovog grada prestasli su smo saznatiem da gradski višnji mogu da stvaraju tuđi plac i objekta, da dobiti gradjevinsku dozvolu, najvi izvodišne radove bez znanja i dozvole vlasnika. Takođe iz životne sredine saznajemo da se Grad angažovali druge kafilerije i da smo zezadi na spaljivanju konfiskata o kojima Vi misle negirati.

Molimo da nam ovo hitno obradite.

Takođe molimo da nam dostavite imena i prezimena ljudi koji su učestvovali u izradi Vešeg programa o rešavanju problema pasa i mačaka kućnog

S poštovanjem,

Prava pitanja ovog i drugih dopisa šaljem elektroničkom putem adrese: Miroslav Pantić je odgovorni tajnik, što se vidi iz nadnevnika na stranici 17/177

Prilomljen: organ poslovanja Veterinarske stanice Beograd

2001. god. 119

Tenzeta Popić

Veterinarski inspektor ona ko je vlasnik životne sredine saznajemo da gradski višnji mogu da stvaraju tuđi plac i objekta, gde smo ukinuili vlasništvo

Broj 323-20/22171-01-2001

15.06. 1621 Red

Republički veterinarski inspektor Ministarstva poljoprivrede, štucarstva i veterinarstva Republike Srbije za grad Beograd, na osnovu čl. 54. st. 1. tačk. 11. Zakona o zdravstvenoj zaštiti životinja ("Sl. glas. РС", br. 21/91, 30/92, 33/93 i 32/99) i čl. 192. Zakona o oštatom uređenju postupku ("Sl. glas. РС", br. 35/96) dostavi

РЕШЕЊЕ

1. ЗАБРАЊUJE SE utvoriti privremena, uređaja i oprema u objektu komunalne ZOO životinja u Ovcu, Savačka ulica br. 43, u sistemu JBC-Beogradska stanica Beograd u Beogradu, Ulica 29. Novembra br. 119.

Zabranu iz privremene stane odnosi na toču narednih dana od donošenja rešenja i traje do dobijanja saglasnosti o uslovnosti veterinarsko-sanitarnih uslova, u tom objektu od strane Ministarstva poljoprivrede, štucarstva i veterinarstva Republike Srbije - Sektor za veterinarstvo. Žalbe izjavljaju četita ovog rešenja uz odluku o žalbi izdatu istovremeno.

Образложење

Dana 13.04.2001. godine republički veterinarski inspektor je u postupku primio veterinarsko-sanitarnu kontrolu u objektu komunalne ZOO životinja u Ovcu, Savačka ulica br. 42, a na osnovu broja 323-07-00483/2001-03 od 3.04.2001. godine latic od strane Ministarstva poljoprivrede, štucarstva i veterinarstva РС, a u ime narednih broja 323-07-00567/2001-03, izvodi se od strane Drugitka za zaštitu životinja "Arma" i Udruga "HELP ANIMALS", ujedno znanjskim broja 225076 saopštenje. Navodim objekat ima saglasnost Ministarstva poljoprivrede, štucarstva i veterinarstva РС. Sektor za veterinarstvo o prikladnosti veterinarsko-sanitarnih uslova. U skladu sa rešenjem na zahtev veterinarski inspektor je nalazilo da se u roku od 15 dana od donošenja nalaznice ministarstvu radi utvrdjivanja ispunjenosti uslova.

Kontrolom izlaska nalaznica mora biti 06.06.2001. godine po zahtevu broja 01/174 republički veterinarski inspektor je komunicirao sa JBC-Beogradska stanica Beograd radi u ostvarenju radi utvrdjivanja nalaznice mora biti. U skladu sa rešenjem u privremenoj stani broj 225076, zbog čega je radimo kao u privremenoj stani.

Protiv ovog rešenja može se podneti žalba ministru nadležnom iz oblasti veterinarstva Republike Srbije u roku od 15 dana od donošenja ovog. Žalbe takođe mora od 15.06.2001. godine administrativno tajnik izdati sa izredom ovog. Sektora.

Žalbe protiv ovog rešenja može se podneti ministru nadležnom iz oblasti veterinarstva Republike Srbije u roku od 15 dana od donošenja ovog. Sektora. S. z. 1001. Zakona o oštatom uređenju postupku ("Sl. glas. РС", br. 35/96).

Rešenje u Ministarstvu imenovanog inspektor i ministarstva i veterinarstva РС - Sektoru za veterinarstvo, broj 323-20/22171-01-2001, datu 14.06.2001. godine.

- Деловне вештачили:
- JBC - Veterinarska stanica Beograd, Beograd, 29. novembra br. 119
 - Objektu komunalne ZOO životinja: Ovcu, Savačka ulica br. 43
 - Organoм координариту за инспекцијске послове - Savačka inspekcija, Beograd, 27. aprila br. 43
 - Republički veterinarski inspektor 3. Plovanje

РЕПУБЛИЧКИ ВЕТЕРИНАРСКИ ИНСПЕКТОР

Ovaj rešenje saopšteno je rad veterinarski inspektor, Miroslav Pantić, a zvezdenica od 02.07.2002. i 03.09.2002. godine pred odgovara gradski Beograd

тоносан. Према члану 2 Закона о здравственој заштити животиња, беснило се налази на 12 месту од 38 заразних болести, од којих оболевају животиње, због последица које оно изазива. У члану 21 тог закона, стоји да уколико постоји сумња или је утврђено да нека животиња болује од неке разне болести, мора бити стављена у карантин а први од три услова који карантин мора да испуњава јесте да се налази ван насеља.

Према том истом правилнику објекат би морао бити најмање 1000 метара удаљен од најближе куће. Захваљујући Министарству пољопривреде и Секретаријату за заштиту животне средине Београда, карантин за бесне псе налази се усред градског насеља са 200 кућа. Крајем прошле године из кафилерије побегао је пас који је ујео једног мештанина. Случај се поновио 29. јула 2002. године пред више од 50 сведока који су могли да буду потенцијалне жртве.

Пошто објекат није прикључен на градски водовод и канализацију, потенцијално контаминирање фекалије изливају се директно на суседне њиве, засејане хлебним житом и поврћем које се продаје на београдским пијацама. Посебан проблем представља то што се у крематоријуму не спаљују само угинули пси већ и животиње коришћене у експериментима као и лабораторијски отпад и много чега другог. Иако су мештани више пута тражили да Министарство пољопривреде, спроведе анализу загађености земљишта и подземних вода у непосредној близини кафилерије, њихов захтев никада није испуњен.

Мештани истичу да је министар Веселинов заједно са првим човеком ветерине у Србији мр Павловићем потписао Решење којим се дозвољава рад карантина за псе и мацке и кафилерије усред насеља супротно важећим законским прописима. Кажу да располажу подацима да су прошле го-

дине у кафилерији спаљене 22 тоне биохазардног отпада, односно лешеве животиња коришћених у експериментима у „Торлаку“.

Мештани истичу да су и функционери града задужени за заштиту животне средине недовољно стручни и неодговорни јер дозвољавају да животиње буду угрожене. Бранислав Божовић, градски секретар за заштиту животне средине на све оптужбе одговара да је комшијама пансиона помнута институција одувек сметала. „Дешавало се да нам унесу отров, баце експлозив или протуре бесног пса“, рекао је Божовић.

Пансиону за псе немогуће је прићи. Обезбеђење је огромно. Да би се сликало неопходне су дозволе Ветеринарске станице Београд.

Загађени и ваздух и земља

Према речима мештана Овце који живе у комшилuku кафилерије пепео заражених животиња километрима лети околу по њивама са којих се поврћем снабдева већи део становништва Београда. Крематоријум је поред тога злоупотребљен за уништавање отпада из болница што, како кажу, мештани представља праву биохемијску бомбу. Поред загађеног ваздуха, загађена је и околна земља, не само пепелом спаљених животиња већ и отпадним водама које се изливају из Азила који нема решен санитарни чвор.

НАКАРАДНО СУДСТВО

Једну брачну тековину већ 16 година решава 12 судећих судија на око 52 рочишта
Маратонски поступак започет је 1986. године, саговорница је тада имала 51. годину данас 67
Каже да су је варали сви почев од адвоката, судија, до вештака
Напомиње да нико не би требало да гаји илузије да мито и корупција не постоје у судству
Према њеним речима то су само шарене лажи које надлежни сервирају народу
Можда је према њеним тврдњама има чак много више него раније
О спорости судства не жели ни да говори. Каже свака прича би била сувишна

Извршна власт је више пута за протекле две године показала како тежи да правосуђе потчини себи и инструментализује га, а судије и тужиоци су се томе јавно супроставили. Међутим, колико је за осуду тај потез власти толико је и овај други, да се судство упусти у јавне полемике преко медија, са извршном влашћу. Овакве и сличне констатације изречене су на једном од скупова посвећених самосталности судства.

Поред сталних притисака који долазе од представника власти судство није преболело ни многе друге бољке. Захваљујући народу који има дугу традицију суђења за све и свашта судови су затрпани гомилом предмета. С друге стране министар правде Владан Батић у својим личним промоцијама ослободио се политички неподобних судија које су заменили млади неискусни, који муку муче како да се изборе с гомилом материјала, тако да уместо да неки спорови буду окончани они се пролонгирају до бесконачности.

Одлуком председнице Окружног суда Виде Петровић-Шкоро, оформљена је комисија пензионисаних судија Врховног суда и Другог општинског суда, који треба да помогну млађим колегама, пре свега онима у Другом општинском суду. Према нашим сазнањима, госпођа Шкоро се одлучила на овај корак под притиском међународне заједнице, која је поставила услов да се реше сви спорови старији од три године уколико Југославија жели у Европску унију.

Испомоћ је стварно дошла међутим, како нико нема превише времена, све се свело на руком писане препоруке како да се поступа код конкретних случајева, до којих су искусне

судије дошле на брзину прелиставајући предмете, од којих неки садрже и по неколико хиљада страница. Многи грађани су на тај начин доведени у позицију да изгубе процесе иако је према њиховим тврдњама право на њиховој страни. „Када није одржано моје рочиште, јер се судија није појавио отишла сам у судску писарницу и затражила да погледам свој предмет.

Младић који је тамо радио најпре није желео да пристаје на то а онда је ипак услишио моје молбе. Било ми је врло чудно зашто тако реагује, ако ја по закону имам право да у свако доба прелистам свој предмет. Када сам га отворила све ми је било јасно. У предмету сам затекла руком ижврљан папир који је предствљао препоруке, младом судији како да поступа у мом предмету.

Да је рађено како треба спор би већ био окончан

„Судија је једна млада жена, која се не сналази у целој ситуацији и очигледно не зна неке ствари. Када сам је први пут видела рекла ми је тетка треба ми неколико месеци да би прочита-ла предмет. Ја сам јој рекла да ће јој за то требати године. Било ми је на неки начин жао што мора да проучава око хиљаду страница и да исправља нечје грешке”, каже наша саговорница и додаје да свега овога не би било да су судија ради-ле свој посао ваљано и на време.

Како су ми потврдили, касније и адвокати неко ко је дошао као испомоћ из Врховног суда, вероватно се предметом није много ни бавио, па је напаравио такве пропусте, који би тешко промакли и самом почетнику", прича једна суграђанка која је искусила све голготе вишедеценијског суђења, а која из разумљивих разлога пошто судски процес још увек траје жели да остане анонимна.

Вишедеценијски спор

Када је средином осамдесетих година поднела тужбу против супруга за непоштовање уговора о подели бракоразводне тековине није ни слутила да ће се спор развлачити годинама, као и да ће искусити све негативне карактеристике судства. „Када сам једном приликом свратила на кафу код бившег супруга, упитала сам га када ће да ми исплати оно што ми следује по основу уговора о подели брачне имовине, односно половину куће и гараже, понудио ми је 10.000 марака, што није представљало ни трећину онога што је био у обавези да ми исплати.

Тада сам му напоменула да ћу своја права да остварим преко суда а адвоката ћу да платим када добијем оно што ми следује, пошто нисам имала пара. Он ми је тада изговорио да ће адвокату и судијама дати оно што припада мени само да би одуговлачили спор", каже огорчена жена која додаје

да тада претњу није схватала тако озбиљно док се сама није уверила у супротно.

Сада јој после 16 година развлачења по судницама прети опасност да изгуби спор и плати 18 000 марака на основу трошкова суђења. Све је започело 1986. године када је поднела захтев Другом општинском суду да јој бивши супруг исплати новац на име поделе имовине како је наведено у уговору о деоби брачне тековине. Судија врховног суда препоручио је својој млађој колегиници да захтев одбаци као застарео иако по закону о облигационим односима брачна тековина не застарева.

Маратонски поступак започет је првим рочиштем 22. децембра 1986. године и до дан данас није окончан. Иако је према тврдњама адвоката наше саговорнице врло чист и једноставан за доношење правилне и законите одлуке. Предмет је од првог рочишта претрпео сила одлагања, које због спречености судија да посао заврше до краја, које због одуговлачења поступка од стране пуномоћника туженог адвоката са разним предлозима и поднесцима, који су према речима наше саговорнице водили искључиво одуговлачењу поступка.

Стране у спору у међувремену остариле

Саговорница је имала 51 годину када је поступак започет а сада има 67 година, па се сходно томе поставља питање да ли суд чека да се законом загарантовано право оствари после смрти. У решавање једне брачне тековине ангажује се 12 судија који су заједно одржали 52 рочишта. Године 1986. спор је водила судија Гордана Михаиловић која је у међувремену постала председник Другог општинског суда.

Она је одржала 15 рочишта. Иако је већ 1987. године могла да оконча спор јер је тужени признао да није измирио своје обавезе према тужиљи, судија Михаиловић то није учинио. Прилику да то учине пропустиле су и судије Јакшић и Петричевић на чијим рочиштима је тужени такође признао да своје обавезе према бившој супрузи још увек није измирио. Судију Михаиловић је најпре заменила судија Весна Јакшић са 16 рочишта.

Затим су се судије смењивале брзином светлости. По једно рочиште су одржале судије Љиљана Павловић Главонић, Милан Перковић, па поново Главонић, да би предмет поново био враћен судији Јакшић. У међувремену за рочиште од 17. маја 1993. године одређена је Вида Петровић-Шкоро. Затим се рочишта од стране тог суда не заказују пу-

Судија и по три године није заказивао рочиште

Увек се поставља питање зашто неко толико година пристаје да се потуца по судовима. Како каже наша саговорница она је желела само да оствари своје право које као супруга има. Када се упуштала у судски процес, није ни слутила да ће он толико дуго да траје и да су оне приче о спорости судства тачне. У њеном случају чак је један од судија и признао да се случај кретао у погрешном правцу али поставља се питање зар нико није нашао за сходно да га једном оконча и донесе пресуду. Уместо тога и сам суд је у заказивању рочишта правио дугачке паузе и до три и по године.

П-5289/86 Тузија 21-М-1986-Г ПРЕСИДА 11-5289/86
 Рашица ГМ 22-78/91
 П-2590/91

ТВ: Васил Рачић, познате исправне Рачи
 ТК: Васил Саборац

Захтев: раскида и утврђење брачне имовине
 закључен 26. маја 1976. године
 утврђује се да је Миленија савласни
 са Ј. депа савласни... да се
 обавезује издати за њу... да се
 одговарајуће рачунају... да се
 одговарајуће рачунају... да се

Значајност овог случаја је: одрасла мушкарца који се бори у
 браци са својом млађом браћом... да се
 одговарајуће рачунају... да се
 одговарајуће рачунају... да се

Миленија је извршила утврђење обавеза и из
 њих није са својом браћом... да се
 одговарајуће рачунају... да се

По раскидању брака закључено је, на послеразној
 као административна маје Вишење.
 Партица је отишла у партизанску службу, учешћу
 у војној служби и партизанској служби... да се
 одговарајуће рачунају... да се

Утврђено је да је пре овог брака Миленија вод
 да спор против Тузије за утврђење брачне имовине
 више у њеном интересу него у интересу саобраћаја... да се
 одговарајуће рачунају... да се

Закључено је да је спор... да се
 одговарајуће рачунају... да се

не три и по године дакле од 1993 до 1997. године, када се за рочиште одређује судија Љиљана Мујагић. За време паузе од три године, тужиља је у више наврата безуспешно интервенисала код тадашњег председника суда, судије Точанца, како би се заказало рочиште и спор коначно привео крају.

Неке судије у међувремену напредовале у карјери
Иако се наша саговорница од свог бившег супруга споразумно развела још далеке 1976. године, судски спор о подели брачне тековине још увек траје. Своја права о неиспуњењу обавеза из уговора о подели имовине затражила је 1986. године. У току вишедеценијског суђења одржано је чак 52 рочишта. Брачну тековину решавало је укупно 12 судија, иако су готово сви били у прилици да спор окончају пошто је тужени више пута изјављивао да није испунио своје обавезе према бившој супрузи. Неки од судија, који су чинили огромне пропусте у поступку, данас су на положајима. Судија Гордана Михаиловић која је одржала 12 рочишта у међувремену је постала председник Другог општинског суда а Вида Петровић-Шкерић председник Округног суда.

Међутим да ли због интервенције њеног супруга, коме је одговарало пролонгирање или због немарности правосудних органа спор је наставио да се развлачи годинама, делећи судбину неколико хиљада предмета који чекају на пресуду и по тридесет година.

После шест месеци за рочиште заказано 4. септембра 1997. године задужује се судија Дрнда Љиљана. Конкретним предметом затим бива задужена Миленија Петричевић, која је одржала четири рочишта. После десет месеци за рочиште заказано за дан 13. април 1999. године одређује се судија Винка Беркар Никчевић, коју мења поново судија Петричевић, која заказује три рочишта за 2000. годину. Међутим, пошто ни она није успела да спор приведи крају предмет бива додељен судији Драгани Ровчанин. У време када овај последњи судија већ залази у суштину ствари одређује се нови судија Тамара Костић са предметом, дебелим и раскупусаним.

Само један летимичан поглед на обиље материјала довољан је да се код младог судије са недугом праксом изгуби и оно мало ентузијазма који постоји. Тако предмет који је скоро доведен до краја поново наставља да луга. Тужиља напомиње да би при оваквом стању ствари најблаже речено било сврсисходно да предметом буде задужен последњи судија од промењених једанаест, имајући у виду да је обавио одређене процесне радње и у току је са процесом вештачења и погледу процене вредности предмета парнице. Наша саговорница каже да се током вишегодишњег суђења сусретала заиста са невероватним стварима и да се као жена осећа незаштићено и напуштено од надлежних органа који би требало да спроводе правду.

Она спада у ону групу жена које су тако честе на нашем поднебљу, навикле да трпе и ћуте. Када је видела да се више не може, затражила је своја права преко суда, желећи да њена ћерка једног дана има свој дом. Каже да су је варали сви почев од адвоката, судија, до вештака. Напомиње да нико не

REPUBLIKA SRBIJA
 DRUGI OPSTINSKI SUD U BEOGRADU
 VI Su.br.63/02
 Dana 25.02.2002.god.
 Beograd

Bulevar Kralja Aleksandra 106
 BEOGRAD

Povodom Vašeg dopisa od 20.02.2002.god., tj. pritužbe na rad ovog Suda u predmetu P.br.2590/91, obaveštavam Vas da sam izvršila uvid u spise predmeta, kao i u izjašnjenje postupajućeg sudije, te da Vam mogu saopštiti da je postupajućoj sudiji Tamar Kostić ovaj predmet dodeljen u rad krajem januara 2002. godine, te da je nakon upoznavanja sa predmetom preduzela u njemu određene procesne radnje, a prvenstveno se to odnosi na izvođenje dokaza veštačenjem, imajući u vidu da je prethodni postupajući sudija odredio izvođenje dokaza veštačenjem preko Gradskog zavoda za veštačenje, koji je vratio predmet uz obrazloženje da nisu u mogućnosti da obavе veštačenje. Zbog toga će biti određeno novo veštačenje, u коме će biti preciznije formulisani nalog veštaku.

PRESEDNIK SUDA
 Gordana Mihailović

Судски вештак тражио мито од 5.000 евра

„Док сам чекала да посао буде обављен на врата ми је покуцао стални судски вештак за привредне, општинске и окружне судове у републици, кога не желим да именујем јер не желим да имам непријатности. Три дана је он седео код мене више сати и убеђивао ме, да му, да би извршио вештачење платим 10 000 марака. Прво пет а по обављеном послу још толико, рекао је да не треба да бринем јер ћу на крају добити 100 000. Како сам касније сазнала поменути судски вештак је долазио код мене иако судија још увек није био издао налог за вештачење. Вештак је долазио код мене од марта до маја а налог од судије је добио тек крајем јула”, прича саговорница.

би требало да гаји илузије да мито и корупција не постоје у судству. Према њеним речима то су само шарене лажи које надлежни сервирају народу. Можда је према њеним тврдњама има чак много више него раније.

О спорости судства не жели ни да говори. Каже свака прича би била сувишна. Предмет се само пребацује са једног до другог судије. „Годинама сам муку мучила да издејствујем да изађе вештак грађевинске и финансијске струке како би се проценио део непокретности који мени припада. Када је вештак грађевинске струке обавио посао било је потребно наћи оног финансијске струке.

Прво сам у Другом општинском суду платила тринаест хиљада динара да би вештак изашао на терен а онда док сам

Спој младости и старости

На иницијативу председника Окружног суда Виде Петровић-Шкери оформљена је група пензионисаних судија тог и Другог општинског суда који треба да помогну млађим колегама да окончају спорове старије од три године. То је један од предуслова да Југославија уђе у Европску унију, где сви спорови морају бити окончани за три године. Један од пензионисаних судија задужен је и за случај наше саговорнице, која се спори са својим бившем супругом о подели брачне тековине. Када је спор скоро приведен крају, пензионисани судија препоручио је својој млађој колегиници да тужилџин захтев за исплату дела имовине одбаци као застарели, иако по закону о облигационим односима бракоразводна парница никада не застарева а такође и сам тужени је у више наврата на рочиштима признао да није испунио своје обавезе према тужилџи. Наша саговорница је тако доведена у ситуацију да после 18 година суђења готово добијен спор изгуби и на име трошкова суђења плати 18 000 марака.

Sudija GORDANA BINAJLOVIĆ

22.12.1986 god.
16.01.1987 "
4.02.1987 "
26.02.1987 "
2.04.1987 "
22.05.1987 "

30.06.1987 god.
22.09.1987 "
4.11.1987 "
10.12.1987 "
14.01.1988 "
26.02.1988 "
4.03.1988 "
14.04.1988 "
15 ročišta

sudija VESNA JAKŠIĆ

11.10.1988 god.
8.12.1988 "
26.01.1989 "
14.09.1989 "
12.06.1989 "
14.03.1989 "
26.06.1990 "
8.10.1990 "
22.11.1990 "
4.12.1990 "
18.07.1991 "
4.10.1991 "
20.11.1991 "
24.02.1992 "
30.03.1992 "
10.04.1992 "
16 ročišta

sudija LJILJANA PAVLOVIĆ GLAVONJIĆ

2.07.1992 god.
1 ročište

sudija MILAN PEŠKOVIĆ

6.10.1992
1 ročište

sudija LJILJANA GLAVONJIĆ

5.11.1992 god.
1 ročište

sudija Vesna JAKŠIĆ

21.01.1993 god.
10.03.1993 "
17.05.1993 "
8.09.1993 "
17.09.1993 "
5 ročišta

U međuvremenu z. ročište od 17.05.1993 godine određena je sudija VIDA PETROVIĆ ŠKERO.

Zatim se ročišta od strane tog suda ne zakazuju pune tri ipo godine, dakle od 17.09.1993 godine do 18.03.1997 godine, kada se za ovo ročište određuje sudija LJILJANA MUJAGIĆ (posle 6 meseci), za ročište zakazano za 4.09.1997 godine opet promena - sudija IRINA LJILJANA.

Konkretnim predmetom biva zatim zadužena:

sudija MILENIJA PETRIČEVIĆ

21.11.1997 god
1.03.1998 "
19.05.1998 "
5.06.1998 "
sa 3 zakazanih ročišta

Posle deset meseci za ročište zakazano za dan 13.4.1999 s određuje se sudija VINKA BERKAR MIKOVIĆ. Opet tek posle deset meseci određuje se ponovo sudija MILENIJA PETRIČEVIĆ, koja zakazuje ročišta za: 18.02.2000 godine.
21.03.2000 "
9.06.2000 "
3 ročišta

Dalje predmet biva dat u rad sudiji IRAGANI ROVČANIN KOJA ODREĐUJE ROČIŠTA ZA 25.10.2000 god. i 8.02.2001 "

чекала да посао буде обављен на врата ми је покуцао стални судски вештак за привредне, општинске и окружне судове у Републици, кога не желим да именујем јер не желим да имам непријатности. Три дана је он седео код мене више сати и убеђивао ме, да му, да би извршио вештачење платим 10 000 марака. Прво пет а по обављеном послу још толико, рекао је да не треба да бринем јер ћу на крају добити 100 000. Како сам касније сазнала поменути судски вештак је долазио код мене иако судија још увек није био издао налог за вештачење.

Takodje tom prilikom smo se dogovorili da ona osane u stanu još 2 godine dok ne dobije sposposvteni stan. 1977. godine ja sam kupio novi automobil Zbrozev tužilji jer ona je tražila predhodno da prodam automobil marke Lada koji je ostao u mom vlasništvu pa da novac podelim na pola ja na to nisam pristao pa sam na ime te polovine automobila marke Lada kupio novi automobil stin što smo se dogovili da taj iznos koji sam ja platio na ime kupovine novih g automot se odnuzme na ime ukupne ziznosa kojiasam trebao da isplatim tužilji. Prilikom kupovine ovog novog autpobilca ja sam plati i porez i sve ostal e dažbine. Pošto je tužilja trebala da dobije novi stan ja sma se da njom dogovolio da podignem kredit kod prvo frime stan ja kasnije tužilja odustala pa je kupila nameštaj u Jugoehrpotu a kredit sam ja odplaćivao kod svoje firme. Tom prilikom kupio sam još konprietan nameštaj za stan i ovaj iznos koji sam platio za kupovnu stana po našem dogovoru predstavljao je dao koji sam se ugovorn obavezao da joj isplatim pa je za taj iznos i smanjen iznos koji sam oј trebao da isplatim. Kada je tužilja napuštala stan u kome je živea samnom do tada ja sam bio odsutan a ona je bez mog odobrenja i bez predhodnog odgovora iznela sve pokretne stvari i meni ostavila samo jedan stari ležaj. Ja znam da je ona dobila od svoje firme veličine 40 kvadrata te me mogau da objasnim kako su kupljene stvari i stvari koje je odnela stale u 40 kvadrata jer ja sigurno zanal da je moj stan isprazila odnoseći pokretne stvari ali gde ih je odnela ja ne znam. Takodje ističem da sam ja tužilji sa svoje devizne štedne knjižive isplatio iznos od 1.800 dolara i isto tokoliko maraka i ovim isplatanama ja ne mogu tačno da se izjasnim kada all postoji u kžižicama datum i ako što dan rekao tim isplatanama sam postunio po ugovoru o брачној текovini. Objasnjavam da sam ja pre nego što je tužilja odnela pokretne stvari, pšre nego što sam pogigao kredit i isplati navedenu sumu deviza nudio tužilji 205.000,00 odnašnjih dinara da joj odmah isplatim ona nije pristala. Sećam se da onog dana kada je istako rok iz ugovra ja sam ugovreni iznos teo da joj isplati preko njegovog brata od ujaka Lije Dobrtića ali ona je tada rekla prošao je jedan dan ugovrenog roka i neću da primi novac. Objasnjavam da je to uradila zašto što je hirovita. Takodje ističem da između mene i tužilje nikada nije postojao dovgor da ja kupim nekakv stan našoj kćerci i slično.

Na pitznaje pun. tužioca izjavljujem da smo još uvek živeli zajedno u stanu a nakon razvoda braka, ja sam živo u jedno sobi koja se zaključavala i koja je u stvari ćerkina soba, u to vreme naša ćerka je bila udata ali naglašavam da je ključ od te sobe imala tužilja a ja nisam menjao bravu jer sam bio puno najivan. Prilikom njenog isljenja iz stana ona nije odnela stvari iz ove sobe jer se radio od ečijem nameštaju jer sam ja posle platio ciganima da ga iznesu jer su bile stare. Ističem da sam ja tu sobu povremeno koristio kada sam bio u Beogradu a vrlo često sam bio van Beograda.

Вештак је долазио код мене од марта до маја а налог од судије је добио тек крајем јула. Нисам пристала тада на такве комбинације, већ сам отишла код председнице суда Гордане Михаиловић и рекла јој да не дозвољавам да ме уцењују када сам ја већ платила 13 000 динара за излазак судског вештака и да сматрам да то толико вреди а не 10.000 марака.

Председница суда није била претерано забринута што је њен службеник тражио мито већ је пристала да се ангажује вештак из завода за вештачење. А да сам хтела могла сам да га пријавим полицији али нисам", каже наша саговорница. Према њеним речима ствари ништа боље не функционишу ни у Заводу за вештачење који су одбили њен захтев уз образложење да не располажу вештаком финансијске струке. „Лично сам се уверила да то није тако.

После дописа који је завод послао суду да не располаже вештацима отишла сам лично у Завод. Док сам чекала да ме прими шеф Завода који је иначе и сам по струци економиста срела сам једног човека који ради у Заводу. Питам ја њега извините шта сте по струци грађевинац или економиста. Када ми је рекао да је економиста, а они су тврдили да немају финансијског вештака, и да је тренутно беспослен све ми је било јасно.

Или је неко намерно опструисао мој случај или се радило о једном великом немару и пре свега лењости", каже огорчена жена и додаје да је на крају на терен изашао судски вештак који је утврдио да је инфлација појела половину стана и гараже и да јој следује свега 2000 марака. „Разне ствари сам чула до сада али да инфлација може да поједе, непокретности то је за мене била новина".

Како каже наша саговорница на почетку спора њен део

непокретности је процењен на 205 000 динара што је по тадашњем курсу износило 30 000 марака. Према њеним тврдњама да је судском вештаку платила мито од 10 000 марака вероватно би се ствари другачије завршиле. На извештај вештака, тужиља је упутила приговор међутим како каже вештак је показао једну велику незаинтересованост. Пошто је исплаћен вероватно му више није у интересу да се бави целим случајем па је одбио да прими приговор и да се појави на рочишту.

На његовом појављивању не инсистира ни судија иако је на то закон обавезује. Наша саговорница тренутно чека ново рочиште. У међувремену, њен супруг је прибавио после 25 година сведоке који су изјавила потврдиле да је измирио своје обавезе из уговора о подели брачне тековине.

Апсурдно је то што му је требало више од 20 година да пронађе сведоке који су његови пријатељи или пословни партнери. Један од сведока је тако његов колега који је радио у канцеларији до његове, зар је требало толико година да би се он пронашао. Други сведок је човек кога ја у животу нисам видела нити чула за њега. Трећи сведок је једна жена на наша некадашња заједничка пријатељица, која тврди да сам ја пред њом и њеним супругом изјавила да ме је мој бивши супруг исплатио.

Не само да ја то нисам рекла већ она са својим мужем није ни била код мене јер је у то време већ била разведена", каже наша саговорница која додаје да је невероватно шта све може да прође на суду само да би се процес одуговлачио до бесвести. Наша саговорница дели својину на хиљаде оних који се годинама споре тражећи своја права на суду. Многи од њих у судницама остављају своје здравље и новац не дочекавши да спорови буду окончани. Апсурдно је што је код наше саговорнице у питању један наизглед сасвим једноставан спор око поделе бракоразводне тековине.

Како су Немци Србину из Београда
отели дете а домаћи органи им помогли у томе

СРПСКИ „БИН ЛАДЕН“

Љубомир Јовановић из Београда, годинама води беспощедну борбу са немачким правосудним органима и разним социјалним службама како би му дозволили да види сина

Његов син има шест година и до сада га је видео свега неколико пута. Од тамошњих органа етикетан је као балкански кољач и српски Бин Ладен. Биљана Ковачевић-Вучо из Комитета за људска права каже да је цела прича превише обојена емоцијама и да то није случај за Комитет

„Сатима сам чекао да би ме само примила јер је била у „страшним“ састанцима, како су ми рекли

Одмах на почетку моје приче пресекла ме је речима – јао ваша прича је пуна емоција, мени оне нису потребне већ само суве чињенице

Дајте да ми то прекинемо и да ви то мени напишете све на две стране. У реду, суве чињенице, али и оне морају да се обоје тим емоцијама, па зар нисмо људи

Слично је реаговао и Чугуровић из Министарства правде који је задужен за међународну правну помоћ.

Он је грубим тоном Јовановићу саопштио, да су Немци требали да га стрпају у затвор

„Такође ми је препоручио да превише не затежем. Није могао да схвати моје образложење да када тамо неки Немац може да тужи Шредера зашто то не бих урадио и ја

Ја немам више шта да изгубим“. Јовановић с друге стране поручује да ће највероватније да поднесе тужбе против нашег конзула у Штутгарту и Горана Свилановића, јер су саучесници у кривичном делу протеривања и повреде члана 8 Европске конвенције о заштити породице

Љубомир Јовановић из Београда, је актер једне од милион сличних, потресних прича, које се према његовим речима свакодневно дешавају у Немачкој. Никола, његов син има шест година, Љубомир, га је видео свега десетак пута у животу и то на сат времена. Дете живи са мајком, јер је тако одлучио немачки суд, а њему је ускраћено право да га виђа барем на сат времена месечно.

Огорчено, Јовановић каже, да је прошао све голготе исцрпљујуће борбе, за свог сина. Док је то трајало, разне социјалне службе, психолози, полиција потрудили су се да га етикетирају као психопату и терористу опасног по околину, коме се ни у ком случају не сме дозволити да оствари контакт са дететом. Према његовим речима социјална радница из Штутгарта назвала га је српским Бин Ладеном и балканским кољачем. Некада је та борба, како каже Јовановић, подсећала на борбу за живот и смрт.

„Осећао сам се као дон Кихот који се бори против бирократских ветрењача. На једној страни био сам ја који сам тврдио да нико не може да ми ускрати право да виђам Никола, а на другој страни они који су себи дали за право да ми га одузму, без икаквог ваљаног разлога. Тврдим, да је у питању отмица а не неко поштовање закона. Тога у Немачкој нема. Све што сам радио, радио сам само због тога да би повратио сина“, каже Јовановић и додаје да када је био надомак свом циљу протеран је из Немачке.

Стварност другачија од прича

Најбоље године свог живота и све своје снове оставио је у Немачкој. Када је одлучио да се тамо пресели, свакодневно је слушао хвалоспевне приче о тој земљи, у којој су по тим причама људска права строго поштована.

После дугогодишње, исцрпљујуће борбе, за остваривање својих права да може нормално да виђа свог сина, сада на такве приче одречно одмахује главом, док показује слике детета које је за шест година његовог живота видео свега неколико пута. Не зато што је то он тако желео већ зато што је то неко други одлучио.

Како каже, често поставља себи питање зашто се све то баш њему дешава, када је за врло кратко време боравка у

Немачкој, успео да се као вредан и добар студент интегрише у тамошње друштво. Да апсурд буде већи, како истиче Јовановић, због свог волонтерског рада неколико пута је приман у Скупштину града Штутгарта, када му је и сам градоначелник одавао признање за успешан рад. После протривања из Немачке 6. августа ове године, Јовановић, покушава да издејствује помоћ домаћих институција, за сада безуспешно.

Балкански кољач

Када је крајем осамдесетих година, Љубомир Јовановић одлучио да оде код мајке у Штутгарт, и тамо упише факултет, није ни слутио колико ће та његова одлука утицати на

Терориста из Србије

Када је полицији јављено да је на тамошњој железничкој станици подметнут експлозив, неколико специјалаца је одмах упало у Јовановићев стан. Затекли су га на спавању и прислонили му пиштољ на чело. „Ситуација је била врло драматична, онако сањивом ништа ми није било јасно.

Рекли су ми да се не померам и ништа не питам, док су специјалци вршили претумбачину тражећи експлозив. Испод кревета су пронашли још увек незавршен возић, који сам правио од дрвета и жице за Николу. Покушао сам да им објасним да је у питању играчка за мог сина међутим, није вредело. Замало да будем оптужен за покушај терористичког напада.

Тек по доласку специјалаца за антитероризам и њиховог вештачења немачки истражни органи су се уверили да је у питању заиста само дечји возић од кога ни у ком случају не може да се направи експлозивна направа”, каже Јовановић и додаје да је од тада стално живео у страху да ће кад год се нешто деси у граду он бити ухапшен и стрпан у затвор. „Уверио сам се да зато не морају да имају никакве доказе. Једноставно мој живот се претворио у ноћну мору”, каже саговорник.

Дечакова приврженост оцу

На једном од суђења, ја сам чекао у ходнику док је у судници био Никола са мајком. Била је то још једна од расправа да ли суд треба да ми дозволи да виђам своје дете. Пошто нисам био тамо људи су ми препричали како је текло испитивање мог сина. У једном тренутку судија је упитао Николу да ли препознаје неког са фотографије која се налазила на мом интернет сајту.

Никола је тада рекао – Да то сам ја и мој тата. Када га је упитао да ли би желео да видиш свог оца он је рекао да. Када сам ја ушао у судницу, незнајући шта се тамо пре мог уласка дешавало, видео сам Николу како седи поред своје маме и не скида свој поглед са мене. Гледао ме је са пуно љубави а када сам пролазио поред њега бојажљиво ми је махнуо, дајући ми сигнал да је он мој и да му приђем. Када сам пришао и пољубио га видео сам да је он у ствари страховао да сам ја њега заборавио и да га нећу препознати. Његова реакција била је шок за све присутне а поготово за његову мајку. Ја сам дете пре тога видео свега неколико пута у животу.

Последњи пут пре две године. Нико није веровао да ће после таквог једног вакума детету то остати у меморији – прича видно узбуђен, са сузама у очима Љубомир Јовановић. Како каже после те дирљиве сцене, дететова мајка је на суђењу постала врло агресивна, почела је да виче, покушавала је да Љубомира представи као једног монструма, психијатријског болесника.

„На вику и цику реаговала је судија која је рекла дететовој мајци да престане јер дете има право да виђа свог оца, због привржености према њему коју је показало”, каже саговорник и додаје да су одмах заказали термин за виђање. Сада то није било више сат времена већ два сата.

његов живот. Јовановић је 1988. године прво уписао Машински факултет, а онда када му се указала прилика пребацио се на студије енглеског и немачког језика, његову давнашњу жељу.

Имао је студентску визу и врло брзо се интегрисао у тамошњу заједницу. Лако је савладао језик, факултет му је добро ишао, па је одлучио да помогне и другим странцима да се лакше прилагоде животу у Немачкој. Бесплатно је држао курсеве немачког језика и припремао будуће студенте за факултет. Његов гест наишао је на добар пријем код тамошњих општинских власти па је био чест и радо виђен гост градоначелника Штутгарта.

Међутим, када је отишао у имиграциони центар да продужи своју студентску визу, Љубомира је чекало непријатно изненађење. Због тога што се без знања имигрантске службе пребацио са једног на други факултет, центар доноси одлуку да му се укине студентска виза и да буде протеран из земље.

Пошто је на територији бивше Југославије увелико беоо рат, аутоматски добија избеглички статус. У међувремену, упознао је жену свог живота, избеглицу из Сарајева, са којом је живео у скромној студентској соби. Судбина је спојила двоје странаца који су одлучили да упркос скромним условима живота прошире своју породицу.

Из те љубави 21. јануара 1996. године родио се Никола. Живот је нормално текао. Љубомир је отворио школу страних језика. Како су дани одмицали планови су се стално низали и све је обећавало да ће живот за ову породицу кренути набоље. Иза врата спремао се олуја, која ће заувек да промени животе ове наизглед срећне породице.

Политика је наравно, и овог пута имала одлучујућу улогу у томе. Зарађене стране у Босни и Херцеговини, потписале су Дејтонски споразум и Немачка је донела одлуку да протера избеглице из те бивше Југословенске републике, иако није имала право на то, јер није била потписник споразума. „Недељу дана по Николином рођењу одлуком имиграционог центра, требао сам да напустим Немачку у року од три месеца. Иако се Дејтонски споразум није односио и на држављане Србије, био сам се помирио са таквом одлуком и почео да размишљајам како да моја породица настави

Четворо деце под заштитом центра умрло

Неколико стотина хиљада људи сваке године, у Немачкој, покушава да оствари своје основно људско право да може нормално да виђа своје дете. Медији често пласирају у јавност потресне слике напуштених малишана, међутим, шта се дешава са оном децом и њиховим родитељима која су растављена по сили закона?

Двехиљадите године десио се преседан, Савезна Република Немачка, пресудом Европског суда за људска права са седиштем у Стразбуру, морала је да плати одштету од 35 хиљада марака, једном оцу, због претрпљене душевне патње, зато што му је ускраћено право да после развода виђа своје дете. Одштета је додељена на основу члана 8 Европске конвенције о заштити права породице.

Пресуда је отворила пут и другим обесправљеним очевима којима после бракоразводне парнице, немачки закон буквално отима децу, јер суд у 90 одсто случајева старатељство додељује мајци, која касније на све могуће начине покушава да ескивира да отац виђа децу.

Док је такво понашање мајке у већини европских земаља кажњиво, немачко законодавство готово увек стаје на њену страну. Да би социјалне службе и немачко правосуђе оправдали своје поступке, људи се етикетају на разне начине, проглашавају се психички неподобнима да васпитавају своју децу и врло опасним за околину.

Један отац је после дуге и безуспешне борбе за своје дете, у психичком растројству, извршио самоубиство. Тај случај је познат јавности, међутим, за многе људске судбине јавност никада не сазна. С друге стране у последњих неколико година само у Штутгарту, од глади је умрло чак четири малишана, који су били под заштитом социјалног центра, док су трајали дуги и исцрпљујући судски процеси за старатељство.

живот у Србији" каже Љубомир и додаје да се таквој одлуци успротивила његова невенчана супруга, којој је било доста рата, па је уложио жалбу на одлуку имиграционог центра.

Када се једног дана вратио кући није било ни супруге ни детета. За Јовановића тада креће исцрпљујућа потрага и борба да види своје дете. „Данас сам лутао од једне до друге службе покушавајући да утврдим где ми се налази жена и тек рођени син. Када би се после напорног дана вратио кући дочекивала би ме застрашујућа тишина, могао сам са тима да седим и плачем. Био сам избезумљен“, каже Јовановић. Са шефицом социјалног центра успео је да се види тек после три месеца.

„Био сам очајан. У међувремену сам прочитао у новинама, како је једно дете, под заштитом центра, умрло од глади. Молио сам бога само да се то не деси Николи“ каже Јовановић и додаје, да када је срео социјалну радницу прво што ју је упитао било је где ми је дете. Уместо одговора социјална радница је на његов рачун изрекла тешке оптужбе.

О Јовановићевом случају писала је и Немачка штампа

Serbe kämpft gegen Ausweisung und um seinen Sohn

Das Regierungspräsidium (RP) hat verfügt, einen mehrfach rechtskräftig verurteilten Serben auszuweisen. Eigentlich eine einfache Sache. Die Hintergründe indes sind kompliziert.

VON GEORGE STAVRAKIS

Es geht um Beleidigung, versuchte Nötigung, Bedrohung, Körperverletzung – und den Kampf des 45-jährigen Serben, seinen Sohn sehen zu dürfen.

Dass der Serbe Straftaten begangen hat, steht fest. „Aber das stand alles im Zusammenhang mit dem Kampf um mein Kind“, so der 45-Jährige. Er habe unter hohem Leidensdruck gestanden, es handele sich um tragische Missverständnisse.

Im November 1988 kommt der Mann nach Stuttgart, um an der Universität ein Studium zu beginnen. Er bekommt eine befristete Aufenthaltsgenehmigung, dann eine Duldung. Der Serbe engagiert sich an der Uni, bietet Deutschkurse an, ist in Sachen Ausländerintegration aktiv. Er lebt mit einer Frau aus Sarajewo zusammen, wird am 21. Januar 1996 Vater eines Sohnes. Kurze Zeit später flattert dem Mann eine Abschiebeandrohung ins Haus. Er hatte nicht mitgeteilt, dass er den Studiengang wechselt. „Damit ging alles los“, so der 45-Jährige.

Seine Partnerin will keinesfalls mit ihm zurück nach Serbien, es gibt heftigen Streit. Die Frau zieht mit dem Kind im Mai 1996 in ein Frauenhaus, der Serbe kann und darf seinen Sohn nicht mehr sehen. Bei den zuständigen Behörden set er gegen Wände gelaufen,

klagt er. Sein Antrag auf Umgangrecht mit dem Kind wird abgelehnt. „Beim Jugendamt hat man mich wie einen Verbrecher abgefertigt“, schimpft er. Als der Serbe im Januar 1997 erfährt, Frau und Kind seien unbekannt verzogen, geht der Gaul mit ihm

„Aus Verzweiflung“ mit einer Bombe gedroht

durch. Beim Jugendamt in Stuttgart kommt es mehrmals zu Beleidigungen und Handgreiflichkeiten, weil man ihm Auskünfte verweigert. Telefonisch droht er gar mit einer Bombe, wenn er seinen Sohn nicht sehen darf. „Ich war verzweifelt, weil mir niemand helfen wollte“, sagt der 45-Jährige.

Ein Richter des Verwaltungsgerichts, das jetzt über seine Klage gegen die anstehende

Ausweisung zu entscheiden hat, lässt Verständnis für die Reaktionen des Serben durchblicken, aber: „Sie sind ein rechtskräftig verurteilter Straftäter.“ Außerdem: Das Gericht habe über die Ausweisung zu befinden, nicht über die familienrechtliche Seite. Ein Sprecher des Regierungspräsidiums stellt klar: Die Ausweisung sei gerechtfertigt. Der Serbe habe Straftaten begangen und fühle sich dabei noch im Recht. „Keine Spur von Reue.“ Die Behörde sei angewiesen, straffällige Ausländer auszuweisen.

In rund drei Wochen ist mit einer Entscheidung des Gerichts zu rechnen. Der Serbe will aber keinesfalls aufgeben – egal, wie die Sache ausgeht. Zusammen mit der Initiative Jugendamtgeschädigte Stuttgart erwägt er nun, beim Europäischen Gerichtshof vorstellig zu werden.

„Рекла ми је да сам ја један обичан балкански убица и мафиоза, само зато, што сам рекао да ћу да направим скандал ако ми не дозволе да видим сина“, каже саговорник. Тада је добио одговор да ће сина видети тек за две године, и то ако буде послушан. На његово инсистирање и претње да ће о свему обавестити медије после шест месеци, заказан је састанак представника центра и женског интерната у коме је била смештена његова супруга са сином.

Пошто је инсистирао да на састанак поведе и сведока, он није ни одржан. Агонија младог човека се наставила даље. Стицајем околиности упознаје људе из удржења оштећених очева од стране социјалног центра и сазнаје да његов проблем није усамљен. Полако и један део немачке јавност стаје на његову страну. Један представника немачког парламента је чак предложио да се прослава Николиног првог рођендана организује у републичкој скупштини, међутим и тај предлог је пропао.

„Јављају ми да ми је жена са дететом отишла у непозна-

том правцу. Тек када сам запретио да ћу у потрагу да укључим Интерпол из Тибингена стиже писмо да се жена са дететом налази у тамошњем интернату", каже саговорник. У марту 1997. године социјална радница из Тибингена, Јовановићу понавља добро познате речи да нема право да види свог сина."

То је била последња кап на сву моју несрећу. Назвао сам општину Штутгарт и рекао: Овде је Љубомир Јовановић, у случају да ми убијете дете, плашио сам се да дете не оде у сиротиште, ја ћу се усудити да вам бацам бомбу. О свему, сам обавестио и једну телевизију. Када сам спустио слушалицу сео сам и чекао да дођу по мене да ме одведу у затвор. Желео сам да направим скандал.

Међутим од тога ништа није било", каже наш саговорник док се нерадо присећа поменутих догађаја. На Љубомирова врата су заиста покуцала два полицајца, који када су чули причу, нису желели да га одведу у затвор. Урадили су то тек на његово инсистирање. „Нисам ја стварно мислио да им бацам бомбу али желео сам да се неко заинтересује за мој случај. Да о томе пишу новине и извештавају телевизије, јер је овако све било безнадержно.

Био сам очајан а дете које је имало више од годину дана никако да видим. Ујутро су у моју затворску ћелију ушла два психијатра. Када су поразговарали самном рекли су ми: Јовановићу па ви сте здрав", како каже наш саговорник буквално је истеран из затвора. Тада је одлучио да не прави више никакве експецесе већ да све реши судским путем.

Смештају га у лудницу на месец дана

Околиности му ипак нису ишле на руку. Док је судски процес трајао, Љубомир је своју причу испричао једном локалном листу. У тексту, „Србин се бори против протеривања и за своје дете", новинар је написао да је у једном тренутку очајања Љубомир претио бомбом општини. После објављивања текста полиција поново интервенише.

„Шетао сам са пријатељем, када су дошла два полицајца и један лекар по мене. Смештен сам у лудницу у којој сам провео месец дана, уз образложење да сам опасан по околи-

ну" прича Јовановић и додаје да је његов адвокат успео да издејствује од породичног суда у Штутгарту да скоро после годину, поново види сина. Како он каже био је то још један апсурд". Тврдили суда сам опасан по околину а суд ми је одобрио да видим сина, у њиховим поступцима нигде нема логике".

Према његовим речима сусрет са сином био је дирљив пун суза. „После дуго времена поново сам Николу могао да држим у загрљају. Када ме је Никола видео прво је мало оклевао а онда ми се бадио у наручје. Тада сам схватио да морам да се борим за њега. Са нестрпљењем сам увек чекао тај дан у месецу када ћу поново на сат времена моћи да га видим.", каже наш саговорник.

После пар месеци, пошто је Никола почео да показује симпатије према оцу, Љубомир подноси захтев суду да сина виђа два пута месечно ван Интерната. Уместо да ствари крену набоље социјални центар четири месеца не заказује ниједан термин за виђење. Јовановић се обраћа полицији од које тражи помоћ и заштиту својих права.

Полицајци грубо реагују и избацују га напоље. Изнервиран и огорчен одлазим у центар где се физички обрачунавам са њиховим шефом и претим да ћу и њима да бацам бомбу. „После тога поново се враћам у полицију да им кажем шта сам урадио и да поднесем пријаву против самог себе.

Био сам изненађен када су ми полицајци уместо батина честитали. Јер се и они као очеви суочавају са сличним проблемима", каже Љубомир. После две недеље, због претњи бомбом, поново га смештају у лудницу. Одатле је побегао после три дана. Био је изненађен што га нико није тражио, као да су сви били одахнули.

„Знали су да немају основа да ме тамо држе. Када сам затражио да ми дају отпусну листу и њихове налазе, рекли су да је то против правила", прича Јовановић и додаје да његов адвокат у исто време наставља борбу за његовог сина и на свака три месеца покушава да продужи његов боравак у Немачкој.

Судија који је био задужен за случај захтева да се Љубомир обрати психијатру, како би овај дао стручно мишљење о његовој подобности односно не подобности да виђа дете.

Одмах су требали да вас затворе – рекао је Чугуровић из Министарства правде

По доласку у Југославију, Јовановић је почео да се обраћа домаћим институцијама и тражи њихову помоћ, како би на неки начин издејствовао да поново види своје дете. Прво је закуцао на врата господина Чугуровића који је у Министарству правде задужен за међународну правну помоћ. Чугуровић је рекао да је спреман да проследи Јовановићеву тужбу против надлежних органа у Немачкој у име министарства али под условом, да му се достави коме он треба ту тужбу да упути јер он то не зна.

„Када сам му укратко испричао шта се десило само је хладно рекао – одмах су требали да вас ставе у затвор, понашао се као да је Немац. За мене су то ипак шокови не могу ја све то тако мирно да посматрам ипак је у питању моје дете. Живот ми је био на коцки. Разумем оне будале Немце али зар смо и ми толике будале. Значи био је заинтересован али неспособан. Такође ми је препоручио да превише не затежем.

Није могао да схвати моје образложење да када тамо неки Немац може да тужи Шредера, зашто то не бих урадио и ја. Ја немам више шта да изгубим", каже Јовановић и додаје да га је помоћник министра правде затим упутио на Биљану Ковачевић-Вучо и Комитет за заштиту људских права. „Одем ја тако код госпође Вучо.

Сатима сам чекао да би ме само примила јер је била у „страшним" састанцима, како су ми рекли. Одмах на почетку моје приче пресекла ме је речима – јао ваша прича је пуна емоција, мени оне нису потребне већ само суве чињенице. Дајте да ми то прекинемо и да ви то мени напишете све на две стране. У реду те суве чињенице али и оне морају да се обоје тим емоцијама. Јер Европски суд је на основу тих не сувих чињеница већ емоција једном човеку доделио одштету", каже Јовановић.

„Ја сам то одбио јер сам пре тога проучавао разне статистике везане за мој случај и наишао сам на податак да у 99,9 одсто случајева психијатри негативно окарактеришу очеве. Упркос томе психијатар је на 25 страница, иако ме није видео и није са мном разговарао, дао своје мишљење о мени“, како каже Љубомир то га је много повредило па је поново запретио да ће да направи скандал.

Можда би се то и десило да није дошло судско решење да због низа престапа које је направио мора да плати новчану казну или да четири месеца проведе у затвору. После одлежане казне тужилац је тражио да се издржавање казне продужи на годину дана, међутим ипак добија условну три године и одлуку да се протера из Немачке.

Пошто у то време још увек није био потписан уговор о међудржавној сарадњи између Немачке и Југославије, за кратко време Јовановић је могао да буде спокојан и да се усредреди на своје дете. После изласка из затвора међутим дете је видео тек после годину и по дана. Никола је тада напунио пет година. Са својим сином Љубомир је сада проводи два сата месечно.

Према уверавањима свог адвоката била је то последња фаза пред неки нормалан контакт са дететом. То је подра-

зумевало два викенда и један годишњи одмор и сваки други празник у години. Срећа је трајала врло кратко. Како је мајка увиђала да дечак постаје све приврженији свом оцу, према речима нашег саговорника почела је да прича ружне ствари о њему. Дете је после таквих прича рекло да више неће да виђа свог оца. То се десило у фебруару 2002. године, према причи нашег саговорника од тада нико ништа није предузео да се судска одлука о виђању детета спроведе.

Пре месец дана Љубомир Јовановић поднео је захтев Породичном суду о заједничком старатељству над дететом, зато што је мајка бојкотовала његов контакт са дететом. Негде у исто време Јовановић добија специјални указ по коме сваког тренутка може да буде протеран у своју матичну земљу. То се дешава 6. августа.

Наш конзул Живаљевић треба кривично да одговара

Шест специјалаца са вучјаком упадају у Јовановићев стан стављају му лисице на руке и ноге, и спроводе га у пратњи инспектора за антитероризам на аеродром. Није му омогућено ни да понесе своје личне ствари и судску документацију у вези сина.

„Када су ме на аеродрому видели наши полицајци онако умотаног у ланце умирало је од смеха“, прича саговорник. Како каже Љубомир велики допринос његовом протеривању дао је и наш конзул у Штутгарту господин Живаљевић. „Пошто ми је пасош истекао још 2000. године мој адвокат који се борио да ја добијем сталну боравишну визу пре годину дана писао је конзулу и молио га да ми се не издају никаква путна документа која омогућавају моје принудно протеривање, јер је то повреда члана 8. Европске конвенције о заштити права детета.“

Уместо тога Живаљевић је издао путну исправу на основу које сам ја депортован, чиме је извршио кривично дело. Он је то урадио иако је рекао да ће ме упозорити уколико се донесе одлука о мом протеривању. Био је у потпуности упознат са мојим случајем. Када сам му донео Европску конвенцију, скакао је до неба као мало дете, јер у Министарству иностраних послова они је до тада нису ни имали.

Изгледа да су неспособни“, каже Јовановић и најављује тужбу против конзулата и Горана Свилановића министра иностраних послова због тога што су саучесници у кривичном делу протеривања и повреде члана 8. Европске конвенције о заштити породице. Свилановић би по његовим речима требало да сноси политичку одговорност а Живаљевић кривично да одговара. Јовановић тренутно покушава да у решавању његовог случаја издејствује помоћ домаћих институција за сада безуспешно.

СУРОВА ДАНАШЊИЦА БЕЗ АНЕСТЕЗИЈЕ

**Надлежни тврде да смо, као народ, навикли да гутамо тону лекова за смирење те су одлучили да нас доведу у ред. Апотекама је забрањено да издају психотронске супстанце без рецепта
Народ негодује а стручњаци упозоравају да је све већи број душевно оболелих**

У борбу против наркоманије својом последњом уредбом укључило се и министарство здравља. Лекови који спадају у групу опијата убудуће моћи ће да се набављају само по строгој процедури, која у преводу значи – вишесатно малтретирање и чекање код лекара који су још увек збуњени ранијом одредбом о новом начину исписивања рецепата.

Надлежни тврде да смо као народ навикли да гутамо тону лекова за смирење те су одлучили да нас доведу у ред. Кажу тај тренд је посебно порастао за време режима Слободана Милошевића, па су вероватно одлучили да убију и тај последњи симбол прошлих времена, уместо да нарко дилере потрају у затвор.

Сурову данашњицу народ ће морати да преживљава без анестезије. На самом Западу, којем владајућа олигархија толико тежи, потрошња овог лека је такође велика. Оправдање за то је пронађено у стресном и брзом начину живота. У Америци готово сваки други човек има свог личног психијатра, кога уредно посећује и неколико пута месечно. Тамо због тога нико не прави толику фркку и проблем.

Становници Србије би тешко могли да кажу да бенседине гутају због брзог начина живљења и јурњава за парам. Тога код нас нема. Зато је наш народ за разлику од западњака претрпео све страхоте бомбардовања, санкција и гладовања. Већина оних који пију бенседине и сличне анестетике кажу да је бомбардовање баш управо било разлог зашто су морали да посегну за средствима за смирење. „Тада сам почела да узимам бенседин.

Док је трајало бомбардовање пили смо га сви и то сваки дан. Уз препоруку лекара наставила сам да га пијем, додуше у мањим дозама него за време рата. Мислим да образложење Министарства за доношење једне такве одлуке није на месту. Већина људи бенседине пије зато што мора а не због тога што жели да се дрогира“, каже једна старија суграђанка и додаје да ће за њу лично представљати велики проблем

да због сваког лека одлази код лекара.

Са њом се вероватно слаже више од 90 одсто становништва Србије. После доношења одлуке народ је бурно реговао, искаљујући чак свој бес и на недужним апотекарима. Народ је на ову одлуку Владе реговао великим негодовањем, јер је одавно дигао руке од лекара и почео сам да се лечи.

Лекови са листе опојних дрога издаваће се убудуће по посебном режиму. Одлуком Савезног секретаријата за рад, здравство и социјално старање, забрањено је издавање без

Веће плате или штрајк

Уколико Влада не одобри повећање плате од 20 одсто синдикат запослених у здравству и социјалној заштити Србије и Грански синдикат Независност ступиће у генерални штрајк. Просечна плата у овој грани је 9.000 динара с тим што спремачица месечно добије 6.000, медицинска сестра 9.000, лекар опште праксе између 13.000-14.000, а специјалиста око 18.000-19.000 динара.

рецепта лекова који садрже опојне дроге и психотроне супстанце. Одлука се односи на тридесет лекова, од којих је 24 на такозваној позитивној листи, пацијенти их добијају о трошку осигурања. До сада под посебни режим издавања лекова спадало је само 10 медикамената.

Према новим правилима медикаменти из поменуте групе прописују се и издају само на дупли рецепт. О њиховом промету, како налажу прописи водиће се строга законом прописана евиденција. За кривично дело неовлашћене продаје 30 лекова који садрже опојне дроге предвиђена је казна затвора од три до пет година. Међу лековима који ће се убудуће издавати само на дупли лекарски рецепт спадају бенседин, бромазепам и тродон.

Надлежни овакву своју одлуку образлажу увођењем реда у промету опојних дрога, јер смо се према њиховим тврдњама застрашујуће много навукли на лекове за смирење. Међутим како истичу поједини фармацеути узимање психотронских анестетика као што је бенседин не може да створи код човека фармаколошку већ само психолошку зависност. Људи у таквим приликама сигурније се осећају ако знају да имају при руци лек, мада то не значи да ће га и попити.

И тродон опијат

Интересантан је податак да се на листи опојних дрога нашао и тродон који се у свету налази у слободној продаји. Како кажу наши стручњаци после његове дуже употребе потребно је дуго и болно одвикавање, такозвано скидање. Вероватно је то и тачно али шта урадити са оним тешким болесницима који не могу без тродона. У такве болеснике најчешће спадају обелели од канцера, непокретни приковани

Све већи број душевно оболелих у Србији је све више ментално оболелих. На првом месту људи највише оболевају од неуролошких и стресогених поремећаја. Затим долазе они који имају изражене и афективне промене расположења. На трећем месту су шизофрени и шизоидна понашања.

за постељу, који су често другима на терет.

Сада ће они морати да чекају испред лекарских ординација, док лекари захваљујући разним правилницима, сатима прописују лекове. На крају све се свело изгледа само на папирологију. Лекари су све нервознији, сестрице углавном седе беспослене, а за самог пацијента је све мање времена. Иначе и када се дође до тог жељеног лека најчешће га нема у државним апотекама, до сада пацијенти су спас тражили у приватним апотекама али изгледа да се и то променило.

Приватне апотеке више не добијају тродон јер је он проглашен за један од највећих опијата. Тако тродона нема ни у приватним ни у државним апотекама. Апотекари тврде да га добијају само дежурне апотеке. Значи поново пешачење и мукотрпно тражење. Док се неко не досети и активира црно тржиште медикамената. Ко ће у том случају бити губитник?

Бирократизација здравства

Разноразним уредбама и законима здравство се све више претвара у један административни апарат у коме господари бирократија. Ни криви ни дужни лекари се све више баве писањем, него лечењем пацијената. Вероватно да су то желели, уместо дугогодишњих студија, и напорне специјализације, изабрали би неки други лакши факултет. За папирологију би им била довољна и средња школа. На мукама су и њихове колеге фармацеути, који морају да пазе да не би направили неку грешку и прекршили неко од нових правила јер их у том случају очекује затворска казна. Бојићев метод рада изгледа смешно у поређењу са овим који пропагирају представници ДОС-а. Снабдевеношћу тржишта лековима с друге стране мало ко се бави јер то изгледа никога не занима.

Уместо да се неко коначно озбиљно позабави све већим порастом наркоманије међу омладином, до сада су прављене разне маркетиншке акције, типа „Играј за живот“, које су служиле искључиво личној промоцији учесника, народу се укида право да се лечи. Доносиоци одлуке по којој се издавање психотронских супстанци дозвољава искључиво на рецепт, рекли би да се не укида право на лечење већ само лечење. За народ који је одавно одустао од лекара и преузео сам иницијативу одлука је била велики шок.

ЛИЛИЋ ИНСАЈДЕР ХАШКОГ СУДА

Адвокат Зорана Лилића, Светозар Вујачић после двомесечног ћутања за „Велику Србију“ открива зашто је бивши председник Југославије Зоран Лилић прекинуо са њим сарадњу

„Ја сам човек који не воли да мења оно што је једном рекао. То је мој принцип живота. Ја тако живим иако знам да се то не исплати. Не могу да демантујем сам себе“, објашњава Вујачић. Овај угледни београдски адвокат тврди да се Лилић на овај потез одлучио после његове изјаве да је он насилно одведен у Хаг, како би сведочио у поступку против Слободана Милошевића

Бивши председник Савезне републике Југославије Зоран Лилић се највероватније неће појавити пред Хашким трибуналом, да би сведочио о оптужници против Слободана Милошевића за Косово. Вест је у овдашњој јавности примљена са великим изненађењем пошто се очекивало да се Лилић, као сведок оптужбе против бившег председника Слободана Милошевића, појави одмах после летње паузе.

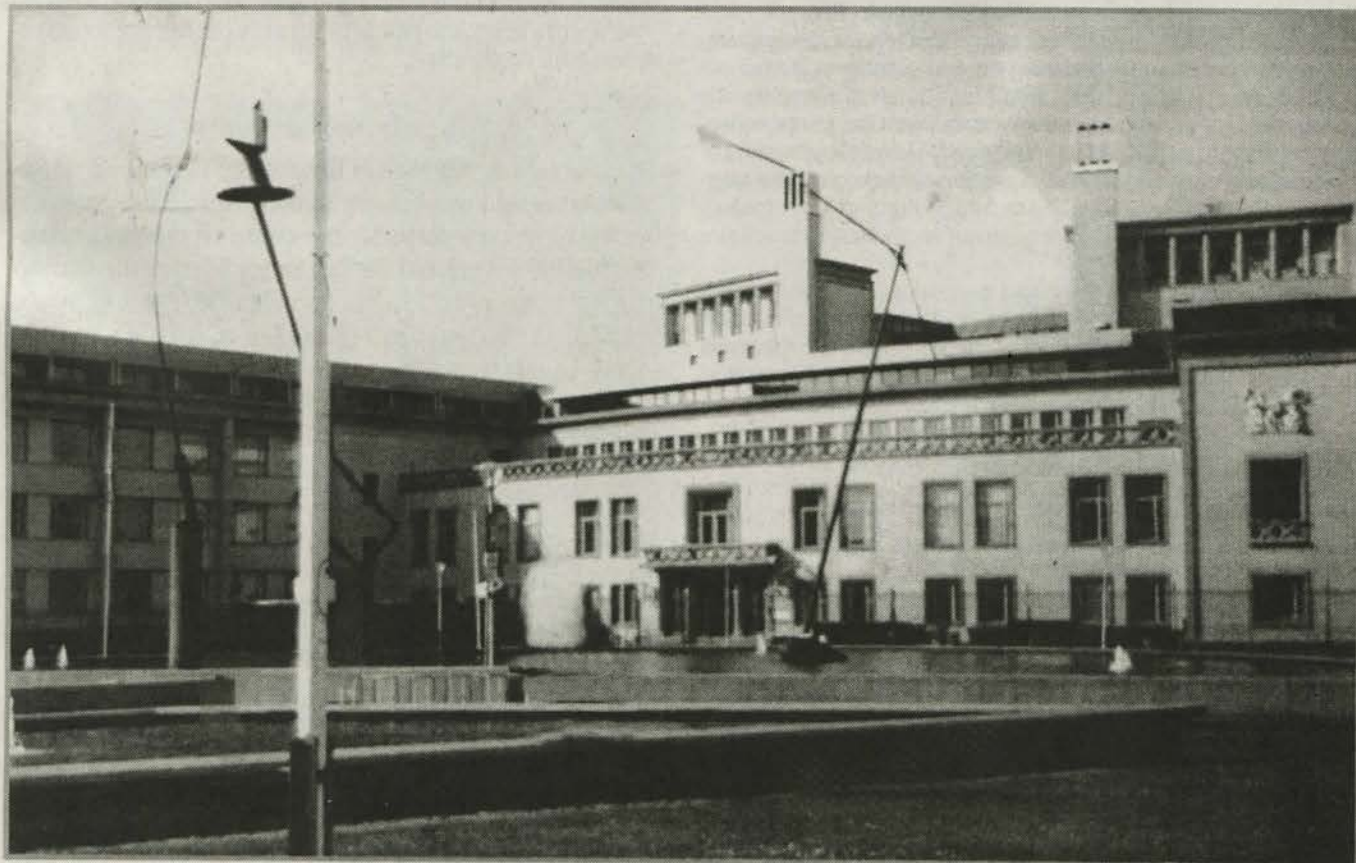
Према неким сазнањима тужилаштво ипак није дефинитивно одустало од Лилића као сведока. Проблем са Лилићевим сведочењем појавио се још приликом његовог првог појављивања пред судом, када је одбио да сведочи, јер га Врховни савет одбране, није ослободио чувања државних тајни.

Шпекулације око начина на који је бивши председник СРЈ одведен у Хаг и даље постоје. Према речима адвоката

Светозара Вујачића, то је био и један од разлога због чега је Лилић одлучио да прекине сарадњу са њим. Уместо Вујачића, Лилићеве интересе пред Хашким трибуналом заступа адвокат Драган Шапоњић. „Зоран Лилић ми се јавио 15. јула из Хага, и рекао да у вези њега више не дајем никакве изјаве, јер ће његове интересе убудуће бранити Драган Шапоњић.

Ја сам човек који не воли да мења оно што је једном рекао. То је мој принцип живота. Ја тако живим иако знам да се то не исплати. Не могу да демантујем сам себе“, објашњава Вујачић зашто је Лилић прекинуо сарадњу са њим. Овај угледни београдски адвокат тврди да се Лилић на овај потез одлучио после његове изјаве да је он насилно одведен у Хаг, како би сведочио у поступку против Слободана Милошевића.

Светозар Вујачић је своју последњу изјаву, о начину на

Лилић ми забранио да иступам у медијима

„Било би од мене некоректно да објашњавам због чега је супруга Зорана Лилића, Љубица, изјавила да јој није јасно зашто ја ширим дезинформације, када уопште није било говора о принуди. Ја са њом, међутим, нисам желео да пољемисшем. Мислио сам да ће Зоран да реагује. Он је реаговао тако што ме је звао сутрадан и забранио ми да иступам у медијима. Од тог дана интересе Зорана Лилића пред Хашким трибуналом заступа Драган Шапоња. Адвокат Шапоња је изређао све могуће верзије Лилићевог одласка у Хаг. Они су знали да ја нисам од тих људи с којима се може договорити да један дан тврдим да је одведен у Хаг а други дан да тврдим да је тамо добровољно отишао”, каже Вујачић.

који је бивши председник СРЈ одведен у Хаг, медијима дао 13. јула. Према његовим тврдњама он је тада медијима испричао шта се заправо десило тог дана када су хашки истражитељи одвели Лилића, али се истина некоме није допала, па га је Лилић после два дана замолио да се више не оглашава по том питању. Вујачић је тада изјавио да Лилић у Хаг није отишао добровољно, као што су то тврдили овдашњи политичари из врха власти, већ да је одведен на препад.

Речи адвоката Вујачића, истог дана, потврдила је и Лилићева супруга, Љубица. Супруга Зорана Лилића, је тада одлучно тврдила да је бивши председник СРЈ, одведен на препад. „Која црна добровољност. Уосталом, ко то може и да тврди кад се зна да одлуку суда, односно налог о привођењу, није потписао мој супруг, већ Вида Петровић-Шкоро, председница Округног суда у Београду”, изјавила је Љубица непосредно пошто се њен супруг нашао у авиону за Хаг.

Међутим, већ сутрадан Љубица Лилић у медијима се огласила са другачијом верзијом догађаја. Она је преко ноћи променила своју изјаву, тврдећи да је њен супруг ипак, добровољно отпутовао за Хаг. Тада је настала још већа конфузија. Горан Свилановић, савезни министар иностраних послова, је изјаве да је Лилић одведен на препад, назвао смешним.

Једини који је остао доследан својим првобитним изјавама, да није реч о никаквој добровољности, био је тадашњи Лилићев адвокат Светозар Вујачић. Вероватно је та његова доследност и била разлог да буде замољен да се о целом слушају више не оглашава у јавности.

Како је Зоран Лилић запарво, отишао у Хаг?

„Знам да је истог дана када је одлучио да га ја више не заступам и да се оглашавам, забранио и Љубици да прича о начину на који је тамо доспео. На неки начин га и разумем. Ја нисам човек који воли да мења своје исказе а он с друге стране није имао избора.

Мислим да је на сличан начин, вероватно под притиском одређених људи, поступила и Љубица, када је променила своју првобитну изјаву. Адвокат Шапоњић, који ме је заменио, касније је извртео све могуће верзије његовог одласка. Почев од тога да је Лилић добровољно отишао, па до тога да је киднапован и насилно одведен”, каже Вујачић.

„Тог четвртка до 13 часова и 30 минута био сам са Зораном у просторијама његове странке, у улици Џорџа Вашингтона. Недуго пошто смо се растали у 14 часова и 10 минута, позвала ме је Лилићева секретарица, која ми је рекла да су дошли неки људи и да се хитно вратим у просторије странке. Када сам дошао тамо није било никога. Када сам упитао шта се десило рекли су ми да су одвели председника”, прича наш саговорник.

Деликатна ситуација

„Да се Лилић питао никада се сам не би добровољно појавио у Хагу као сведок. Међутим, он је био свестан да уколико се не би одазвао позиву хашких истражитеља, да му је претио затвор и то у трајању од једне до седам година. С друге стране, уколико Лилић сведочи, а ВСО га није ослободио чувања државне тајне, по повратку у земљу би могао да одговара због одавања тајни. Казна би у том случају поново била од једне до седам година. Лилић је у једној стварно деликатној ситуацији. Он не зна шта ће га питати. Највише би волео да га нико никада није звао да сведочи”, тврди наш саговорник и додаје. „Раде Марковић је рецимо осуђен за одавање државне тајне, на годину дана иако судија није знао какву је тајну и коме одао. То је најмања казна. Питао сам судију Радугу Драгићевић како може да осуди некога ако не зна коју је тајну одао, када и коме. То је исто као да неко одговара за убиство а не зна се ко је убијен када и где”.

Зашто се толико журило да Лилић буде спроведен у Хаг

Брзо одвођење бившег председника СРЈ у Хаг, Зорана Лилића, адвокат објашњава потребом тужилаштва да доведе неког јаког сведока који би суђењу дигао рејтинг и променио слику у јавности. "Слично као што су очекивали и од Радета Марковића бившег шефа Државне безбедности. Раде је међутим до сада био најачи сведок Слободана Милошевића. Они су много очекивали од Марковића јер шта је Карлеуша у односу на Радета један обичан плаћеник", каже Вујачић.

Према речима адвоката Вујачића, тог дана у 14 часова и 10 минута у страначке просторије ушла је Маја Илић, секретар Окружног суда у Београду, са двојицом људи који су се представили као службеници Хашког трибунала. Бившем југословенском председнику Зорану Лилићу, том приликом, госпођа Илић је предала обавезујући налог Хашког трибунала, којим се он позива да сведочи у процесу против Милошевића.

Поменуто одлуку на захтев тужиоца Међународног кривичног трибунала потписао је судија О Гон Квон. Како каже овај адвокат од момента уручења одлуке, па до уласка у авион, којим је Лилић одлетео у Хаг, протекло је свега двадесет минута. „Лилићу нису дозволили ни да оде до куће да се поздрави са својом породицом и понесе нешто од личних ствари. Према томе, нема говора о његовом добровољном одласку у Хаг. То је била збуњујућа журба. Лилић је одведен на препад. Према речима нашег саговорника, то је изведено због тога што је Лилић пре тога одбио да прими позив трибунала, док га не ослободе чувања државне тајне.

Ослобађање од чувања државне тајне Лилић је затражио још пре годину дана. Одлуку Хашког суда, односно налог за привођење, потписала је председница Окружног суда, Вида Петровић-Шкоро, по основу Закона о сарадњи са Хашким трибуналом.

Зоран Лилић је, по речима адвоката Вујачића, још пре осам месеци знао да ће морати да се појави као сведок. „Да иде добровољно у Хаг, Зоран Лилић, није хтео“, додаје саговорник. Због тога се, како каже Вујачић, Лилић обраћао, што лично, што писмено, представницима садашње власти. Прво се обратио председнику СРЈ, 22. јануара, ове године, затим српском премијеру Зорану Ђинђићу, па савезном ми-

И као политичар и као правник увек имам исто мишљење

Ја и као политичар и као правник увек имам исто мишљење о Хашком трибуналу. Сматрам да је он нелегитиман јер Савет безбедности нема ингеренције да оснива судове. Међутим код нас је много оних који час говоре ово час оно. Садашња власт је за председника Уставног суда поставила проф. Стефана Грубача, који је познат по томе да често мења мишљење. Пре подне као аутор уџбеника за „Кривично процесно право“, говори да екстрадиција по Уставу Србије и Југославије није дозвољена, ако би му неко од студената рекао супротно он би га оборио. Међутим после подне као политичар говори супротно и потписује одлуку због које је пала цела влада“, каже адвокат Светозар Вујачић.

Патриоте и стране марионете

Угледни београдски адвокат Светозар Вујачић, био је члан извршних органа и руководства Социјалистичке партије Србије од њеног оснивања. Из те партије иступио је 25. новембра 2000 уверен како он каже да су у СПС-у постале доминантне снаге које је „лутем манипулација и обмана“, убитачно воде странпутицом. На кратко је затим приступио Лилићевој партији да би се ових дана обрео у Српској радикалној странци. „Војислав Шешељ је једини лидер, једне политичке партије, који је сто посто патриотски настројен. Све друге партије по мени су марионете, паре добијају из иностранства где им седе ментори. Неко мање неко више. Било шта овде да ураде одмах иду напоље да реферишу а знате као се то на Западу ради ако вам неко честита уз телеграм увек иде и новчана награда. Такав пример је Човић. У иностранству изјављује да није упознат са случајем Ивановић а сваки просечан читалац новина зна о чему се ради. Како онда потпредседник Владе задужен за југ Србије није упознат. Знају они сви али неће да помогну, више воле да се држе по страни. Јер ако осуде покушај хапшења замериће се Западу ако то не ураде замериће се гласачима у Србији”, објашњава Вујачић на поминућу да је то његов политички и правни став.

нистру иностраних послова и председнику Националног савета за сарадњу са хашким трибуналом, Горану Свилановићу.

Последњи пут са председником СРЈ Војиславом Коштуницицом, Лилић се сусрео 10. јула. Тада је замолио председника да сазове седницу Врховног савета одбране, како би га ослободио чувања војне и државне тајне. Коштуница је према изјави Вујачића, и овог пута тврдио да није обавештен да је Лилићу већ уручен налог судског већа Хашког трибунала, и да први пут чује за тако нешто. Председник Коштуница га је стога упутио на Горана Свилановића. И Свилановићу Лилић је поновио целу причу. Рекао је да је добио позив али да неће да се одазове, ако га не ослободу чувања државне тајне. Адвокат Вујачић каже да је Лилић заправо био у мат позицији. Да је отишао тамо и нешто рекао, овде су могли да га дочекају и ухапсе што је одао државну и војну тајну. С друге стране ако не оде, поново му прети затвор.

Свилановић је тада обећао да ће то бити разматрано на наредној седници Националног савета. Тако је и било. Али одлука Националног комитета није од никаквог значаја, као и одлука Републичке и Савезне владе. „Лилић је тражио да одлуку о томе треба да донесе Врховни савет одбране, јер је само он компетентан да такве одлуке доноси пошто је он од 1993. до 1998. године као председник државе обављао и функцију председника ВСО.

Из тог разлога Лилић је, пре него што је изведен пред претресно веће, уложио приговор хашким судијама, да он не може да сведочи јер је под теретом државне тајне. Они су тај приговор прихватили док је власт из Београда била прилично изненађена.

„Врховни савет одбране, до данас није ослободио Лилића чувања државних тајни, уз образложење лидера ДОС-а да ова земља више нема никаквих државних тајни, што је апсурдно. Свака земља има државне тајне. Затим тврде да они нису надлежни и да је довољно то што га је ослободила Савезна влада, што апсолутно није довољно. Ја мислим да је проблем настао због тога што ВСО одлуке доноси једногласно те није постигнуто усаглашавање”, каже Вујачић и додаје да ће ВСО, према његовом мишљењу, под притиском Хашког трибунала, ипак, Лилића ослободити чувања тајни.

Вујачић такође додаје да је уверен да Зоран Лилић неће рећи ништа што би шкодило Милошевићу, а што није истина. Он такође сматра да Лилић неће

бити кључни сведок у процесу против Милошевића, као што се то најављује. Тужилаштво ће, по његовим речима, бити исто толико незадовољно Лилићевим сведочењем, као што је било у случају сведочења Радета Марковића, бившег шефа Државне безбедности. „Иако Лилић има разлога да мрзи Милошевића, он та осећања према њему не гаји. Сигуран сам да ће пред Хашким судом сачувати достојанство државе, и да неће рећи оно што би теретило Милошевића а што није истина”, истакао је Вујачић.

ОПАСНОСТ ВРЕБА

Генетски модификована соја у виду америчке донације за само годину дана поново је стигла у Србију. Новац од продаје 20.000 тона сојине сачме сумњивог порекла и квалитета намењен је социјалним фондовима државе

За сада се још увек не може са сигурношћу рећи какве ће последице изазвати примена генетски модификоване соје по здравље људи и околину, али исто тако нико са сигурношћу не може да тврди да последица неће бити

Селјаци упозоравају да ће због донације бити успорена продаја домаће сачме, а крајњи цех платиће произвођачи, пошто прерађивачи неће имати довољно новца да им исплате соју. То се већ према њиховим речима догодило са прошлогодишњом донацијом. Тада се 55 хиљада тона генетски модификоване сојине сачме продавало на новосадској продуктној берзи 15 динара по килограму, што је за три динара било јефтиније од домаће сачме.

Људи из незнања, да би уштедели који динар, куповали су јефтинију али ризичну сојину сачму. Како се касније испоставило иако је то било изричито забрањено соја се сејала по неким војвођанским пољима. Штета је на тај начин била тросрука.

Домаћи произвођачи су због јефтине америчке сојине сачме изгубили зараду, њиве су загађене генетски модификованим семеном, а стока је храњена врло ризичном материјом. За сада се још увек не може са сигурношћу рећи какве ће последице изазвати примена генетски модификоване соје по здравље људи и околину, али исто тако нико са сигурношћу не може да тврди да последица неће бити. Генетски материјал који је усађен у ген биљке може прећи и на животиње и људе кроз цревни тракт.

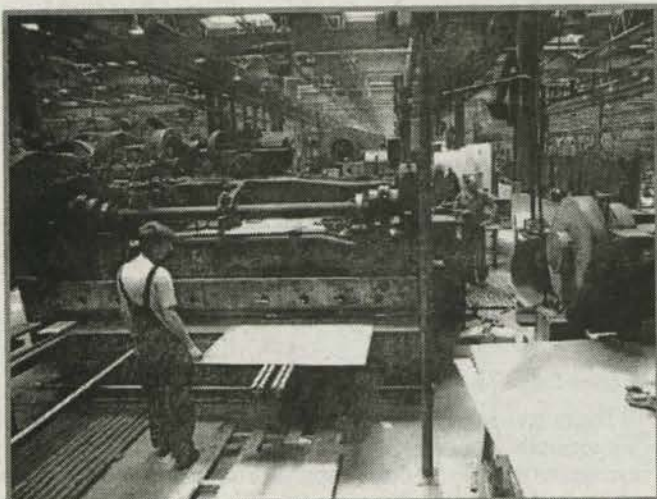
Такође постоји могућност да се гени из мутиране соје инплантирају у ланац ДНК ћелија стоке која се храни том сојом, и на тај начин употребом меса животиње, доспе у људски организам. Са тезом да је таква соја као и сва друга генетски модификована храна, здрава наступају једино мултинационалне компаније, које контролишу њихову производњу и дистрибуцију.

Још прошле године стручњаци су упозоравали да прихватање опасних и сумњивих донација југословенску пољопривреду могу закопати дубоко под земљу и у потпуности избацити са светског тржишта. Увоз семена с промењеним генетским садржајем многи су упоређивали са смишљеном саботажом против пољопривреде, једине виталне гране у земљи.

Приступ генетски модификованој сачми нашем тржишту омогућио је председник Савезне владе Мирољуб Лабус који је са америчким амбасадором у Београду Вилијамом Монтгомеријем потписао споразум о економско-техничкој сарадњи између Југославије и Сједињених Америчких Држава. Америка је на основу тог споразума обећала помоћ у висини од 50 милиона долара. Новчани износ је затим претворен у генетски модификовану сојину сачму. Први контингент у износу од 55 хиљада тона испоручен је прошле године.

Оно што други са страхом одбијају Југославија прихвата

Док се у свету одржавају масовни протести против употребе генетски модификоване хране, у Југославију, стиже већ друга испорука генетски модификоване сојине сачме. Европска унија, која је покушала да се заштити од најезде генетски манипулисаних организама, утврдила је строгу законску регулативу, којом се регулише њихова употреба. Приликом последње Бушове европске турнеје, у више земаља организовани су бурни протести против америчког непоштовања Картагенског споразума о биолошкој безбедности. Уговор из 1999. године дефинише два основна принципа: све државе имају право да знају шта увозе, као и право да одбију генетски модификоване организме ако процене да постоји опасност по становништво.

Индустријска производња и даље у паду

Јулска производња у Србији забележила је пад у односу на јунску за 2,8 одсто. У односу на прошло-годишње резултате она је мања за чак 4,1 одсто. На структуру јулске производње неповољно утиче пад производње одевних предмета и крзна за рекордних 34,1 одсто. Производња коже и обуће смањена је за 22,3 одсто, текстилних предива и тканина 18,7 и намештаја 10,6 одсто. Такође упозоравајући су подаци о смањеном обиму грађевинских активности за десет одсто.

Радници Индустрије хемијских производа у Прахову који су добровољно напустили посао, њих 793, остали су без отпремнина, јер према речима надлежних нема новца у каси Републичке владе.

Високе цене узрок свега

Електродистрибуција Србије од грађана и привреде потражује нешто више од 14 милијарди динара. Од укупног дуга 2,5 милијарде динара „припадају“ порезу на промет, док су потраживања за потрошене киловат сате и камате око 11,5 милијарди динара. Чак две трећине, односно 6,8 милијарди динара чине дуговања домаћинства. Највећи дуг по потрошачком рачуну, од око 8 000 динара потражује нишка електродистрибуција. По висини дуговања затим следе домаћинства у Лесковцу, Крагујевцу и Пожаревцу. У Београду просечна дуговања износе око 800 динара.

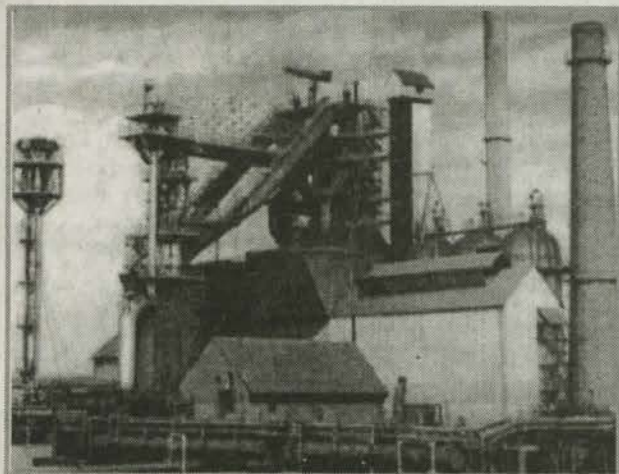
Надлежности Народне банке Југославије

Раст цена на мало у Србији, према проценама Народне банке Југославије, у августу је износио 0,4 одсто. Према њеним проценама уколико цене до краја године буду расле по просечној стопи из првих шест месеци ове године, годишња стопа инфлације биће око 12 процената.

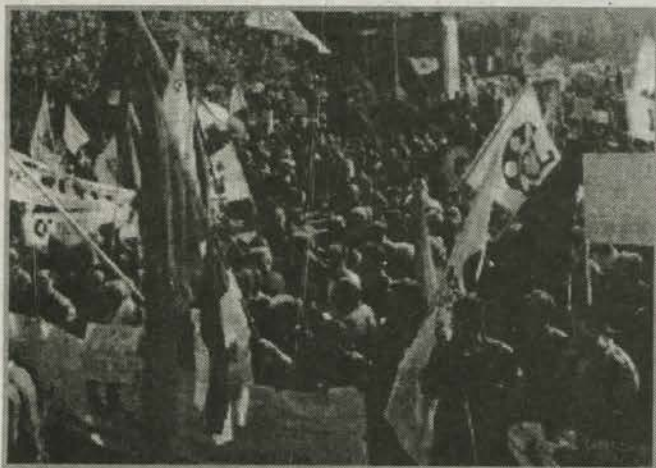
И „Мерима“ у руке странцима

Нови власник 70 одсто капитала крушевачке „Мериме“, је мултинационална компанија „Хенкел“. Страна компанија постала је власник једне од успешних фирми у Југославији за 14,4 милиона евра.

Свеједно због чега

Према тврдњама министра за привреду и приватизацију у влади Србије Александра Влаховића, око 400.000 запослених биће отпуштено у наредних пет година. Према његовим речима они ће добити отказ услед припрема српске привреде за интеграцију на европско тржиште.

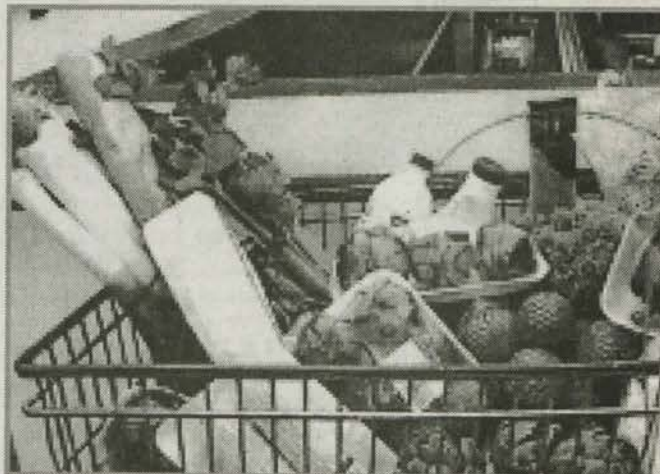
Пола привреде неликвидно

Према подацима Завода за обрачун и плаћање у Србији је у току седам месеци ове године неликвидно било око 53.320 правних лица у привреди. Неликвидне фирме запошљавају близу милион радника, који би врло брзо могли да остану без посла. Стечајни поступак је отворен у 720 фирми.

Италијанска компанија „СВИР“, власник ланца шећерана у свету, купила је и новоцрњанску шећерану „Банаћанку“ за 192 милиона динара.

Плата недовољна за живот

Просечна зарада у Србији и даље не покрива ни минималну потрошачку корпу за четворочлано домаћинство. За просечну потрошачку корпу потребно је издвојити скоро две просечне плате. Према подацима Републичког завода за статистику, цене на мало у Србији су током јула порасле за 4,1 одсто а трошкови живота за 4,3 одсто. Од почетка године за 8,5 одсто. Вредност минималне потрошачке корпе била је за пет одсто већа од просечне зараде. У јулу је за потрошачку корпу требало издвојити 1,71 а за минималну потрошачку корпу 1,05 просечних зарада у Србији. Минимална потрошачка корпа, за четворочлану породицу износила је 9.835 а просечна 15.936 динара.

Скупљи живот

Цене на мало у Југославији у августу повећане су за 0,4 одсто у поређењу са претходним месецом. На релативно мали раст цена утицала је зелена пијаца која и даље представља основни извор снабдевања за већину становника. Пића су просечно поскупела за 1,8 одсто, услуге за 1,5 одсто а индустријски прехранбени производи су скупљи за 0,3 одсто. Према рачуницама статистичара, цене у августу ове године су чак за 16,4 одсто веће у односу на исти период прошле године. У оквиру услуга највише је поскупело паркирање аутомобила, смештај у студентским домовима а скупљи су и такси превоз, грејање и вода.

ОКО 50.000 БИРАЧА УПИСАНО ДВА ПУТА

Више од 50.000 бирача у Србији уписано је два пута у бирачки списак, саопштио је републички министар за управу и локалну самоуправу Родољуб Шабић. У току је провера њиховог статуса у 133 општине, надзор бирачких спискова до сада је извршен у 162 општине, односно у свим општинама у Србији, осим оних на Косову и Метохији.

ПРОГОН СРБА И ДАЉЕ ТЕЧЕ

Полиција у Приштини из зграде ЈУ програма, једине у том граду у којој живе Срби, избацила четири породице. Српске породице су избачене на захтев „Хабитата“, организације задужене за ослобађање узурпиране имовине. У последњих месец дана полиција је из улаза 23, у којем су смештени Срби избацила укупно шест српских породица. У згради живи још око 170 Срба, укључујући 30 деце.

НОВИ ОТКАЗИ

Према подацима којима располаже Самостални синдикат Србије, убрзаним стечајом гаси се велики број предузећа у Републици. У питању су углавном трговинска, грађевинска и текстилна предузећа. У њима је запослено више од 180 хиљада радника који ће на тај начин остати бес посла.

НИЈЕ САМО СПОРТ ИМА И ПОЛИТИКЕ

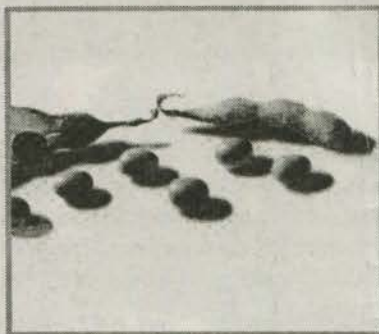
Након завршетка кошаркашке утакмице САД-Југославије око 200 навијача, славећи победу наше репрезентације, окупило се испред америчке амбасаде. Том приликом бачено је неколико камењика које су разбиле три прозора на амбасади. Победа је бурно прослављена у свим већим градовима Србије, у Републици Српској а славило се и у САД. Најбурније је било у Чикагу.

АМЕРИЧКА СОЈА ПО ДРУГИ ПУТ МЕЂУ СРБИМА

Око 20.000 тона сојине сачме која је у виду америчке донације стигла у Југославију највероватније је

генетски модификована као и она претходна која је стигла у нашу земљу пре отприлике око годину дана, упозоравају стручњаци. Такође због донације биће успорена продаја домаће сачме, а крајњи цех платиће сељаци.

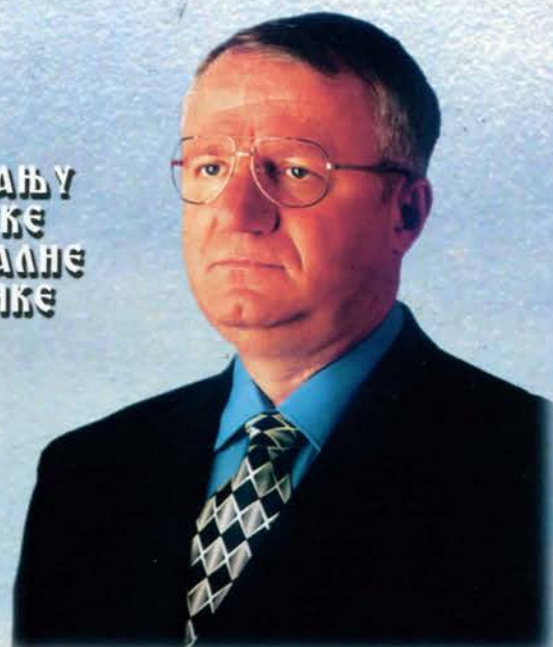

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА Д.Д.
БЕОГРАД 2002.

**У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ**

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач,

који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајнији аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**КЊИГА ИЗЛАЗИ ИЗ ШТАМПЕ
1. СЕПТЕМБРА 2002. ГОДИНЕ**

**ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК**

**КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОВЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН
КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ**

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА
ПРАВО НА ПОПУСТ ОД 70% ИМАЈУ СВИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ
КОЈИ КЊИГУ КУПЕ ДО 1. ОКТОБРА 2002. ГОДИНЕ**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

МИТИНЗИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

14. септембар, Вршац у 12 часова
14. септембар, Панчево у 17 часова
15. септембар, Зрењанин у 18 часова
16. септембар, Сомбор у 17 часова
17. септембар, Ваљево у 18 часова
18. септембар, Смедерево у 17 часова
19. септембар, Јагодина у 18 часова

20. септембар, Кикинда у 17 часова
21. септембар, Лозница у 12 часова
21. септембар, Шабац у 18 часова
22. септембар, Сремска Митровица
у 18 часова
23. септембар, Ниш у 18 часова
24. септембар, Нови Сад у 18 часова

БЕОГРАД 25. СЕПТЕМБАР

У 17 ЧАС. ИСПРЕД САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ

КОСОВСКА МИТРОВИЦА

26. СЕПТЕМБАР У 12 ЧАС.

ТРГ ШУМАДИЈА

